

Տրեքս
Տամ-Բեյ

Քեխաւեն Հա
Գաթոնա

ДЖЕРИ СМИТ-РЕДИ РЕКВИЕМ ЗА ДЯВОЛА

Превод: Fantastique

chitanka.info

Действието на този удивителен роман се развива в съвременен Вашингтон. Настъпва краят на една кариера от десет милиарда години. За първи път от съществуването си Луцифер се влюбва, а това заплашва да промени същността и дори живота му. Жената, която го измъква от вечното отчаяние и му показва пътя към спасението, е Джана О'Кийфи. Но пътят на Луцифер, водещ далеч от злото, е нито лек, нито праволинеен. Ако иска да защити любовта си, трябва да предаде своите другари — останалите паднали ангели, споделили проклятието с него. Силите на Рая и Ада като че ли са се обединили в усилията си да му попречат да бъде с Джана. И когато се осмелява да се изправи срещу естествения ред и подлага под съмнение съдбата си, империята му се срива.

1

Liber Scriptus Proferetur^[1]

Има дни, в които да бъдеш Дяволът е предимство. 7 ноември 1997 г. започна като един от тези дни и завърши по съвсем различен начин.

— ... така че щях да отлетя за Станфорд за абитуриентския й бал, но вечерта преди полета тя ми каза, че има друг кавалер и не иска никога вече да ме види. Бяхме заедно почти две години.

Момчето, седнало до мен на бара в кафенето, прокара пръсти по буквите на бейзболната си шапка със знака на университета Джордж Вашингтон. Хвърлих скришом поглед към часовника си и осъзнах, че закъснявам за конференцията разговор с един „свободно избран“ южноамерикански диктатор. И въпреки всичко, това развлечение тук бе прекалено примамливо, за да му устоя.

— Вече не мога да спя, не мога да ям — продължи той. — Успехът ми е за боклука. Вероятно този семестър ще се проваля на изпитите.

— Мислил ли си да потърсиш професионална помощ? — попитах го.

— Да, ходих при един психиатър. Даде ми някакви антидепресанти, които не ми помогнаха, така че спрях да ги вземам.

Можех да помириша отчаянието на младежа — сладко и натрапчиво, като току-що изгасена свещ. Нуждаеше се от напътствие. А аз знаех подходящото за него.

— Възможно ли е твоето гадже просто да не разбира колко много я обичаш?

— Как би могла, след като напълно ме отрязала? Смени си телефонния номер, имейл адреса, връща писмата ми обратно без дори да ги е отворила — той притисна основата на носа си. — Все едно е мъртва.

— Може би трябва да ѝ изпратиш съобщение, което не би могла да пренебрегне.

Силно зачервените му зелени очи срещнаха моите, после погледна през рамото си към прозореца.

— Исках да отида в църквата от другата страна на улицата, но беше толкова отдавна, когато ходих на литургия за последен път, че си помислих, че Бог не би си спомнил за мен. Така че седнах тук и Го помолих за някакъв знак — отново ме погледна. — Тогава се появи ти. Реших, че ти си този знак. Затова ти разказах всичко това, въпреки че не знам дори кой, по дяволите, си ти.

— Изглеждаше разтревожен.

— Да, и ти ме попита какво не е наред, а това беше страхотно. Повечето хора дори не забелязват — момчето поседя мълчаливо и потърка наболата си брада, след което внезапно посегна към раницата си и извади шишенце с хапчета. — Запазих тези. Имам останали за три седмици. Мислиш ли... Имам предвид, мислиш ли, че ще е достатъчно?

— Достатъчно за какво?

— Достатъчно... за да изпратя съобщение — палецът му си играеше с ръба на обезопасената капачка.

— Не знам много за подобни неща — казах аз. — Въпреки това със сигурност знам, че жените са отявлени романтички.

— Аха. Гаджето ми обичаше онзи филм за Ромео и Жулиета — знаеш го, онзи с хлапето от Титаник — той спря да си играе с капачката и ме погледна. — Хей, мислиш ли, че ако тя знае, че аз съм... Имам предвид, ако си помисли, че аз съм...

Решителният момент настъпи. Беше време да си тръгвам.

— Съжалявам, че трябва да прекъснем така — казах аз. — Налага се да се връщам в офиса.

Платих за кафето си и купих бутилка изворна вода, докато момчето люлееше шишето с хапчетата и се взираше унесено в стената.

— Надявам се всичко да се оправи.

— Благодаря, че ме изслуша, човече. Много ми помогна.

Вече изглеждаше спокоен и когато протегнах ръка за довиждане, той здраво я стисна.

— Сигурен съм, че ще разбере посланието.

Обърнах се и излязох, като оставих бутилката върху плота.

По-късно този ден, Велзевул и Мефистофел се обадиха, за да ми кажат, че излизат на лов за нежна млада женска плът. В петък вечер в Джорджтаун това означаваше пътуване до „Мансардата“. Пазарът за месо на сцената в клуба бе започнал да ме отегчава, но реших да им угодя още веднъж.

Докато чаках да пристигнат, написах още една част от последния си концерт за пиано. Сега, когато натовареният сезон на Хелоуин приключи, бе време да си намеря друг композитор, когото да тормозя. Планирах да издиря някой гладуващ, неизвестен музикант, свирещ в порутен бар, да заразя съзнанието му с една от моите мелодии и след това да наблюдавам как съня вече никога не го спохожда. Щеше да полудее и евентуално да се самоунищожи, но не и преди това да даде на света една творба с велика красота и ужас. Творба, която би разтърсила вярата на човечеството из основи.

— Готов ли си вече или какво?

Велзевул се бе облегал на рамката на вратата с вирната глава.

— Закъсня — казах аз.

— Изненадан си.

Той се оттласна и седна напреко на скамейката пред пианото с лице към мен.

— Къде е Мефистофел?

— Отвън, конти се пред огледалото във фойето ти.

Произнесе „фойе“ с преувеличен френски акцент.

— Мисли, че може да има някое влакънце по якето си.

Преди да успее да затвора капака на пианото, Велзевул изсвири една забързана версия на „Chopsticks“ на минорните клавиши.

— Обичам тази мелодия — той приглади немирнен кичур руса коса под бейзболната си шапка, която носеше на обратно и леко под ъгъл.

Хвърлих поглед към провисналите му панталони и дънково яке.

— С тези дрехи изглеждаш като че ли си на дванадесет.

— Хей, това е модата. Всички студентски гъзарчета носят такива в наши дни.

Знаех, че използва „студентски гъзарчета“ като израз на симпатия. Той бе все пак техния крал.

Излязохме във фоайето, за да намерим Мефистофел. Лицето му бе на сантиметри от голямото огледало и изглежда изучаваше зъбите си.

— Космите в носа ми да не са станали прекалено дълги? — попита ме той.

Избутах го с рамо и застанах пред него, за да си среща косата.

— Много съм добре, благодаря, а ти?

— Ъ? О, съжалявам, Луцифер. И как е Ваше Най-несвято Величество в тази прекрасна вечер? — Мефистофел се поклонил и целуна върха на ботуша ми.

Усмяхнах се на изпълненото му със сарказъм раболепие. Искреното угодничество нямаше място в моите редици.

— Хей, Лу — каза Велзевул. — Знам, че питам всеки път, когато излизаме, но...

— Не, не може да си по-висок от мен, дори и за една вечер — погледнах Мефистофел. — Нов костюм?

— Познаваш ме — каза той.

Мефистофел изгаряше дрехите си, след като ги облечеше веднъж. Дори лицето му се променяше леко според капризите на модата. През изминалите двадесет години, кожата му ставаше потъмня, носът по-широк, а косата — по-остра. „Нещо като Майкъл Джексън, но на обратно“, би казал той.

Напуснахме апартамента и слязохме във фоайето. Докато пиколото отиде да докара колата ми, ние излязохме от сградата, за да изчакаме отвън.

— Вярвам, че сте имали продуктивни дни — казах аз.

Велзевул извади една монета от джоба си:

— Девалвирах стойността на валутата на една страна от Третия свят — той разтопи монетата в ръката си. — Май беше Бангладеш. Или може би Барбадос. Все ги бъркам.

— Аз пък хакнах файловете за проучване и развитие на Министерството на отбраната — каза Мефистофел. — Преподредих някои от чертежите за нова система за ракетни снаряди. Сега вече не е чак толкова безопасна.

— Не е зле — казах. — А аз вдъхнових едно самоубийство днес.

— Мамка му! — Велзевул дръпна ръката ми. — Ти малка, късметлийска змия.

— Сякаш тези хора сами идват при теб! — оплака се Мефистофел. — Бих искал да ми падне в ръцете сладък проект като този. Търся навсякъде и проклет да съм, ако мога да намеря.

— Затова не можеш да ги намериш — отговорих аз. — Спри да търсиш и отчаянието ще те намери, когато най-малко очакваш. Точно като любовта.

Всички гръмко се засмяхме при тази идея. Велзевул започна да пее пародия на хита на Моутаун^[2] „You Can't Hurry Love“^[3]. Мефистофел също се включи.

*„Не е нужно да се бърза със скръбта!
Не, просто нужно е да се изчака.
Меланхолията бързо ще се появи.
И надеждата ще задуши скоро след това...“*

Паркирах колата на седем пресечки от клуба. Дори и нашите способности не можеха да помогнат да си намерим свестни места за паркиране на Дюпонт Съркъл^[4] в петък вечер.

Тълпата несъзнателно се отдръпна настрани, щом тръгнахме надолу по тротоара. Пред магазин за обувки група млади жени, които зяпаха витрината, се обърнаха и във втренчените им погледи проблесна някакъв смътен спомен. Усмяхнах се на високата брюнетка, тази, с която се бях забавлявал преди месеци.

— Беше през юли, нали? — попита Мефистофел.

— Четвърти юли — каза Велзевул. — Запознахме се с тях в мола, а после се чукахме по време на фойерверките. На твоя балкон, нали, Лу? Човече, каква гледка беше! Обичам този град!

Докато ги подминавахме, жените само примигнаха, сякаш не си спомняха любовната ни връзка, което, разбира се, бе вярно. След случаен набег в живота на някой смъртен, ние оставяхме у него само неясна тревожност, но не и спомени.

Минахме край едно двойно табло до някаква алея. Върху него ръчно написан постер гласеше: ТАЗИ ВЕЧЕР ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ЖИВО В „ПЕЩЕРАТА“: „ЕВАНГЕЛИЕТО СПОРЕД БЛУСА“. Имаше насочена към алеята стрелка.

— Чакайте — казах аз.

Велзевул заподскача от крак на крак.

— Лу, хайде. И без това закъсняваме. Точно сега езикът ми вече би трябвало да е влязъл в гърлото на някое пияно момиче, което не си спомня и собственото си име.

— Вие вървете. Ще ви настигна.

Оставих ги зад себе си и тръгнах надолу по алеята. Спрях пред вратата на „Пещерата“ с ръка върху дръжката.

Велзевул се появи до мен.

— Какво става?

— Не знам. Това място... има нещо странно тук... може би музикантът, когото търся.

— Такъв си откачалник понякога, кълна се — Велзевул завъртя бравата. — Нека просто да влезем, а? — отвори вратата и ме изчака да вляза.

Едва четвърт от задимения, запуснат бар беше пълна. Пристъпих навътре и се облегнах на един автомат за цигари, за да огледам по-добре мястото.

Ние бяхме най-младоликите обитатели в бара — с около поне десет години. Двама от яките мъже до масата за билиард се облегнаха на щеките си и ни изгледаха намръщено. Никой друг не ни обърна внимание. За начало от малките високоговорители вградени в тавана писукаше ритъм енд блус. Върху премигващия, целия на звездички екран на един черно-бял телевизор в ъгъла на бара, вървеше хокеен мач без звук. Неонов надпис „БИРА“ светеше на прозореца.

— Как подобен вертеп се е озовал в този квартала? — попита Велзевул.

— Не знам — отвърнах аз. — Но мисля, че го харесвам.

Седнах на бара и си поръчах уиски от намусения, мускулест барман. Велзевул и Мефистофел стояха зад мен.

— Мислиш ли, че имат от местната бира? — попита Велзевул.

— Съмнявам се — отвърна Мефистофел.

— Каква загуба на време.

— Шшт. Вел, нека просто да се помотаем тук, докато Лу разбере за какво е дошъл. Вярвам на инстинктите му, дори когато застават между мен и едно добро парче.

— Тук дори няма жени, забеляза ли? — Велзевул ме дръпна за ризата. — Попитах те забеляза ли го?

Избутах ръката му от ръкава си.

— Млъквай и се махай.

— Какво?

— Чу ме — отвърнах му аз. — Върви да си запазваш територия в блатото от кучки в „Мансардата“. Не съм в настроение.

— Майтапиш се, нали? — каза Мефистофел.

Изгледах го свирепо и той отстъпи, протегнал ръце напред.

— Добре. Супер. Изчезваме.

Велзевул го последва, като поклащаше глава.

— Ще се върнем да те вземем по-късно, приятел.

— Все ми е едно.

Наведох се над питието си, което беше единствената компания, от която имах нужда.

Когато блус бандата започна подготовката си, в ъгъла на бара иззвъняха чинели. Останах на мястото си, така че можех да чувам, но не и да виждам пианиста. Който и да беше той, бе добър. Нищо особено като техника на свирене, но усещах първична емоция, примесена с мъка. Цвъртяща, мъркаща хармоника изсвири няколко ноти, после спря. Беше време да надзърна. Преместих се към края на бара, точно когато певицата пристъпи в светлината.

По време на целия начален куплет я гледах втренчено, преди да осъзная, че дори не бях премигнал. Тя не отвори очи, докато не стигна до края на първия припев. А когато ги отвори, погледна право към мен. Усмихна се за половин секунда, после се върна обратно към света на собствения си глас.

Нито една нота не беше в синхрон с музиката, но тя пееше все едно не ѝ пукаше. Увереността ѝ бе толкова силна, че изглеждаше все едно музикантите бяха тези, които не различаваха тоновете. Всеки сантиметър от тялото ѝ бе отдаден на музиката.

Студена вода се разплиска по пръстите ми. Погледнах надолу и видях, че ръката ми трепереше толкова силно, че ледът в питието ми бе изскочил от чашата. Оставих чашата на малката маса пред себе си и потънах в стола, без да свалям очи от нея. Отдавна бях забравил за пианиста.

Когато песента свърши, тя изпрати ледена усмивка към групата си и затъкна дългата до брадичката си коса зад ушите. Вяли аплодисменти се разнесоха из помещението, а аз се изправих, за да изръкопляскам, но бутнах масичката. Успях да я хвана, преди да падне.

Тя погледна към мен, после към останалата част от незаинтересования бар, и след това отново мен. Групата започна да свири някаква още по-бавна и хипнотична песен. Най-проницателният барман на света постави още едно уиски пред мен, заедно с огромна чаша студена вода. Дадох му петдесет долара.

Очите ѝ с цвят на бадеми лежаха под тънки извити вежди. Ъгловатото ѝ лице изглеждаше така, сякаш бе издялано на ръка, докато всички останали са били изрязани по някакъв общ човешки шаблон. Кадифената рокля с дълги ръкави бе прилепнала по тънкото ѝ тяло. Цветът ѝ беше изкусително, наситено червено, което опиваше очите ми. Борех се да си спомня кой бях и да се държа с подобаващата за втория по могъщество във вселената, надменност.

Не успях.

Когато слезе от сцената, се престорих, че изучавам драсканиците изрязани върху масата.

— Не мога да повярвам, че са ви позволили да влезете тук.

Погледнах нагоре. Тя стоеше пред мен, положила юмрука на дясната си ръка върху ханша.

— Какво?

— Трябва да имате наистина добра фалшива лична карта — каза тя. — Или това, или бележка от майка ви.

— Винаги ли се представяте като обиждате хората?

— Това е защитен механизъм — Жената се свлече на стола срещу мен и опря брадичка на кокалчетата на дланта си. — Благодаря, че ме слушахте докато пях. Повечето хора са прекалено притеснени дори да ме погледнат.

— Беше лесно. Добра сте.

— Не беше едно от най-добрите ми изпълнения — тя трепна. — Всъщност, беше едно от по-добрите ми изпълнения. Това е проблема — Засмя се и махна с ръка. — Е, добре, забавно е по някакъв нездрав и тъжен начин.

Повиках бармана, който вече бе станал мой покорен слуга — веднага се появи.

— Бихте ли искала едно питие? — попитах я аз.

— „Джеймисън“. Благодаря.

— Името ми е Луис.

Протегнах ръка. Тя я пое. Пръстите ѝ бяха дълги, силни и меки.

— Привет, Луис. Не съм ви виждала тук преди.

— До тази вечер не знаех, че това място съществува. Бях на път за някъде другаде с едни приятели, когато ми хвана окото.

— Накъде бяхте тръгнали?

— В „Мансардата“.

— Никога не съм го чувала.

— Един от онези противни колежански клубове за танци — казах аз. — Съвсем не е вашият тип място, струва ми се.

— Съмнявам се. Наречете ме нагла, но не ми приличате на противно колежанче.

— Затова съм тук, а не там.

Тя се огледа.

— Знаете ли какво? И тук не пасвате съвсем. Нито пък аз.

— Кажете ми къде пасваме и ще отидем там.

— Не, предпочитам да остана тук, за да изпъквам.

Питието ѝ пристигна и тя го грабна.

— О, благодаря ти, Господи. Точно от това се нуждая, след като се изложих на сцената — тя вдигна чашата си. — За какво да пием?

— Да пием за... — „за дългата нощ и горещия секс, който ни очаква“... — за спонтанните промени в плановете.

— Така, така — тя пресуши чашата си наведнъж. — Луис, беше хубаво да си поговорим, но трябва да тръгвам.

Почти се задавих с уискито си.

— Да си тръгвате? Още е рано.

Тя се изправи.

— Може би за вас, но аз съм на крак от пет сутринта.

— Може ли да ви видя отново?

— Не мисля. Опитвам се да не излизам с по-млади мъже.

— По-възрастен съм, отколкото изглеждам.

— Да, сигурна съм, и вероятно сте зрял за възрастта си, но дори мъжете на моята възраст не са достатъчно зрели, а това е възрастта, подходяща да станеш президент.

Исках да я спечеля по стандартния начин, като съм очарователен и мил, и, разбира се, поразяващо привлекателен, но нямаше време за това. Докоснах ръката ѝ и я погледнах в очите.

— Моля ви.

Взрях се отвъд зениците ѝ, потопих се в съзнанието ѝ и затърсих, докато не намерих точния неврон, който да задействам.

— Наистина бих искал да ви видя отново. Мисля, че си прекарахме добре заедно.

За миг лицето ѝ се вкамени, после примигна.

— Ами... добре.

— Какъв е телефонния ви номер?

Бих могъл да го намеря и сам в паметта ѝ, но не исках да ровя прекалено много. Тя издърпа ръката си.

— Не, нека просто се видим някъде. Неделя? Какво ще кажете за Езерото на отраженията^[5]? В един и половина, става ли?

— Ще бъда там.

Тя се обърна да си ходи.

— Хей — подвикнах аз. — Така и не ми казахте името си.

— Ако реша да се появя в неделя, ще ви го кажа тогава — тя помахна, докато вървеше към задния изход.

Откъм входната врата зад гърба ми се разнесе неудържим кикот. Обърнах се и видях Велзевул и Мефистофел да влизат придружени от три млади жени.

— Хей, приятел — каза Велзевул. — Знам, че си зает, с каквото там се занимаваш, така че ти доведох една приятелка да ти прави компания. Кажи здрасти на Триш. Триш, това е Лу. Той е малко прецакан тази вечер, но ти гарантирам, че си струва усилието.

Ниска червенокоса жена в прилепнал зелен пуловер се олюля напред.

— Уау, спомена, че е сладък — каза тя. — Но мислех, че имаш предвид сладък като добро момче. Здравсти.

— Здравей! — отговорих аз.

— Ами, каква специалност си?

Нямаше значение дали жената бе досадна и неприятна, достатъчно беше да е безхарактерна, за да я подчиня на собствената си воля. В случая ситуацията беше точно такава.

— Не приемай това лично — казах ѝ аз, — но не те искам.

— Ъ?

— Повярвай ми, тези двамата ще те държат ангажирана много повече, отколкото можеш да си представиш.

Обърнах се да си ходя.

Велзевул ме хвана за рамото.

— Какво, по дяволите, правиш, Лу? Толкова усилия положихме, за да ти намерим момиче.

— Оценявам намеренията ви, но казах, че не я искам и наистина го мисля — извадих ключовете на колата от джоба си. — Ето. Вземи колата. Не я разбивай. Лека вечер.

Напуснах бара и тръгнах надолу по улицата към дома си.

[1] Liber Scriptus Proferetur — „... и книгата ще бъде отворена...“ (химн „Dies Irae“). — Бел.пр. ↑

[2] Motown (англ.) — звукозаписна марка основана от Бери Горди-Младши и прераснала в Motown Record Corporation в Детройт, щата Мичиган, САЩ на 14 април, 1960. Името е комбинация от думите motor (двигател, мотор) и town (град), и също така е друго название за гр. Детройт. — Бел.ред. ↑

[3] „You Can't Hurry Love“ („Не е нужно да се бърза в любовта“) — е номер едно сингъл записан първоначално от The Supremes за Моутаун, лятото на 1966. Шестнадесет години по-късно, песента отново става хит, когато е записана от Фил Колинс. — Бел.ред. ↑

[4] Dupont Circle (англ.) — Дюпонт Съркъл е площад с кръгово движение, парк и квартал, както и исторически район в северозападен Вашингтон. — Бел.ред. ↑

[5] Lincoln Memorial Reflecting Pool (англ.) — Езерото на Отраженията пред Мемориала Линкълн е най-голямото от този вид във Вашингтон, окръг Колумбия. То е разположено на изток от Мемориала, правоъгълно е и може да се види на множество снимки на монумента. — Бел.ред. ↑

2

In Quo Totum Continetur^[1]

Безпрецедентно. Наистина безпрецедентно.

Стоях в библиотеката си, заобиколен от купища книги — стотици, хиляди, милиони думи, векове човешко познание. От всички страни ме заобикаляха стени от поезия, драма, астрономия, психология, но нито една от тях не оправдаваше дори хартията, върху която бяха написани. Особено, когато ставаше въпрос да разгадае тази мистерия.

— По дяволите!

Захвърлих с отвращение химикалката си, която отскочи от бележника ми, пълен до пръсване със записки и изчисления. Предобедното слънце, което се процеждаше през прозореца, бавно танцуваше своя валс с носещите се из въздуха пращинки.

Песента ѝ не ми излизаше от ума. Дори когато рационалната част от съзнанието ми се фокусираше върху написаните думи, на заден план все още чувах слабата, ритмична мелодия на гласа ѝ. Понякога ставаше по-силен и страниците се размазваха пред погледа ми, а фантазията следваше спомена, представяйки миналото като бъдеще.

По време на един от тези унеси, главата на Велзевул се появи над стената от книги.

— Човече, добре ли си?

— Какво?

— Почуках — каза той, — но предполагам, че не си ме чул.

— Не си почукал, Велзевул. Ти никога не чукаш.

— Добре, но наистина вдигнах много шум, докато ходех — той повдигна ключовете ми и ги раздрънка. — На мястото ти за паркиране е и е цяла. Кой казва, че не мога да правя чудеса, а? — после пусна ключовете на масата и започна да рови из купчината книги. — Кийтс... Шекспир... Кеплер... Фройд? Какво проучване правиш, Лу?

— Не съм сигурен все още.

Велзевул вдигна една от трите тетрадки, пълни с драсканици.

— След всичко това тук, още не си сигурен? Цяла нощ ли си стоял буден?

— Да, защо?

— Човече, изпусна страхотно парти. Триш ни заведе в общежитието на женския им клуб.

— Без майтап?

— Аха, знаеш онзи цирков номер с всички клоуни, набутани във Фолксвагена?

— Ъ-хъ.

— Ами, те имаха една вана с гореща вода...

— Сигурно си изтощен.

— Отвори ми се работа нощес.

Той погали корицата на „Антоний и Клеопатра“.

— Някога чел ли си я? — попитах аз.

Той изсумтя.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че преди да се появи Спортс Илюстрейтид, не четеше нищо друго, освен пътните знаци.

— Добре, само за да ти докажа, че не съм толкова глупав, ще я прочета ей сега.

— Добре. Забавлявай се.

Той седна, опъна краката си върху масата и отвори първата страница. Аз преместих подвижната стълба от лявата страна на камината, качих се и затърсих първия том на Нютоновата „Математически начала на натурфилософията“. След минута чух прелистването на страници зад гърба си. Обърнах се и видях как Велзевул търси последната страница преди приложенията.

— Накрая всички умират.

— О! Много добре! — захвърли книгата обратно върху купчината.

Поднових търсенето си. Той започна да си подсвирква една нова денс мелодия и да барабани по масата за акомпанимент.

— Искаш ли да ми помогнеш или не? — попитах аз.

— Да, разбира се.

— Иди да ми вземеш един геврек. И малко френско препечено кафе от онова място от другата страна на улицата.

— Какво, да не би да съм ти някакъв стажант?

Изгледах го свирепо.

— Миналата нощ ти оставих колата си и ти преотстъпих онази жена, а ти дори няма да ми донесеш геврек?

— О, да... съжалявам. Искаш ли и пържени картофки?

— Тръгвай!

След като излезе, слязох от стълбата и се преместих във всекидневната. Ако отговорът на дилемата ми не беше в думите, вероятно бе скрит в музиката. Седнах пред пианото и засвирих.

Десет минути по-късно Велзевул се появи до мен. За първи път откакто бе излязъл, пръстите ми се отдръпнаха от клавишите.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита той.

— Не знам — изсвирих още няколко такта. — Просто ми хрумна.

— Звучи странно. Някак си различно.

— Знам. Всичко идва от тона „до“. Никога досега не съм писал нещо в тази тоналност.

Продължих да свиря, а пръстите ми изобщо не докосваха черните клавиши.

— Добре, Лу, сега се махни от пианото. Плашиш ме.

Затворих капака и се втренчих в ръцете си.

— И аз се плаша.

[1] In Quo Totum Continetur — В която всичко е записано. — Бел.пр. ↑

3

Tantus Labor Non Sit Cassus^[1]

Небето беше пронизващо сиво-синьо, когато влязох в Дъ Мол^[2] в неделя следобед. Лъчите на слабото ноемврийско слънце се процеждаха през прозрачните облаци.

Намерих я на една скамейка близо до Езерото на отраженията от страната на Мемориала Линкълн. Четеше последния брой на вестника на левицата The Nation, а повдигнатите ѝ колене служеха едновременно като поставка за вестника и бариера срещу лекия ветрец. Искях да запомня тази гледка — нея, вгълбена и забравила за всичко около себе си, затова изчаках, преди да я приближа. Всеки трийсет секунди или там някъде, тя затъкваше един и същ изплъзнал се кичур черна коса зад лявото си ухо. Гледах я, докато желанието да ме погледне стана прекалено силно, за да чакам повече.

— Ти си вторият човек в този град, който чете този вестник — казах аз.

Тя вдигна поглед.

— Мисля, че другият се премести в една комуна извън Пукипси^[3] миналата седмица. Може би ще ни изпрати картичка.

Отвърнах на усмивката ѝ.

— Здравсти.

— Здравсти — посочи скамейката. — Ще седнеш ли?

Седнах. Докато изучаваше лицето ми, тя се намръщи.

— Не ме разбирай погрешно, но изглеждаш много по-възрастен днес, отколкото изглеждаше снощи.

— Когато излизам вечер, предпочитам да ме виждат като през лека мъгла, подобно на някоя застаряваща филмова звезда.

Всъщност бях прибавил няколко дребни бръчици в угълчетата на очите и устата си, достатъчно правдоподобни за един почти тридесетгодишен мъж.

— Би трябвало да се придържаш към реалността. Отива ти — вдигна ципа на якето си още малко нагоре. — Но вероятно често чуваш това.

— Какво да чувам често?

— Как каза, че ти е името?

— Лу — протегнах ръка. — Луис Карвало. А ти си?

Тя се поколеба, после стисна ръката ми.

— Джана. Джана^[4] О'Кийфи. Пише се с три срички, но се произнася като две.

— Джана. Това е интересно име.

— Да. Аз съм част от поредица.

— Как така?

— Имам трима по-големи братя — Матю, Маркъс и Люк^[5].

— А, разбирам.

— Да, когато се оказало, че ще съм момиче, родителите ми не могли да решат кое би било по-лошо за мен — да се чувствам извън отбора или да се чувствам глупаво. Избрали второто. Сега сме хронични католици и хронично сладки. Като проклета циркова трупа.

— Поне не таиш горчиви чувства.

— Да. Съжалявам — Джана навн вестника си. — Вбесявам се, когато чета какви ги вършат онези идиоти от Капитолия тази седмица. Но май не те познавам достатъчно дълго, за да ти говоря за политика.

— Очевидно отскоро живееш във Вашингтон, щом си мислиш, че две минути и половина са твърде кратко време, за да си говорим за политика.

— Достатъчно дълго съм живяла тук. Това е проблема с този град. Или те сдъвква и изплюва, или те завладява и те променя докато станеш толкова повърхностен, колкото са всички останали. И в двата случая те унищожават.

— Почивен ден е все пак — взех вестника от ръцете ѝ. — И знаеш ли за какво са почивните дни?

— Не. За какво?

— За дебелеене.

— Моля?

— Така че, когато копелетата започнат да те дъвчат — казах аз, — накрая все пак да остане нещо от теб.

Джана си взе обратно вестника.

— За какво да остане?

— За каквото ти харесва.

— За каквото ми харесва? — тя прибра вестника в якето си и се огледа. — Обичам сладолед. Хайде да си вземем.

Докато се шляехме по тротоара, крадешком хвърлях поглед към лицето ѝ. Енергия струеше от всяка нейна пора. Имах усещането, че по някакъв начин тя потискаше тази сила. Може би това бе изплашило останалите.

— Имаш право — каза тя. — Неделя следобед е, а аз все още не съм се успокоила достатъчно след напрегнатата седмица. Предполагам, че вече е загубена кауза.

— Никога не е прекалено късно да си починеш. И ако днешния ден не ти е достатъчен, просто трябва веднага да си вземеш отпуски.

— Отпуски? Невъзможно е.

— Не е невъзможно — казах аз. — Помисли. Напълно е възможно след два часа да сме на борда на някой самолет за Бермудите.

Тя спря.

— Майтапиш се.

— Просто казвам, че е възможно и че единствената пречка да го направиш са бариерите, които сама си поставяш.

— Но ние току-що се запознахме!

— Тогава просто ще си вземем сладолед.

Продължихме да вървим мълчаливо. Няколко минути по-късно тя каза:

— Някак си ми се иска да бях казала да.

— Да, на какво?

— На идеята ти за Бермудите.

— Предложението си стои.

— Не, не би било същото — каза тя. — Едно спонтанно предложение заслужава спонтанен отговор.

— Ти ми даде спонтанен отговор, когато каза не.

Стигнахме до сладоледения салон, който беше почти празен, с изключение на няколко души, които пиеха кафето си, прегърбени над димящи стиропорни чаши.

— Да си разделим нещо — каза тя. — Избери си два вида сладолед. Аз харесвам всичките.

Обърнах се към момчето зад щанда.

— С изключение на един — добави Джана.

Това беше тест, който можех да мина дори без да се налага да надничам в мислите ѝ.

— Дайте ни две топки какъвто и да е сладолед, само да не е ванилов — казах на момчето.

Джана се облегна на фризера.

— Много впечатляващо.

— Мога да предположа, че не си от хората, харесващи ванилия.

— Ами защо ми е, след като има толкова други интересни възможности? — каза тя. — Преди излизах с мъж, който винаги поръчваше ванилов. Не става въпрос само за сладоледа. Дори и когато отивахме в най-добрия италиански ресторант в Южна Филадельфия, той си поръчваше спагети и кюфтенца^[6].

— Не мисля, че тази връзка е продължила твърде дълго.

— Не, само около девет години.

— Заповядайте, сър, шоколадов сладолед с фъстъчено масло и шамфъстък.

Погледнах към Джана.

— Ето това е купа антиванилов.

Седнахме на една малка, бяла, кръгла, метална маса отвън, без да сме изложени на вятъра, но с изглед към тълпата пешеходци, които спираха за миг да ни изгледат, преди да потреперят и отново да забързат напред. Предадох се изцяло на силата на студения вятър, защото, седнал толкова близо до Джана, мисълта за съвършената човешка природа с всичките ѝ усещания ставаше доста съблазнителна. Погълнат от всеки неин жест, напълно бях забравил кой съм.

— Исус ви обича.

Ниска жена с изпито лице, големи очила и карирано шалче, пъкна почти насила една зелена листовка в ръцете на Джана. Докато се вмъкваше в магазина за сладолед, жената кимна и повтори:

— Исус ви обича.

— Тогава как така никога не се обажда? — попита Джана, но толкова тихо, че само аз да я чуя. — Съжалявам. Надявам се, че не съм те засегнала.

— Неуважението ти е освежаващо — казах аз.

— Цяла седмица внимавам какво казвам, така че лошотията ми се чувства малко потисната — зачете листовката. — „Чарлз Дарвин — истинският баща на комунизма“. Нищо чудно, че тези хора не вярват в еволюцията. Очевидно не е заработила в тяхна полза — смачка хартията в ръцете си. — Понякога религията може да бъде толкова нелепа.

— Да, знам.

— Ами ти? — попита тя.

— Какво за мен?

— От коя религия си? Питам само, защото ако кажа на майка си, че сме имали нещо като среща, тя ще иска да знае дали си католик.

— Не изповядвам никоя религия.

— Атеист ли си?

— Не съвсем. Вярвам във върховното същество. Просто това, в което вярвам за Него, не съответства с нито една религия, която мога да приема.

— О! Това е страотно. Поне мислиш за това. Много хора наследяват религията си и никога не се замислят.

Джана зачегърта по дъното на купичката за сладолед с лъжицата си. Стържещият звук я накара да потръпне.

— Мисля, че би било по-добре за хората да се родят без каквато и да е религия и после да изберат една, или повече от една, която най-много им харесва.

— Мислиш ли, че все още би искала да си католичка?

— Определено. Това е страшна религия, стига да можеш да не обръщаш внимание на папата — облиза лъжицата си. — Не мисля, че Бог се интересува коя религия изповядваме, стига да сме добри в душата си и да сме това, което сме.

— Имаш сладолед в косата си.

Прокарах пръсти през непокорния кичур и го почистих. Тя погледна ръката ми.

— А, добре, ти имаш... имаш малко на...

Джана докосна лицето ми близо до ъгъла на носа. Пръстите ѝ бяха студени и почувствах внезапен порив да ги поставя в устата си, както и на други топли места.

Тя рязко отдръпна ръката си и потрепери.

— Ще вляза да си взема кафе. Искаш ли?

— Добре, аз ще...

— Не, ти остани. Аз ще се погрижа.

Тя забърза към магазина, без да погледне назад.

— Генерале! Отдавна не сме се виждали, сър.

Обърнах се, за да видя Молох — главнокомандващият на победената ми армия, облечен в обичайната си трептяща от чистота ежедневна военна униформа и с ботуши, излъскани до блясък, в които можех да видя дори душата си. Той ми козируваше.

— Молох! — казах. — Мина доста време. Свободно, моля.

Той не помръдна. Без да ставам, отвърнах на поздрава му. Това изглежда го задоволи.

— Сър, трябва да поговорим, ако позволите.

Молох извади карта от един от трийсет и двата си джоба и започна да я разгръща.

— Всъщност, полковник, точно сега съм по средата на нещо.

— Да, сър, но си помислих, че трябва да узнаете това веднага. Може да съм открил тайна врата към Рая.

— Какво? Още една ли?

Погледнах към магазина за сладолед. Джана все още стоеше на опашката.

— Сигурни сме, че тази е истинска, сър. Все още правя изчисления, но мисля, че с последните попълнения, откраднатите руски изстребителни елементи на изненадата на наша страна, можем да направим още един опит да си върнем Небесния Град.

— Добре. Виж, Молох — потупах аз набитата му ръка. — Продължавай да работиш върху това, но не предприемай никакви действия без мое позволение.

— Никога, сър. Скоро ще поговорим отново, надявам се.

— Определено. Обади се на секретарката ми да ти запази поне няколко часа.

— Ще го направя, сър.

Молох козирува и се оттегли, докато Джана излизаше от магазина за сладолед.

— Кой беше този? — попита тя.

— Някакъв ветеран от Виетнам, тъкмо напуснал мемориала. Искаше да ме образова за безследно изчезналите по време на битка. Имат специална церемония във вторник за Деня на ветераните.

— О! — подаде ми чашата с кафе. — Защо ти козирува?
— Навик, предполагам. Чувстваш ли се надебеляла вече?
— А? О, това ли — духна кафето си, после се усмихна и ме погледна. — Искаш да надебелееш ли? Ще те заведе на място, което плува в лой.

Стояхме очи в очи на ескалатора, който ни отвеждаше надолу към станцията на метрото.

— Така, вече говорихме за политика и религия — каза тя. — Сега е ред на неприятните неща. С какво се занимаваш?

— Имам собствена фирма, по-точно мозъчен тръст или с други думи консултантска фирма. Съветваме правителството, главно в областта на икономиката.

Тя отстъпи едно стъпало назад и погледна надолу към мен.

— Чакай... ти си онзи Карвало, от Карвало Груп?

— Чувала си за нас?

— Шегуваш ли се? Вие публикувахте някои доста иновативни материали. Трудно е да се определи къде стоите политически.

— На мен така ми харесва. Дава ни по-широка база потенциални клиенти.

— А-а-а, продажник — каза тя.

Стигнахме до платформата и седнахме на гладката гранитна пейка, за да изчакаме влака.

— Ами ти? — попитах.

— Аз съм лобист.

— Като говорим за продажниците...

— Не, аз съм на страната на добрите — каза тя. — Разбира се, всички претендират да са добри.

— Не и аз.

— Поздравления.

— Та, кое парче от американския пай представляваш?

— За хората, за които се боря, няма парче от пая — отговори. — Освен ако не броиш трохите. Аз съм защитник на бедните.

— Тогавя си смела жена. Състраданието е дефицитна стока в наши дни.

— Така е, не е от най-желаните занимания, нито от най-доходните.

Гладкият сребърен влак се плъзна в станцията. Въздушната струя в тунела развя косата на Джана и я превърна в черен ореол.

— По това време на годината — каза тя, — съвестта гризе хората. Раздават вагони с консервирани храни, цитират Дикенс и кършат ръце, мислейки за „неудачниците“.

Качихме се в метрото и заехме места перпендикулярно един на друг.

— Но Бог забранява въпросите, защо изобщо има бедни или опитите да се промени структурата, която ги държи такива. Тогава „неудачниците“ се превръщат в „красавици на благоденствието“ и „скитници“. Но ако аз бях лобист, продаващ се на някоя транснационална корпорация, никога не бих обърнала внимание на думата „скитник“.

— Значи, когато стане дума да се полагат грижи за бедните — казах аз, — ако Майка Тереза е картичката на Холмарк, тогава ти си сметката за електричество.

Джана се засмя.

— Ще сложа това изказване като плакат в офиса си.

Тя подпря краката си на ръба на седалката ми, скръсти ръце пред гърдите си и ме погледна изучаващо. Усещането беше приятно.

— Луис Карвало, от плът и кръв. Поразителен, привлекателен и вероятно много заможен. Какво е да си на върха на света?

— Моля?

— Извинявай — каза тя. — Имам психическо разстройство, което не ми позволява да запазя мислите в главата си, където им е мястото. Женен ли си?

— Щях ли да съм тук с теб, ако бях женен?

— Разбира се. Щеше обаче да си мухльо, а аз се опитвам да отхвърля тази възможност.

— Не, не съм женен.

— А бил ли си някога?

— Не — казах аз. — Дори не съм бил близо до женитба.

— Защо не?

— Никой досега не ми е предлагал. Ами ти?

— Безброй пъти — каза тя.

— Си била омъжена или са ти предлагали?

— Предлагали са ми. Но всички тези пъти не се броят, защото винаги беше все един и същ човек.

— Господин Ванилия?

— Как позна?

Влакът забави ход навлизайки в поредната станция.

— Ето я нашата спирка.

— Къде ме водиш?

— При най-великото пиле на света — отговори тя.

Най-великото пиле на света очевидно се подвизаваше в заведение, наречено Къщата на пиленцето, където мазнината изглежда се процеждаше и от дървената облицовка на стените. Седнахме на малка маса до прозореца.

Сервитьорката пристигна с менютата. Прегледах листата с бира, ужасен от възможностите.

— Предполагам, че ще взема чаша...

— Не предлагаме чаши.

— Моля?

— Сервираме бирата само в кани — обясни жената. — След това си я пиете от чаша.

— Няма проблем — каза Джана. — Ще вземем кана светла бира.

След като сервитьорката си тръгна, Джана добави:

— Всичко с мярка, нали?

Беше права за пилето, въпреки че в него нямаше нищо с мярка. Имаше такъв вкус, сякаш бе задушено в манна и запържено в ангелска пот.

След няколко минути наруших мълчанието на завладялата ни неистова лакомия.

— Това е невероятно.

— Нали? Обожавам да ям пиле с ръце. Кара ме да искам да изръмжа на хората, дори повече от обикновено — тя облиза мазнината от пръстите си и вдигна чашата си с бира. — Значи харесваш това място? Не си ядосан, че те доведох при бедняците?

— Разбира се, че не — взех си още едно кръгче лук. — Не можеш да изядеш собствената си среда.

— Ще пия за това.

Чукнахме пластмасовите си чаши. Мобилният ми телефон иззвъня.

— Само секунда — бръкнах във вътрешния джоб на якето си за телефона. — Да?

— Хей, аз съм — каза Мефистофел.

— Казвай, Малкълм.

— О, значи си с някого.

— Да, на среща съм. Давай по същество.

Джана раздели последното лучено кръгче и остави половината от него в кошницата.

— Съжалявам, Лу. Аз съм в дома на един от лакеите ни. Един от хората. Адвокат.

— Нека позная — иска да променим клаузите по договора му.

— Бинго. Той казва, че сме го подлъгали да приеме неясни условия.

— Припомни ли му за Параграф II?

— Имаш предвид онзи за свободната воля?

— Точно този.

Наблюдавах как Джана дояжда останалата половинка от лученото кръгче.

— Преглеждаме целия договор в детайли — каза Мефистофел.

— Той иска да говори с теб.

— Сега съм зает. Накарай го да ми изпрати резюме на договора.

— Моля те, Лу, направи ми услуга и ме отърви от него!

Въздъгнах.

— Добре. Дай ми го.

— Благодаря. Името му е Джон Вон. Значи, щом си на среща, да не те чакаме довечера?

— Какво има довечера?

— Неделя е. Филмовата вечер при Вел.

— О, да. Не, не ме чакайте.

Изправих се и казах на Джана:

— Трябва да ме извиниш за момент.

Излязох навън на тротоара.

— Ало? — каза мъжки глас по телефона.

— Да?

— Как сте тази вечер, сър?

— Извънредно зает, господин Вон. Сега, изложете оплакването си с не повече от двайсет думи.

— Не е точно оплакване. По-скоро молба. Бих искал да прекратя нашия договор по-рано.

— Много смешно! Какво искате в действителност?

Другият край на телефона замлъкна за момент.

— Аз...

— Господин Вон, не получихте ли повече пари, власт и уважение, отколкото заслужавате?

— Да, но...

— И в замяна, вие ни служите добре. Мисля, че и двете страни имат изгода от това споразумение. Не сте ли съгласен?

— Всъщност, мисля, че в скоро време от този съюз вече няма да има никаква полза. Бих искал да попълня документ за лична неприкосновеност.

— Какво?

Хвърлих поглед към прозореца на ресторанта, като махнах с ръка и се усмихнах на Джана, после се обърнах с гръб:

— Слушай, малък, жалък никаквец, знам защо е всичко това. Остаряваш, гледаш вече смъртта в очите и търсиш някаква застраховка за спасението на душата си.

— Аз...

— Единственият начин да престанеш да ни служиш, е да бъдеш ликвидиран.

— Как да...

— Не питай. Виж, за твое добро е и двамата да се престорим, че този разговор не се е състоял. Лека нощ, господин Вон.

Затворих.

Джана дояждаше последното бутче, когато отново влязох в заведението.

— Съжалявам за това — казах. — Един от клиентите ни не разбрал условията на договора и главният счетоводител имаше проблеми да му ги обясни.

— Няма проблем. Обаче е жалко, че се налага да те безпокоят и през уикенда.

— Ако искаш спокойствие, никога недей да имаш свой собствен бизнес — погледнах към празните чинии и чаши на масата. — Значи, първо изядохме десерта, а сега — вечерята. Да затворим ли кръга и да отидем да пийнем по един коктейл?

— Току-що изпихме кана бира — каза тя. — Още малко и ще съм в безсъзнание.

— Тогава някакво предястие?

— Прядох!

— Супа? Малко бисквити? Какво ще кажеш за... каквото и да е? Тя погледна часовника си.

— Наистина трябва да се прибирам. Утре се налага да ставам рано.

— О, разбирам.

— Но бих искала да те видя отново. Може ли да ти се обадя?

— Много бих искал — подадох ѝ визитката си.

— Какво ще кажеш за петък?

— Какво ще кажеш за утре?

— Среща в понеделник вечер?

— Ще предизвикаме понеделника и ще прекараме страхотно — казах аз. — Мислех си за Светата троица — питиета, вечеря и танци.

— Ами, във вторник е Денят на ветераните, така че нещата в офиса ще са спокойни. Мога да позакъснея — прехапа устната си, после поклати глава. — Не, наистина трябва да наваксам с канцеларската работа.

— Канцеларска работа?

— И подреждане на архива...

— Подреждане на архива?

— Шегувам се — каза тя. — Интересно е да се види до каква степен можеш да преглътнеш егото си, за да се съобразиш с желанията на някой друг.

— Какво направих, за да заслужи този коментар?

— Все още нищо. Просто имам това чувство, че си от онзи тип мъже, които имат нужда да се държат под контрол.

— Виж, Джана — казах аз. — Оценявам прямотата ти и фактът, че се чувстваш достатъчно спокойна с мен, за да споделиш всяка мисъл, която се появи в главата ти. Но аз не съм който и да е. Не приличам на никого, когото си срещала досега. Така че, не стоварвай

емоционалния си товар пред мен и не очаквай да вървя на пръсти около него.

Тя се втренчи в мен за момент, после прочисти гърлото си.

— Добре.

Сервитьорката пристигна със сметката и аз я платих.

— Задръжте рестото — обърнах се към Джана. — Добре, какво има?

— Нищо. Прав си. Не трябваше да те нападам така без причина — изправи се и ме остави да ѝ помогна да си облече палтото. — Ще почакам, докато имам причина. Тогава ще те нападна.

Обърнах я с лице към себе си.

— Очаквай също да бъдеш нападната в отговор.

Очите ѝ заискриха, а атмосферата около нас се нажежи.

— Нямам търпение — тя издаде тих съскащ звук и се измъкна от хватката ми. — Да се махаме от тук.

Вървахме обратно към станцията на метрото в мълчание. Когато се качихме на влака, седнах до нея. Тя не възрази, но извърна очи. Имаше нещо между нас, което го нямаше преди — нещо, което едновременно ни разделяше и свързваше.

Най-накрая тя извади визитната ми картичка.

— Ще дойда в офиса ти в седем утре вечерта. Как ти звучи това?

— Страхотно. Седем. Това звучи... добре.

— Хубаво тогава. Добре.

Влакът забави ход. Тя се изправи:

— Това е спирката ми.

— Позволи ми да те изпратя до вас — казах аз.

— Не, недей. Предпочитам бързите сбогувания. Така остават по-малко решения за вземане.

Влакът спря и вратите се отвориха.

— Лека нощ, Луис. Прекарах великолепно днес.

— Джана.

Тя слезе на перона. Хванах ръката ѝ и я доближих до устните си. Докато целувах пръстите ѝ, в съзнанието на всеки от нас се появи образ, толкова мощен и чувствен, че шокира и двамата ни. Очите ни се отвориха и се срещнаха. Двоен звън сигнализира, че вратите се затварят. Тя почти пристъпи напред, после издърпа ръката си от моята миг, преди вратите да се затворят.

Докато влакът се отдалечаваше от станцията, обуздах емоциите си и наблюдавах как Джана изчезва от погледа ми. Гледката се претопа в стената на тунела.

— Двамата сте красива двойка.

Обърнах се и видях възрастна чернокожа жена в сиво, вълнено палто. Освен тийнейджъра, слушащ музика на уолкмена си, тя и аз бяхме единствените останали във влака.

— Благодаря ви — казах. — Това е първата ни среща.

— Ще има още много, сигурна съм.

— Наистина ли? — седнах на седалката пред нея.

— Ммхмм. Не са много младите мъже в наши дни, които знаят какво може да се постигне с една деликатна целувка по ръката. Пеперудите, които накара да запърхат в нея, няма да я оставят да спи цяла нощ.

— Надявам се да поспи. Утре вечер пак ще излизаме.

— О, каквото и да се случи, тя ще има доста енергия. И двамата ще имате. Така се случва, когато започва нова любов.

Ръцете ми изстинаха.

— Какво?

— Казах, че така се...

— Чух ви — станах и се отдалечих. — Не е така. Изобщо не е така.

Тя поклати глава и гърлено се засмя.

— Ти така си мислиш — смехът ѝ стана по-висок, премина в кашлица, после избледня в меко хихикане. — Ти така си мислиш.

Точно тогава влакът спря на следващата спирка. Аз изскочих и побягнах нагоре по ескалатора и навън в нощта.

Луда жена, помислих си. Какво знаеше тя? Определено намирах Джана за опияняваща, може би дори бях заслепен от присъствието ѝ. Но любов? Можех да изпитам любов толкова, колкото нощна пеперуда можеше да отлети до луната.

Погледнах към уличния знак и осъзнах, че се намирам на по-малко от миля от доказаната противоотрова.

Десет минути по-късно почуках на вратата на Велзевул. Когато отвори, беше облечен в тога.

— Здравсти, Лу, влез!

— Закъснях ли?

— Не, тъкмо навреме. Пригответяхме се да гледаме Калигула. Искаш ли да се присъединиш?

— Може би.

Последвах го по коридора към всекидневната.

— К'во става, Лу! — облеклото на Мефистофел беше същото като на Велзевул. — Съжалявам, забравих да ти кажа по телефона да си донесеш тогата — той ми подаде една бира. — Как беше срещата ти?

— Имал си среща? — Велзевул подскочи от дивана. — Добре, време е да ни разкажеш.

Мефистофел изключи звука на телевизора.

— Да, Лу, позабавлявай ни с чудните си истории за разгулни веселби.

— Няма нищо за разказване — отговорих аз.

— Не е възможно! — каза Велзевул. — Луцифер, похотливото пале, се е задоволил с едно съвсем нормално, обикновено чукане? Кажи, че не е така.

— Не, имам предвид, че нямаше секс. Но си прекарахме много добре.

Те ме изгледаха неразбиращо.

— Ще я видя отново утре вечер.

Устите им се отвориха като по команда.

— Имаш втора среща? — каза Мефистофел.

— Да.

— Защо?

— Имах втора среща веднъж — каза Велзевул. — Само като експеримент. Същата работа като при теб. По някаква причина при първия опит не отбелязах точка, така че реших да се пробвам отново.

— Подейства ли? — попитах.

— Загубих интерес до края на вечерта. Мисля, че я прехвърлих на теб, като се замисля. Спомняш ли си едно високо, мускулесто, русо маце, преди около три години? Май че имаше дебели колене.

— Нищо не си спомням.

— Предполагам, че не съм пропуснал нищо тогава — Велзевул се тръшна на дивана и се изтегна върху голямата възглавница. — Е, ще повисиш ли с нас тази вечер или не?

— Още не съм решил.

— Хайде, Лу — каза Мефистофел. — Ще те попитаме само два пъти.

— Аха, не сме в настроение да ти се молим тази вечер.

— Не съм си донесъл тога — казах.

— Няма проблем — Велзевул се изправи, махна своята с едно ловко движение и ми я подаде. — Можеш да носиш моята.

Отдолу беше гол, естествено. Поколебах се за миг, после си спомних за старицата в метрото с нейните хитри прозрения и нахален смях.

Дръпнах тогата от ръката му.

— Дай ми още една бира.

[1] Tantus Labor Non Sit Cassus — Такива усилия няма да са напразни. — Бел.пр. ↑

[2] The National Mall (англ.) — национален парк в центъра на Вашингтон, който включва част от West Potomac Park и Constitution Gardens на запад. Много често така се нарича целия район между Мемориала Линкълн и Капитолия. — Бел.ред. ↑

[3] Roughkeepsie (англ.) — град на река Хъдсън на север от Ню Йорк, основан от холандците през 1687 г. — Бел.ред. ↑

[4] Gianna (англ.) — на английски се произнася като Джиана. — Бел.ред. ↑

[5] Евангелието на Матей, Евангелието на Марко и Евангелието на Лука — Първите три евангелия от Новия Завет, в които се говори за едни и същи събития, свързани с Исус, и се привеждат едни и същи негови изречения, често съвпадащи дословно. — Бел.ред. ↑

[6] Изразът „ванилия“ се използва в английския и в смисъл на нещо обикновено, конвенционално. — Бел.пр. ↑

4

Quando Coeli Movendi Sunt et Terra^[1]

Нищо не пропъжда опасните заблуди така, както една нощ на разврат, помислих си аз, докато се приготвях за втората си среща с Джана. Сега, когато се погледнах в огледалото, закопчавайки златните ръкавели, видях мъж, който добре се владееше.

— Ще го кажа само веднъж.

Обърнах се, и съзрях Джана застанала на вратата на офиса ми. Изглеждаше така, сякаш винаги е била там. Черната ѝ кадифена рокля беше силно прилепнала към ръцете, гърдите и талията ѝ, преди да започне да се разширява от бедрата надолу и да се надипли около колената ѝ. Косата ѝ бе прибрана назад, с изключение на малки кичури, галещи челюстта и бузите. Излъчваше фатална елегантност.

— Вероятно вече го знаеш — каза тя. — Не искам да подхранвам егото ти, но ти си най-красивият мъж, който съм виждала някога.

Взирах се в нея, парализиран от сияйната ѝ красота, от самообладанието ѝ. Обзе ме необясним порив да падна на колене в краката ѝ. Тогава осъзнах, че тя очаква да ѝ отговоря. Примигнах.

— Извинявай, какво каза?

Тя сбърчи нос, без да каже и дума.

— Джана, изглеждаш... — направих крачка към нея, после още една. — Изглеждаш...

За първи път не ми достигаха думи.

— Ето, това е за теб.

Взех от бюрото си бялата роза с обагрените в червено венчелистчета и ѝ я подадох.

— Красива е — каза тя. — Никъде не могат да се намерят рози с подобен цвят.

Задържа я до лицето си и вдъхна аромата ѝ, след което се усмихна свенливо:

— Значи ли това, мосю, че чувствата ви към мен в основата си са чисти, само с лека отсянка на страст?

— Нямаха никакви червени рози, поръбени с бяло.

— О! — тя размаха цветето. — Тогава това е негативен образ?

— Може да е на обратно, но няма нищо негативно. Уверявам те.

За момент погледите ни се сляха и почти я целунах, но вместо това ѝ предложих ръката си.

— Ще тръгваме ли?

— Да, нека да тръгваме.

Тя пъхна длан през сгънатата ми ръка. С докосването ѝ, силата, която бе изчезнала щом пристъпи в стаята, се върна с десетократна сила.

По време на пътуването ни с асансьора до гаража почувствах нелепата нужда да говоря за незначителни неща.

— Затрудни ли се да намериш адреса?

— Взех такси.

— О, разбира се.

Не можех да спра да я гледам. Пресегнах се да докосна ръката ѝ, но вратите се отвориха. Джана направи няколко крачки навътре в гаража и ахна.

— Еха, виж това! Това е спортен Ягуар от началото на 60-те — промъкна се близо до колата, за да погледне вътре. — Това е една от най-готините коли в света. Не прекалено крецияща, нали знаеш, истинска класика, но толкова лъскава, че е почти плашеща. И е черна. Боже, бих убила, за да карам нещо подобно!

Алармата на колата се изключи с едно силно „пиу“, когато натисках копчето върху ключодържателя. Джана отскочи назад като подплашена котка. Повдигнах ключовете.

— Кого точно би убила, за да я караш?

Очите ѝ се разшириха.

— Твоя ли е?

Кимнах.

— Избери си жертва тогава — отвърна тя. — Ще се возим до затвора със стил.

Пуснах ключовете в отворената ѝ длан и отидох от страната на пасажера. Тя не помръдна, само стисна ключовете.

Отворих вратата.

— Идваш ли?

— Сигурен ли си, че ми се доверяваш да карам това нещо?

— Разбира се — отговорих аз. — Освен това, ако я разбиеш, мога винаги да я заменя с една от другите две в света, които са точно като тази.

Качих се в колата.

Джана отвори вратата и седна на мястото на шофьора.

— О-о-о! — промълви тя. — Създава усещане за сила. Начинът, по който е оформена седалката, кормилото, скоростният лост — о! Виж това табло.

Ръцете ѝ леко се плъзнаха по апаратурата като водно насекомо по повърхността на езеро. Издърпа ги назад, сякаш се бе изгорила.

— Нека да изясним нещо. Не се впечатлявам заради... впечатлявам от... заради материални придобивки. Леле.

— Има и двигател, който ще измине доста дълъг път, за да ни отведе там, където отиваме.

— Точно така. Точно така. Добре.

Тя запали. Колата изръмжа като оживяла.

— О, мили Боже! Имаш голяма вяра в мен, нали?

— Не вяра — увереност.

— Добре. Да тръгваме.

Даде на заден, после ме погледна.

— Къде отиваме между другото?

— Имаме резервация за вечеря в „Четири сезона“ за осем и половина, но си мислех първо да се отбием в малкия бар за мартини зад ъгъла.

— „Четири сезона“? Отново, леле — тя започна да излиза от мястото за паркиране, после спря. — Ами, след като и двамата сме на заплата, мисля, че бихме могли...

— Успокой се — казах аз. — Тази вечер аз черпя.

Опита се да възрази.

— Като отплата за услугите ти като шофьор.

— Договорихме се. Просто се отпуснете и се насладете на пътуването, сър.

— Вече го правя.

Оставихме Ягуара пред „Четири сезона“. Джана постави ръка на покрива на колата в мълчаливо сбогуване, преди да дойде при мен на тротоара.

— Това беше невероятно — каза тя. — Напълно лекомислен разход, естествено.

— Естествено.

— Имам предвид, една вноска за това нещо може да подsigури прехраната на четиричленно семейство за два месеца.

— Ако ядат пържоли всяка вечер.

— Така че официално се чувствам покварена и оскърбена.

— Свиквай с това. Аз свикнах.

— Сигурна съм — каза тя.

— По едно мартини?

— Добре.

Хвана ръката ми отново и изминахме разстоянието до съседната пресечка към бара за мартини пеш. Собственичката, чиято коса бе пурпурна, остави цигарата си и ни заведе до една маса до прозореца, който заемаше цялата стена. Всяка масичка беше обточена с неонена лента. Нашата беше червена.

— Еха! — Джана прокара пръст по искрящата линия. — Как мислиш, че са го напъхали там вътре? — погледна към мен. — Това беше наистина глупав въпрос, нали? Трябва да започна да пия колкото се може по-бързо, за да оправдая идиотските си забележки.

Сервитьорката пристигна и Джана даде поръчката си.

— Донесете ми нещо червено, за да си пасне с масата.

— Канелено мартини става ли?

— Идеално! — Джана ме погледна и направи уплашена физиономия.

— За вас, сър?

— Ще опитам синьото.

Сервитьорката се отдалечи. Обърнах се към Джана:

— Е, кога е следващото ти представление?

— След много време, слава Богу, за да дам почивка на този град от подобна абсурдна форма на мъчение. Разбираш ли, другите членове на групата са тримата ми братя, а те живеят извън града. Добре, нека се разберем. Преструвай се, че ти е интересно. Марк, който е най-

големият, е на трийсет и осем и е социален работник в Балтимор. Той е единственият от нас с някакъв музикален талант.

— Пианистът.

— Забелязал си. Матю и Люк, които са близнаци, са на тридесет и седем. Управяват приют за животни извън Филадельфия от където, между другото, съм родом. Това е един от онези хуманни приюти, където се грижат за животните до края, нещо като болница. Мат и Люк са малко странни, сякаш споделят общ мозък или нещо подобно. Довършват си изреченията един на друг, например, ожениха се за двойка еднояйчни близначки на двойна сватба преди пет години. Все още нямат деца, защото са отдадени на бизнеса си. И най-накрая, ето ме и мен. На тридесет и пет, също омъжена за кариерата си. Смешното е, че единственият от нас, който иска деца е Маркърс, а той е гей.

— Родителите ви знаят ли?

— Знаят, но се преструват, че не го знаят — каза тя. — Поне престанаха да го питат кога ще се ожени.

— Така че, когато си отказала безбройните предложения за брак от господин Ванилия...

— Нашите бяха... загрижени, най-меко казано, за стопяващите им се шансове да имат внуци. Не разбираха. Не и доскоро.

— Защо? Какво стана наскоро?

Сервитьорката донесе мартинитата ни. Джана отпи и смени темата.

— Ами ти? Какво е семейството ти?

Помислих за Велзевул.

— Имам един брат, по-малък от мен. Това е всичко.

— Родителите ви мъртви ли са?

— Не точно — отговорих аз.

— Какво имаш предвид?

— Никога не съм имал майка — в смисъл, никога не съм я познавал.

— О, съжалявам.

— Няма нищо. Боб — брат ми — и аз бяхме отгледани от баща ни — завъртях маслината по вътрешността на чашата си. — Той ни беше и баща, и майка. Нещата вървяха добре, докато...

Тя се приведе по-близо.

— Докато какво?

— Като подрастващ бях... би могла да кажеш, че бях от бунтовническият тип.

— Мога да си представя — присмехулната усмивка на Джана избледня. — Съжалявам. Продължавай.

— Дойде време, когато аз... когато аз направих нещо, което толкова вбеси баща ми, че ме прогони от дома. Брат ми избра да ме последва. Баща ни не ни е проговорил от тогава.

— Без майтап. Къде е той сега? Имам предвид баща ти.

— Може и да е мъртъв, до колкото знам.

— Колко ужасно — каза тя. — Но какво може да си... Имам предвид, какво направи, за да го ядосаш толкова? Не е нужно да отговаряш на това.

— Всичко е наред — втрених се през нея в черно-бялата шахматна стена отсреща. — Аз просто... Просто не исках да бъда като него. Или по-скоро, исках да бъда като него, дори исках да бъда него, но вече имаше един — погледнах я. — Схвана ли?

— Мисля, че да — Джана подпря брадичка върху ръката си и присви очи.

— Нека просто кажем, че той не оцени становището ми. Нямах достатъчно място за двама ни в едно семейство.

— Ами брат ти?

— Боб беше опортюнист. Заложил на този, когото мислеше, че ще надделее накрая. Грешката беше негова, а аз не биваше да му позволявам да я прави. Никога няма да си го простя.

— Не разбирам — каза Джана. — Много бащи не си падат по начина на живот на децата си. Но това не значи, че имат правото да ги пропъждат по този начин. Баща ти ми прилича на тиранин, ако не възразяваш, че го казвам.

— Изобщо не възразявам — усмихнах ѝ се и допих остатък от мартинито си. — А също така не възразявам, че не живея вече в сянката му. Брат ми и аз успяхме и сами да си подредим живота добре. Той сега работи за мен. Надявам се, че ще го срещнеш някой ден.

— Ще ми бъде приятно.

— Боб е малко стряскащ — казах.

— Като теб?

— Не, повече като теб.

— О! Точно на място! — тя завъртя чашата си върху салфетката. — Липсва ли ти? Баща ти, имам предвид? — погледна лицето ми, после часовника си. — Опа, емоционална мина! Да вървим да ядем.

Много ми харесваше начина, по който Джана държеше чашата за вино между две отпивания — все едно беше нейно продължение. Тънката ѝ китка се извиваше докрай, накланяйки чашата обратно към тялото ѝ, като почти докосваше рамото.

— Може да те изненадам — каза тя, — но работата на обществения защитник е доста неблагодарна. Повечето от хората, които представлявах, изглежда не се интересуваха дали ще отидат в затвора или не. Времето им отвън беше по-скоро ваканция, отколкото начин на живот. След това, естествено, идваше ред и на саркастичната областна прокуратура, тръгнала на кръстоносен поход да изчисти улиците на Филадельфия и от последната отрепка.

— И така ти реши, че да лобираш за бедните пред конгреса на Републиканците би било по-малко разочароващо? — попитах аз.

— Исках да повлияя на всеобщата представа. Беше прекалено болезнено да се работи с отделни индивиди, така че ги изоставих.

— Изоставила си ги? Може би сега помагаш на повече хора с един приет или неприет закон, отколкото през цялата си кариера като адвокат.

— Такава е теорията, между другото.

Джана обра остатъците от чесново масло в чинията с парченце хляб. Убедеността ѝ в моралните ценности се бе превърнала в смирение, затова реших да я накарам да се замисли.

— Не те ли безпокои това да знаеш, че даваш толкова много на обществото, когато другите хора просто се възползват?

— Понякога — каза тя. — Но това означава само, че трябва да правя повече, за да компенсирам за онези, които не могат да помогнат.

— Не говоря за бедните. Говоря за богатите задници като мен, които няма да оставят света по-добър след себе си, отколкото са го намерили, а вероятно ще го направят дори още по-лош. Как се чувстваш като поемаш и нашето бездействие?

Тя преглътна залъка си.

— Това подвеждащ въпрос ли е?

— Не. Просто съм удивен, че хора като теб са готови по принцип да дават безлихвени заеми без дата за погасяване. Никога няма да ви

върнем дължимото — или пък на обществото.

Джана ме гледа изучаващо известно време, след това присви рамене.

— Не се тревожа за теб. Просто правя това, което имам нужда да правя, за да мога да спя нощем. Опитвам се да не съдя другите.

Аз повдигнах вежди.

— Добре — продължи тя. — Непрекъснато осъждам хората и порицавам всички вас, богатите задници, че не правите нищо.

— Така е по-добре.

— Поне си честен — каза тя. — Сигурна съм, че в теб няма и капка лицемерие. За разлика от повечето хора, с които работя — тя отпи глътка вода. — За разлика от мен.

— Обзалагам се, че дори и с всичко, което правиш, Джана, пак не можеш да спиш нощем.

Тя се намръщи и погледна встрани.

— О, виж! — възкликна тя. — Трима членове от Комитета „Способи и средства“^[2], а дамата е от Института Брукинг^[3]. Учила съм политология заедно с нея.

Обърнах се, за да видя току-що влизащата група. Забелязаха ни и ни помахаха, преди да седнат на една маса, в другата част на ресторанта.

— Чудя се за какво си говорят — каза Джана.

— В момента вероятно за нас.

— Не! Така ли мислиш? — ахна тя. — Исусе Христе, забравих, че е понеделник. Може да си помислят, че сме на бизнес среща.

— Е, и?

— Моята организация не може да си позволи такива като теб. Предполага се, че ние сме хора от народа. Това ще съсипе общоприетата представа за нас.

— Добре — казах. — Подай ми ръката си.

— Какво?

— Ще им докажа, че това не е бизнес среща. Подай ми ръката си.

— Не! — тя сложи ръцете си под масата извън досега ми.

— Виж, Джана, очевидно за теб е точно толкова важно как изглеждат нещата, колкото и за всеки друг в този град.

— Това не е вярно. Не ме интересува какво си мислят — каза тя. — Сега ако ме извиниш, трябва да си напудря носа.

— Разбира се.

Изправих се. Докато минаваше покрай мен, хванах лакътя ѝ.

— Джана?

Тя се обърна.

— Да?

Без да бързам, я целунах по бузата.

— Нищо. Приятно пудрене.

След вечерята танцувахме.

Когато се движеше бе дори по-опияняваща от вино. Кръвта нахлу в главата ми, когато се завъртя около мен, и за няколко мига светът закръжи около някаква точка между нас, където гравитацията загуби силата си. Можех да вкуся потта ѝ във въздуха.

После се движехме като едно цяло, с погледи здраво приковани един в друг, така както беше здрава и прегръдката ни, а очите и бедрата ни ръководеха движенията ни. Кичур по кичур косата ѝ падаше и се разпиляваше, докато не се плъзна по лицето ѝ като хиляди черни змии.

Да я държа близо до себе си бе повратната точка. Едно желание се удовлетворяваше, само за да породи друго, още по-силно от него. Ако не можех да я имам тази вечер, последствията за света щяха да са гибелни. Представих си как черешовите дървета до язовирната стена пламват като клечки кибрит в първите часове на стихийна неудовлетвореност.

В два след полунощ ярките светлини на денс клуба ни накараха да излезем в нощта. Вървахме залитайки до паркинга.

Джана повдигна косата си от тила, за да се разхлади.

— Няма нужда да ти казвам, че това беше прекрасно.

— Няма нужда — отговорих, — но въпреки това го кажи.

Тя се разсмя и остави косата си да падне в очите ѝ.

— Ти си превъзходен танцьор, Луис.

— Ти също.

Държах ключовете за Ягуара.

— Искаш ли отново да караш?

— Не, благодаря. Все още съм прекалено замаяна от пиенето и танците. Вероятно ще ни хвърля в река Потомак.

— Ти не живееш близо до Потомак.

— Но ти да — Джана отвори вратата на колата и ме погледна. — Да вървим да видим малкия ти, шикозен апартамент.

Кимнах и влязох в колата. Гърлото ми се стегна. Това беше реално, това наистина щеше да се случи. Докато нагласях седалката спрямо тялото си, ги сравних с нейните — представях си какво би било усещането изненадващо дългите ѝ крака и ръце да се увият около мен.

— Отиваме или не?

Осъзнах, че за кратко съм застинал във фантазията си. Погледнах я.

— Да.

Включих на скорост и излязох от паркинга с оглушителен грохот. Колата се втурна през затихналите странични улици на Джорджтаун, едва намалявайки скоростта на знаците стоп. С ъгълчето на окото си забелязах как Джана стиска все по-здраво дръжката на вратата.

— Съжалявам — казах. — Обикновено не шофирам така.

— Ясно.

Докато стигнем до овалната площадка пред жилището ми във Фоги Ботъм, вече бях успял няколко пъти да си поема дълбоко въздух, за да обуздая завладяващата ме страст — поне до там, че да мога да помогна на Джана да излезе от колата, без да ѝ изтръгна ръката. Когато влязохме в сградата, портиерът ни кимна.

— Този тип така многозначително те изглежда... — каза Джана, щом влязохме във фоайето.

— Кой тип?

— Портиерът. Изглежда те доста красноречиво.

— Така ли? Не забелязах.

— Вероятно водиш доста жени тук.

— Всъщност не. Вероятно затова Чарлз ме е изгледал така.

Беше истина. Обикновено бе много по-лесно да правя секс с една жена в дома ѝ, а след това да си тръгна, докато тя спеше. Спящите оказваха по-малка съпротива при изтриването на паметта.

Влязохме в асансьора и аз вкарах малък ключ до най-горното копче с надпис „М“ и го натиснах. Джана се опитваше да изглежда незаинтересована.

Дванайсетте етажа сякаш се влачеха, докато напрежението в асансьора нарастваше. Опитах се да не се поклащам на пети, да не

потропвам с крак или да въртя ключовете си, да не давам какъвто и да е признак, който можеше да разкрие нетърпението ми — или може би нервността ми.

Най-накрая стигнахме до вратата на апартамента. Пръстите ми летяха по клавишите на алармената система, вкарвайки сложна серия от кодове.

— Като крепост — каза Джана.

— Параноята е един от страничните ефекти от това да си изключително богат — отворих вратата, включих осветлението във фойето и я оставих да мине пред мен. — Но разбрах, че си заслужава.

Влязохме във вестибюла, който все още бе сумрачен, въпреки светлината. Взех палтата ни и ги закачих във вградения гардероб, след което я поведох към всекидневната. Джана тихо подсвирна от възхищение.

— Погледни този изглед! — тя се понесе към заемащия цялата стена прозорец, който извеждаше към балкон. — Това е невероятно! Сякаш мога да се протегна и да докосна Монумента на Вашингтон, дори след като е на разстояние от колко, една миля?

— Почти.

Застанах до нея пред прозореца и леко поставих ръка върху врата ѝ, там до където падаше косата ѝ. Джана се обърна към мен.

— Виж, не вярвам на богатите — каза тя. — Те или са наследили парите си, което значи, че са разглезени, или са ги спечелили, което значи, че са безскрупулни.

Погледите ни се срещнаха.

— Аз ги спечелих. Повярвай ми.

— Хмм — тя извърна поглед и видя пианото зад нас. — Луис, не ми каза, че можеш да свириш.

— Беше изненада.

— Ще ми изсвириш ли нещо?

— Може би по-късно. — Взех ръката ѝ.

— Какво има там? — посочи Джана към тъмната библиотека.

— Това — поведох я към библиотеката и запалих лампите, — е моят молитвен дом.

Начинът, по който реагира на купчините книги ме изпълни с почти болезнена страст.

— Леле! — тя се откъсна от мен и прокара ръце по лавиците. — Мисля, че току-що умрях и се пренесох в Рая.

— Би могла да кажеш, че знанието е моята религия — погалих износените краища на едно ранно издание на Еврипид. — А това е моят храм.

Джана се завъртя в кръг и повдигна глава нагоре.

— Почти очаквам да видя облаци да покриват горните лавици, които все едно продължават нагоре до безкрай. Изглежда, че си и прочел всички тези книги.

— Разбира се — казах аз. — Защо иначе да ги притежавам?

— За да впечатляваш хората.

— Нямам намерение да впечатлявам никого. Просто ми харесва да съм заобиколен от мисли. Виж, Джана, вярвам, че човешкият разум е вероятно единствената най-могъща сила на света. Трагедията е в това, че толкова много хора оставят умовете си да атрофират. Затъват в посредственост и забравят в какви наистина удивителни същества могат да се превърнат. Но със сигурност мога да кажа, че ти не си като тях.

— Не, не съм.

— И за това не би се омъжила за господин Ванилия, дори и той да можеше да те направи умерено щастлива.

— Няма нищо лошо в това да си умерено щастлив.

— Наистина няма. Достатъчно добро е за обикновените хора.

Джана погледна надолу към масата между нас и видя записките и купчините книги, останали от предишната нощ.

— Над какво работиш тук?

— Малко проучване. Просто мимолетен каприз.

Джана внимателно прегледа заглавията на томовете.

— Много еkleктичен сбор от източници, бих казала.

— Темата е сложна. Многопластова. Може никога да не намеря отговорите, които търся, но мисля, че проучването ще си заслужава.

Тя ме погледна, после потрепна.

— Какво има? — попитах.

— Нищо — леко се засмя. — Просто продължавам да забравям колко големи очи имаш.

— Ммм. За да мога по-добре... е, знаеш.

Плъзнах се към нея покрай ръба на масата.

— Разбира се. За да можеш по-лесно да ме съблазниш — обърна се към лавицата зад нея и изправи един роман на Хенри Милър. — Но можете да забравите за това, господине, защото аз съм тази, която ще ви съблазни — когато моментът е подходящ, разбира се.

— Разбирам — седнах на ръба на масата и подпрях единия си крак на стола. — Да, най-лесното съблазняване от всички е това, в което съблазнената вярва, че тя самата е съблазнителката.

Джана се обърна да ме погледне и отвори уста да отговори. Взирахме се мълчаливо един в друг. Усмивките ни избледняха. Играта бе приключила.

Втурнах се към нея. Тя сграбчи косата ми, щом притиснах устните си към нейните. След първата поредица от безразсъдни, задъхани целувки, се свлякохме върху масата, разпилявайки книгите и листовете, от които вече нямах нужда.

Джана започна да впива нокти в дрехите ми. Хванах ръката ѝ, за да я отведа в спалнята, но тя ме издърпа обратно:

— Не — каза тя. — Точно тук. Точно сега.

— Не, аз искам... искам да бъде съвършено.

— Няма да бъде съвършено, ще бъде веднага!

Примигнах веднъж, след което пропълзях върху нея.

Настойчивостта на страстта ни би накарала случаен наблюдател — ако един наблюдател би могъл да бъде наречен случаен — да повярва в заплахата от Армагедон^[4]. Телата ни беснееха заедно, споени от яростна енергия, която бързо нарасна достатъчно, за да ни погълне изцяло.

Рухнах върху нея и положих чело между гърдите ѝ. Дъхът ми се плъзна по коприната на роклята ѝ.

— Бях толкова уморена от неправене на това — каза Джана като погали рамото ми с дългите си пръсти. — Е, какво ще правим сега?

— Сега... — изправих се и ѝ предложих ръката си. — Сега ще се поперчим малко. Дори може да съблечем част от дрехите си.

Тя сграбчи ръката ми, а аз я дръпнах в прегръдките си и я вдигнах на ръце.

— Леле — възкликна тя. — Публично съм длъжна да заявя, че това е покровителствено, унижително и някак си първобитно.

— Тъхъ.

— Но ми харесва.

— Добре.

Пренесох я през всекидневната в неосветената спалня и я положих върху леглото.

— Само за момент.

Запалих свещи от двете страни. Те хвърляха уютно, бледо сияние в мрака.

— Като говорим за първобитност... — Джана потърка ръце.

— Студено ли ти е?

— Сега да — гласът ѝ бе по-несигурен, отколкото го бях чувал досега.

— Ще запаля огъня.

— Имаш камина в спалнята си? — тя седна.

— Всъщност, да.

Коленичих пред камината, отворих направените от стъкло и желязо врати, и я запалих. Когато се обърнах отново тя се бе вторачила в предмета върху бюрото ми.

— Какво е това? — прошепна тя.

— Това ли имаш предвид?

Взех дългото, опърпано черно перо, единственият спомен от тъмното ми ангелско минало, от мястото му и ѝ го подадох. Тя погали краищата с треперещи пръсти.

— Лу, това е великолепно. От каква птица е?

— От рядък екземпляр... кондор, от поречието на Амазонка.

— Трябва да е дълго поне метър и двадесет и виж начина, по който се извива накрая. Никога не съм виждала нещо подобно.

— Птиците стават доста големи в онази част на света.

— Подклажда въображението — каза тя. — Би могло да бъде перо от крилете на Икар, обгорено от слънцето.

— Само че крилете на Икар не са били обгорени. Восъкът, който ги придържал се разтопил, или поне така твърди легендата.

— Във всеки случай изглежда така, като че ли е почти толкова древно — тя ми го подаде обратно. — Ето. Страхувам се, че ще го счупя.

— Доста е старо — поставих перото обратно върху скрина. — Имам го откакто бях... откакто бях много малък.

— Подарък е от баща ти, нали?

Поколебах се за момент, после нагласих перото на мястото му.

— Да, и така може да се каже.

Джана ме погледна със странна смесица от любопитство и разбиране, сякаш на подсъзнателно ниво знаеше точно какво имах предвид.

— Хубав огън — каза тя.

— Благодаря.

Затворих вратата на камината.

— Изглежда имаш естествен талант за това.

— По-скоро много практика.

— Обзалагам се. Особено тук, нали?

Преместих се до нея и притиснах пръсти към устните ѝ.

— Шшт. Без повече сарказъм, Джана. Не подхожда на светлината от свещите.

— Знам, но нищо не мога да напр...

Думите ѝ заглъхнаха в първата ни нежна целувка. Устни, които до преди минути бяха грабили и оставяли белези, сега се галеха с трепетна нежност. Тя въздъхна и аз изпих топлия ѝ дъх.

— Луис, мисля, че трябва да знаеш, че имам проблем с интимността.

— Аз също, но изглежда, че намираме решение — целунах я отново, по-дълбоко.

— Предполагам, че това е по-полезно и от психотерапия.

Ръцете ѝ бяха върху гърлото ми, развързваха вратовръзката. Издърпа я бавно, като я плъзна по врата ми. След като махна и ризата, прокара ръце по голите ми рамене и ахна.

— Кожата ти — промълви Джана. — Толкова е топла... толкова топла — тя допря буза до врата ми.

— Още ли ти е студено?

— Достатъчно студено, за да искам да съм покрита с теб.

Взех я в ръцете си и притиснах тялото ѝ до своето, докато и тя не запламтя така, както горях аз. Изучавахме се взаимно с ръце, устни, езици, докато всичко различно от пълното единение приличаше на мъчение.

От момента, в който започна, знаех, че нещо беше различно. Тялото на Джана притежаваше цялостност, която можеше да бъде почувствана само отвътре. Всеки миг, всяко потрепване, изпращаше вълни от блаженство през цялото ми същество.

Вкопчих се в нея, затворих очи и почувствах, че се издигам до плашещи висоти; висоти, от които досега само бях падал. В главата ми започна да вилнее яростна буря. Джана трябва да бе усетила отчаяната ми нужда, защото пое контрол над ритъма и ме убеди да се откажа от битката. Бавната ми капитулация изтри границите между нас. Нейните усещания и емоции се разпиляха върху моите, докато вече не бях сигурен кой какво изпитва.

Пот и сълзи се смесваха в солени поточета, които се стичаха по лицата и вратовете ни. Залепих устните си към нейните и вдишах стоновете ѝ. Заслепяваща светлина изпълваше ума ми и почти се откъснах от Джана, но вместо това освободих страха си в последен, безумен вик.

Разделихме се и бурята в главата ми затихна, оставайки само като далечен тътен. Вперих поглед в тавана, в точка далеч отвъд него.

— Това беше... отвъд... — каза тя — отвъд... е, просто отвъд — постави ръката си на рамото ми. — Луис, все още ли си тук?

Примигнах, после внезапно се извърнах към нея. Отметнах назад косата, която бе прилепнала по потното ѝ чело и обгърнах лицето ѝ с длани.

— Коя си ти? — изсъсках.

— Това е най-странното нещо, което някой ми е казал след секс.

— Но коя си ти? — взрях се в очите ѝ. — Откъде идваш и защо си толкова различна?

— Различна?

— Начинът, по който се чувствам с теб, начинът, по който се чувствам сега... никога не съм изпитвал подобно нещо преди.

— Малко ме плашиш, Лу.

— Не и наполовина колкото ти ме плашиш.

Джана въздъхна и дръпна ръката ми от лицето си.

— Тогава трябва да тръгвам.

— Не.

— Добре.

Плъзнах ръка около талията ѝ.

— Искам да останеш и да спиш при мен до сутринта. После ще закусим и ще прекараме заедно деня. Освен ако не вали, в такъв случай ще прекараме деня заедно, може би точно тук.

— Да се молим да вали — тя се сгуши по-близо до мен, с лице притиснато към гърлото ми. — Обаче трябва да отида до офиса следобед.

— Мисля, че идеята е много лоша. Това е национален празник, а ти не се проявяваш като патриотка.

— Лу, не мога да пропиляя цял работен ден.

— Напротив, можеш. Ще ти покажа колко е лесно — обърнах се, вдигнах телефона от нощното шкафче и набрах номера на офиса си. — Добро утро, Дафни, тук е Лу. Няма да идвам утре.

Затворих.

— Видя ли? Сега опитай и ти — подадох ѝ телефона. — Обади се на секретарката си и ѝ кажи...

— Нямам секретарка. Имам асистент, който се казва Лио.

— Колко прогресивно. Обади му се.

Тя започна да набира, после спря.

— Той ще разбере от изписания номер, че съм се обадила в четири сутринта и то не от моя апартамент.

— Е, и?

— Хората ще говорят.

— Това би ти харесало.

— Вярно.

Тя набра отново и изчака докато от другата страна се чу сигнал.

— Хей, Лио, тук е Джана. Няма... ъ, няма да дойда на работа утре. Имам едно... нещо, което трябва да направя и аз... Просто няма да дойда, ясно? Ако можеш, презапиши срещата ми в три часа със сенатора и ѝ кажи, че ужасно съжалявам. Благодаря. Ще се видим в сряда — после ми подаде телефона и легна по гръб.

— Отмени среща със сенатор? — възкликнах аз.

— Ей, това е просто работа, нали?

— Бързо схващаш как се прави — пръстите ми се плъзнаха надолу по ръката ѝ и се вплетоха в нейните. — Като си помисля сега, май трябваше да се срещна с някого от Белия дом утре. Е, както и да е — вдигнах ръката ѝ до устните си и целунах вътрешната страна на китката ѝ.

— Е, както и да е — тя се обърна към мен и приплъзна бедрото си до моето. — Аз все още не съм изморена, а ти? Добре.

Почти не можех да понеса отново да бъда в нея, страхувах се от заслепяващите мълнии и ръмжащото кресчендо, които щяха да дойдат без предупреждение, всяко по-силно от предишното. Но копнеех за нея и този копнеж не познаваше страх, и нямаше да избяга изправен пред лицето на подобна малка смърт.

[1] Quando Coeli Movendi Sunt et Terra — „... когато небето и земята бъдат разтърсени...“ (химн „Liberate me“). — Бел.ред. ↑

[2] The Committee of Ways and Means — основния комитет по данъците и таксите към американската Камара на Представителите, чийто членове не могат да работят за други комитети на Камарата. В сферата на правомощията на Комитета са всички данъци, такси, налози и др. — Бел.ред. ↑

[3] Институтът Брукинг е нестопанска публична политическа организация разположена във Вашингтон, която провежда висококвалифицирани, независими проучвания. — Бел.ред. ↑

[4] Armageddon (англ.) — последно сражение между силите на доброто и злото (библ.). — Бел.ред. ↑

De Poenis Inferni^[1]

Събудих се бавно и лениво. Събуждане, подходящо за официален почивен ден. Джана изпълваше прегръдките ми, а лицето ми бе заровено в косите ѝ. Вдишах аромата ѝ, оставих го да завладее съзнанието ми и въздъгнах.

Задоволството внезапно и пронизващо се превърна в паника. Всеки мой мускул се напрегна, а аз се борех с порива да избягам, да я изхвърля през вратата, през прозореца — каквото и да е — само да съм далеч от нея.

Какво правех? Защо тя все още беше тук? В цялата тази история имаше нещо изкривено още от самото начало.

Можех да ѝ кажа, че съм много зает и че ще ѝ се обадя по някое време, реплика, която обикновено биваше последвана от сълзи на разочарование и затръшнати врати. Тази перспектива не ми хареса, но алтернативата беше дори по-лоша.

Джана се протегна, издърпа ръката ми от талията си и целуна върховете на пръстите ми.

— Добро утро — прошепнах аз.

Тя не отговори. Този дребен жест на нежност беше изпълнен в съня ѝ, несъзнателен знак на привързаност. Нещо в мен се преобърна и умря.

Още един ден с нея нямаше да навреди, помислих си. Може би дори още един ден и една нощ.

Станах от леглото, облякох халата си и отидох във всекидневната. Небето беше натежало от облаци. Излязох на балкона, за да прочистя съзнанието си в мразовития въздух.

Вместо да се прояснят обаче, мислите ми се върнаха към предишната нощ и се предадоха на пропитите със сладост спомени за тялото на Джана. Имаше нещо прямо и открито в нея, и в същото

време останало непроучено, което молеше да бъде изследвано. Никога не бях бягал от загадки досега, а парчетата от този пъзел все още стояха неподредени в съзнанието ми. Трябваше да ги събера, да намеря отговор на въпроса, който все още не можех да формулирам.

Върнах се вътре, седнах пред пианото и засвирих приглушено.

Няколко минути по-късно почувствах една ръка върху рамото си и спрях. Джана седна до мен на скамейката, а аз с благоговение осъзнах, че тя изглеждаше още по-красива на дневна светлина.

— Утрото ти отива — казах.

— На теб също — тя постави ръка върху пианото. — Свириш много хубаво.

— Просто безцелна мелодия. Не исках да те будя.

— Вече съм будна, така че спри безцелно да мъчиш клавишите и изсвири нещо сериозно.

— Може би по-късно — казах аз. — Точно сега съм прекалено спокоен, за да изсвирия каквото и да било с енергията, която заслужава — бавно засвирих една прелюдия от Шопен. — Рядко съм в такова настроение, така че може да поискаш да ме снимаш.

— Искам — тя слуша, докато не приключих. — Знам, че не се перчиш, но това беше свършено.

— Такова, каквото трябва да бъде.

Погледнах я.

— Това не е ли моята риза?

— Да. Не можах да понеса мисълта да се напъхам в онази вечерна рокля. Надявам се, че не възразяваш.

— Ни най-малко — отговорих аз. — Мисля, че изглеждаш много секси в моите дрехи, отчасти заради собствения ми нарцисизъм.

Тя повдигна яката до лицето си.

— И ухае на теб.

— Мисля, че сега ти носиш моя аромат, а аз — твоя.

С ръка на талията ѝ, притиснах устни до врата ѝ, а ръката ми помилва тялото ѝ през меката материя на ризата.

— До тук беше с неудобството на следващата сутрин — каза тя.

— Не мога да си представя отново да се чувствам неудобно с теб, Джана — отместих една къдрица от лицето ѝ. — Имам усещането, като че ли сме надникнали един в друг.

Джана изглеждаше изненадана. След това се отдръпна и тръгна към кухнята.

— Имаш ли някакво кафе? — попита тя.

— Зърната са във фризера.

Тя изчезна, напълно скривайки се от погледа ми. А начинът да я примамя обратно беше точно под носа ми.

Пианото оживя, докато атакувах третата част от Лунната соната на Бетовен. Когато стигнах до края на първото петолиние, можех да видя Джана с крайчеца на окото си да стои на вратата на кухнята.

Седем яростни минути... и последната нота се разтвори във въздуха подобно на призрак. Вдигнах поглед към нея и присвих рамене.

— Помоли ме да изсвирия нещо сериозно.

— Луис... това беше удивително! — тя се промъкна към мен. — Как правиш това с толкова малка подготовка?

— Ръцете ми загряваха цяла нощ — отвърнах й.

Джана седна до мен.

— Защо не си професионалист?

— Не ме интересува вниманието. Поне не на милионите. Но твоето ще приема.

— Имаш го — каза тя. — Исвири нещо друго.

— Какво например?

— Каквото и да е. Не, чакай — още нещо от Бетовен. Падам си по трагични герои.

— Ами по трагични антигерои?

— Каква е разликата?

— Ще видим — ръцете ми се понесоха по клавишите. — Добре, ще изсвирия алегрото от Пети концерт, но ти ще трябва да изпееш партията на оркестъра. На немски.

— Не зная немски.

— Нито пък аз — казах й. — Просто го измисли.

— Добре, давай.

Горкият Лудвиг! Животът му никога не е бил лесен, а тази сутрин един от най-големите му шедьоври беше немарливо заклан като квичачо прасе. Обзалагам се, че той никога не би написал песен за Чък Бери^[2].

След закуска закарах Джана до апартамента ѝ на Кънектикът Авеню. След като излязохме от асансьора на нейния етаж, тя каза:

— Трябва да те предупредя, че е много малък. Но на мен ми е напълно достатъчен.

— Само това има значение, нали?

— Не ме покровителствай.

— Ако сега изпитваш завист заради апартамента си, това е между теб и твоя дом. Вината не е моя.

Джана отвори вратата и влезе пред мен, за да включи осветлението.

„Мъничък“ не би могло да опише дома ѝ; функционален апартамент с кухня, баня, преходен килер и комбинация от всекидневна-спалня, разделени от параван.

— Бих те развела, но току-що видя всичко — каза Джана.

— Интригуващо е — отвърнах. — Има нещо много секси и разсейващо, когато леглото е винаги пред погледа ти. Как изобщо успяваш да свършиш нещо?

— Обикновено съм сама. Като изключим Антигона.

— Кой?

— Ето те и теб! — Джана повдигна смачканата покривка от неоправеното си легло, за да открие дебела черна котка, спяща свита на кълбо. — Горката Тиг, съвсем е изтощена от цяла нощ бездействие — вдигна котката и я целуна зад ухото. — Антигона О'Кийфи, искам да се запознаеш...

Котката ме забеляза и изрева като хваната натясно пума, а ушите ѝ се прилепиха към главата. Откъсна се от ръцете на Джана, после приклепна на пода, несигурна дали да атакува или да побегне.

— Исусе Христе! Лу, съжалявам. Досега никога не се е държала така, кълна се.

— Всичко е наред — казах аз. — Просто току-що я събуди, а аз съм един доста висок непознат.

Коленичих пред канапето и се втренчих в очите на котката. Тя внезапно спря да ръмжи, наостри уши и на свой ред ме погледна. След още миг Антигона беше по гръб в краката ми, с лапи вирнати във въздуха, мъркайки. Почесах я по корема.

— Това е странно — изрече Джана. — Какво си ти, укротител на змии?

— Не, просто имам дарбата да успокоявам.

— Късметлия. На мен дори не ми дава да я почеша по корема.

— Ревнуваш ли?

— Все още не. Двамата се сприятелете, докато си сменя дрехите.

Седнах на пода и погалих Антигона под брадичката, където малък триъгълник в бяло приличаше на лигавниче. Кадифената козина ме накара да копнея за компанията на животни. Отдавна се бях отказал от тях, защото имах навика да ги изяждам, когато съм в лошо настроение.

Денят се завъртя като лош монтаж на последна холивудска романтична комедия. Музеи, фонтани и кафенета, огласяни от глупашкия ни смях и изпълнени със сладникавите ни целувки. Ако преди седмица бях наблюдавал двама души да се държат по начина, по който ние се държахме този ден, щях да им изпратя ужасна трагедия, за да разбие самодоволното им щастливо съществуване.

Но си прекарах страхотно!

На следващата сутрин закарах Джана до офиса ѝ на улица К. След няколко бавни, продължителни целувки за довиждане, аз казах:

— Съжалявам, че трябваше да пропуснеш срещата си със сенатора.

— Излъгах. Нямах среща със сенатора. Не и вчера.

— Разбирам.

— А ти нямаше наистина уговорена среща в Белия дом, нали?

— Всъщност, имах — отвърнах аз.

— Без майтап?

— Бих ли те излъгал?

Тя се поколеба.

— Всичко е наред — успокоих я. — Не беше с президента. С него е следващата седмица. Е, кога мога да те видя отново?

— Какво ще кажеш за петък? Другата ми група свири в „Бараката“ в десет.

— Другата ти група?

— Виждаш ли, все още има какво да научиш за мен — каза тя.

— Каква точно група?

— Такава, която да свири в „Бараката“.

— Звучи интригуващо — отвърнах.

— Отговаря повече на темпото ми, или по-скоро на таланта ми или липсата на такъв. Доведи брат си и няколко приятели. Ще се помотаем след шоуто.

— Може да съжалиш за поканата.

— Ами — каза тя. — Няколко нови почитатели няма да са ни излишни — погледна часовника на таблото на колата. — По-добре да тръгвам.

— До петък тогава — целунах ръката ѝ.

— До петък.

Не изчакахме до петък. Още същия ден, в пет часа, бях в офиса ѝ с поредната червено-бяла роза. Тя се престори на изненадана, после две нощи остана при мен.

[1] De Poenis Inferni (лат.) — „... от мъките на ада...“ (химн „Offertorio“). — Бел.пр. ↑

[2] Чък Бери (р. 18 октомври 1926 г.) — американски китарист, певец и текстописец, един от основоположниците на рок-енд-рола. През 1956 година издава песента. „Roll Over Beethoven“, в която изразява желанието си рок-енд-рола да замести класическата музика. Песента има различни версии и попада в класацията Топ 500 на най-хубавите песни за всички времена. — Бел.ред. ↑

6

Ad Te Omnis Caro Veniet^[1]

Петък вечерта, в девет и половина, Мефистофел ме посрещна пред „Бараката“. Велзевул се забавляваше като правеше пищящи дяволчета от мокри листа и ги пускаше в канала. Когато ме видя, избърса ръцете си и се приближи към мен.

— Това място е върхът! — каза той.

— И преди ли си идвал тук?

— Навсякъде сме ходили — отвърна Мефистофел.

Проследихме с поглед двойка излезли от пубертета момичета с кожени поли. Те бавно минаха покрай охранителя, който им намигна, без да осъзнава, че дори не го забелязваха. Велзевул понечи да ги последва вътре. Задържах го:

— Мисля, че можеш да поизчакаш със свалките поне до края на шоуто, а, Вел?

— Ако се налага — той погледна часовника си. — Къде е Белиал между другото?

— Ако бях по-близо, щях да съм върху задника ти.

Велзевул се обърна, за да погледне Белиал, който се беше промъкнал незабелязано зад него.

— Ако беше върху задника ми, съмнявам се, че щях да забележа.

Белиал обви ръка около раменете на Велзевул.

— Знам една страхотна тъмна уличка, където бихме могли да разберем.

— Господа — казах аз, — хайде да влизаме.

Докато вървахме към входа, Белиал се приближи до мен:

— А как се отнася животът с теб? Според мълвата — разкошно.

— Какво имаш предвид?

— Моят гълъб-вестоносец ми донесе, че си прекарал цялата седмица с една конкретна innamorata^[2] — той спря, за да си купи кутия

цигари от автомата.

— Беше добра седмица.

— Защо?

— Харесва ми да съм с нея — казах. Хитрите му зелени очи ме изучаваха. — Ще видиш защо.

— Нямам търпение. Както й да е, Лу, работих по рекламната кампания за новата ни здравноосигурителна организация — като най-ловкия и цветист лъжец в Ада, Белиал беше идеалния директор по маркетинг и връзки с обществеността. — Основната ни цел ще са спящите деца. В крайна сметка, децата са най-сладки и не чак толкова досадни докато спят — навяват мисли за добро здраве, спокойствие, време, прекарано насаме със съпруга или съпругата, може би дори перспектива за една-две брачни щуротии, преди дребосъците да са се събудили, искайки да знаят защо тати носи ремъци, а мама размахва камшик.

— Харесва ми. Показва, че сме загрижени.

Велзевул и Мефистофел ни бяха изпреварили бяха седнали на една маса в центъра на претъпканата зала, разположена точно зад и над дансинга за пого.

— Хубава гледка — отбелязах аз.

Мефистофел издърпа няколко допълнителни стола.

— Поради някаква причина хората, които седяха тук, решиха да си тръгнат, когато дойдохме.

— Да-а-а, странно как се уредихме. Даже платиха и първите ни питиета — Велзевул се премести от моята страна на масата. — Ще седна до теб и ще правя неприлични коментари за твоята жена по време на шоуто.

— Внимавай — отвърнах му. — Между другото, казах й, че си ми брат.

— Защо?

— Ти си ми брат.

— Знаем, но никога досега не съм ти бил такъв и в реалния живот — предложи ми цигара, която отказах. — Разказа ли й за добрия стар татко?

— Казах й, че вече не сме толкова близки с него, както преди.

— Ей, как така аз не мога да съм ти брат? — попита Мефистофел.

— Да си се поглеждал наскоро в огледалото, приятелю? — попита Белиал. — Ти си самото брато.

Сервитьорка с черни пайети, поставени върху челото, донесе питиетата ни точно когато музиката, звучаща от тонколониите, затихна. Приглушена синя светлина освети сцената. Тълпата в пого-дансинга започна да подсвирква и аплодира, когато четири жени излязоха на сцената и взеха инструментите си за последна проба на звука. В сумрака едва можах да разпозная Джана, която държеше една от китарите. Изглеждаше по-висока, отколкото си я спомнях, въпреки че я гледах отгоре.

Барабанистката зададе темпото, после сцената избухна в светлина и звук. Джана доминираше в светлините на предните прожектори, изглеждаше така, сякаш бе родена там. Носеше черен, плътно прилепнал по слабото ѝ мускулесто тяло потник, върху който се диплеше дълга тъмносива фланелка. Носеше тесен черен клин, подчертаващ гъвкавата ѝ фигура, и подхождащи високи до глезените велурени ботуши. Задължителният тежък черен грим очертаваше очите ѝ, придавайки ѝ готик излъчване. Възхитих се на самоувереността, с която олицетворяваше клишетото.

*„Тази сутрин, докато стоях под душа
Внезапно осени ме, че
Има частица мъдрост в копнежа
Изправен да можеш да пикаеш.
Стоях под душа, потънала в мисли
Че за мъжете да мастурбираш, е идея фикс,
Която изцяло е превзела мисълта им,
И защо, по дяволите, са толкова обсебващи и
властни?
За ден искам член, за ден искам член
Ще го използвам, ще се възползвам,
А после да се маха от мен
А после да се маха от мен!...“*

Мускулите на ръцете ѝ заиграха, докато стържеше по китарата. Изпаднах в транс от ритъма на движенията ѝ и не чух Велзевул да ме

вика, докато не разтърси рамото ми.

— Мога да разбера защо искаше втора среща — каза той. — Е, кога ще ни я пуснеш?

— Да ви я пусна?

— Въпреки, че не е съвсем мой тип. Предпочитам ги руси и тъпи като мен, но...

— Няма да я дяля — казах аз. — Дори не си го и помисляй!

— Лу, какво стана с щедростта ти?

— Никога не съм бил щедър — довърших питието на Велзевул и се опитах да насоча вниманието си обратно към сцената.

„... Завиждам им за ежедневната дилема:

«Боксерките или слиповете си да взема?»

Великото решение: «в дясно или ляво да го пъхна?»

Каквото и да изберете, резултатът винаги ще е плачевен!

Изобищо не разбирам

сам да се задоволяваш,

само ръцете си празни да не оставяш.

Прекалено много това се надценява —

Май е по-добре да си кастриран

За ден искам член, за ден искам член

Ще го използвам, ще се възползвам,

А после да се маха от мен

А после да се маха от мен!...“

— Има ли сестра? — попита Велзевул.

— Не.

— Ами майка?

— Имаш ли нещо против? — казах. — Опитвам се да гледам шоуто.

— Леля, братовчедка, каквото и да е?

— Млъквай!

„... Бих могла точно като мъж да се държа —

*Да се хваля колко много на атрибута си дължа
И през цялото време всичко това да е лъжа,
Защото всъщност момичетата го предпочитаме с
език.*

*Глупави принце, в глупав дворец!
Къде му е очарованието на някакъв си фалос?
Защото пробвала ли си го веч' веднъж,
Следващите пъти е на халос!
Завиждам ти за атрибута?
Ще кажа само: «Да си го начукаш!»
За ден искам член, за ден искам член
Ще го използвам, ще се възползвам,
А после да се маха от мен...
А после да се маха от мен!“*

Песента свърши с писъка на китарите. Джана отметна коса назад и навъсено се усмихна на тълпата.

— Ей, как е? Ние сме Пъблик Хюмилиейшън, правилно ориентираните политически пънк рокери. Хубаво е да се върнеш като подгрываща група на Райът Китънс. За тези от вас, които ни следват... — няколко дузини хора изкрещяха. — ... и за вас също, имам много добри новини. Научих нов акорд. Харесва ми да го наричам... фа, и звучи малко като това... — Тя удари струните и остави връвата да затихне, преди да продължи. — Ще се изумите колко много песни не използват фа-то. Особено песните, които ние пишем. Обаче, тази вечер имаме една нова, в която тази прекрасна нота участва.

Групата се хвърли в новата песен, чийто стържещи звуци бяха по-бавни от тези на предишната.

Джана отстъпи встрани и остави водещата китаристка да застане в светлината на предния прожектор. Жената имаше дълга коса с цвят на пламък и блестящи лешникови очи. Дерящото ѝ крещене контрастираше с гърленото ръмжене на Джана, и макар да бе ниска, изглеждаше достатъчно силна да забие един от войнишките си ботуши в нечий череп само с един ритник.

Мефистофел се наклони през масата към мен.

— Добре е, че не сме застрашени от силни жени, а?

Докато червенокосата „пееше“ за отровени с пестициди двуглави деца, Джана оглеждаше тълпата, докато не ме видя. Вдигнах чашата си към нея и тя ми намигна над блъскащите се тела на пого-вълната.

— Запомнете, господа — казах аз, след като шоуто приключи, — това би трябвало да е нощ, която да запомним, а не която да забравим. Не правете нищо лошо на тези жени, освен ако те не помолят специално за това.

— Защо не? — попита Белиал.

— Защото Лу си има гадже — изтананика Мефистофел присмехулно. — И мисли, че ще го изложим и тя няма да го заведе вкъщи, за да се запознае с майка ѝ.

— Не ми е гадже и не ме интересува среща с майка ѝ, освен от чисто любопитство, но бих искал да я видя отново. Така че, ако си припомните изкуството на елегантната свалка за една нощ, ще ви бъда задължен.

— Ти каква реплика беше измислил? — Велзевул се обърна към Белиал. — „Тази нощ бе толкова съвършена...“

— „Тази нощ бе толкова съвършена, че не мога да понеса да разваля безценните спомени като те накарам да се видим отново, защото се боя, че само ще те разочаровам“. Това ли имаш предвид?

— Аха, но знаеш ли, тази твоя идея никога не проработи при мен. Те винаги казват: „О, не, никога не би могъл да ме разочароваш“, и после се паникьосвам и казвам нещо от сорта на „По-скоро бих си отрязал патката, отколкото да я завра в неприятното ти, малко тяло отново“.

— О-о-о, това би свършило работа — Мефистофел кръстоса крака. — Но не е толкова изтънчено.

— Номерът на „съвършената реплика“ — каза Белиал, — е, че трябва да я кажеш с отговорност, с чар.

Велзевул поклати глава.

— Използвам целия си чар, за да ги вкарам в леглото си. Не остава нищо за след това.

Аз и останалите се подсмихнахме.

— Ти имаш възхитителен асортимент от реплики за запознанство, Вел — вдигнах четвъртта си чаша уиски.

Мефистофел издюдюка.

— Любимата ми е тази: „Бих искал да съм на твое място, така щях да се изучукам сам“.

Всички се засмяхме гръмогласно и едновременно ударихме чашите си в шумна наздравица.

— Ако тази реплика проработи — казах, — знаеш, че страстната нощ ще е дело само на собствените ти ръце.

— Човече, мисля, че на теб ти предстои една страстна нощ — Велзевул кимна някъде зад мен. — Ето я и нея.

Джана разбута глутница подлизурковци, за да стигне до нашата маса.

— Здравсти — казах аз. — Бяхте...

Тя ме прекъсна с дива целувка. Три чифта демонски очи ни изгледаха пронизващо.

Когато се отдръпна, казах:

— Току-що разби сърцата на две дузини облечени в кожа лесбийки.

— Това беше второстепенният мотив.

Взе чаша уиски от сервитьорката с пайетено лице, която я гледаше с копнеж, докато прибираше празните ни чаши. След като я изпи, я остави върху таблата ѝ.

— Благодаря, Дария. Донеси ми още две, моля те.

— Както кажеш, Джана — отвърна жената. — По още едно питие за останалите?

— Аха, може ли да донесеш и няколко бири? — Велзевул вдигна чашата си. — Това уиски ме кара да ожаднявам.

Изправих се.

— Джана, нека ти представя...

— Не, не ми казвай.

Тя изучаваше лицата на всеки един от другарите ми, после протегна ръка към Белиал.

— Ти трябва да си Боб.

Велзевул се изхили.

— Съжалявам, това би трябвало да съм аз.

Джана погледна и двама ни.

— Вие сте братя? Изобщо не си приличате.

— Полубратя сме — отвърнах аз.

— Точно така — каза Велзевул. — Полубратя, полу нещо друго — изправи се и пое ръката ѝ. — Удоволствие е да се запозная с някого с такава власт.

— О-о-о... ами, благодаря — тя му се усмихна, а той задържа ръката ѝ половин секунда по-дълго, отколкото бих искал.

— А това са приятелите ни Малкълм и Бил — казах аз.

Всеки от тях се здрависа и я погледна с похотливо любопитство, което би разтърсило до основи повечето жени. Джана само примигна няколко пъти, след което седна.

— Е, какво мислиш, но честно? — попита ме тя.

— Мисля, че бяхте невероятни.

— Ако не ме познаваше, какво би си помислил?

— Ако не те познавах, щях да искам да те опозная.

— Достатъчно честно — тя се наведе към мен. — Мога да кажа, че приятелките ми ще са доволни от твоите приятели. Ще дойдат след минута.

Обърна се към Велзевул.

— Извинявай — тя протегна ръка към джоба на ризата му и измъкна кутия цигари. — Може ли?

— Разбира се.

Докато палеше цигарата ѝ, очите му се насочиха светкавично към нейните, като че ли се опитваше да прочете какво се крие зад тях. Изпратих му бърз, телепатичен ритник в слабините. Той трепна и извърна поглед от нея.

— Изглежда феновете сериозно ни е нападнала, а, Джана?

Останалите три от бандата стояха в края на масата. Тя се изправи, за да ни запознае. Сграбчих ръката на Велзевул.

— Дръж очите си далеч от съзнанието ѝ — казах му.

— Нямахте да ме уважаваш, ако не бях опитал поне.

Приятелките на Джана се присъединиха към нас на масата. Елън, червенокосата китаристка, имаше глас, който извън сцената беше толкова приятен, колкото беше груб докато пееше. Лиса Ан бе висока и жилава, с руса щръкнала коса с тъмни корени. Разпознах я като бас-китаристката. Барабанистката Вероника имаше сиви очи и дълга, остра черна коса. Също като Джана, всички бяха в приповдигнато настроение и готови за купон.

— Момичета, имате да наваксвате — каза Мефистофел, след като всички се настаниха. — Ние вече сме доста наковасени.

— Просто оставете бирата и Джак Даниелс да се леят и скоро ще поправим това.

Елън удари по масата.

— И не ни наричайте момичета, между другото. Мразим това.

— Аха, да виждате розови дантелени воланчета на масата? — попита Лиса Ан.

— Аз например нося много благоприлични бели гащички с малки зайчета по тях — каза Вероника сериозно. — Това брои ли се?

— Как да ви наричаме тогава? — Велзевул застрашително наклони глава към Елън. — Кастриращи кучки — мъжемразки?

— Става.

Елън вдигна чашата си към Джана и срещна възхитения поглед на Велзевул, когато я изпи на един дъх. Той се обърна към мен след няколко секунди и беззвучно изрече „Леле!“.

— Все пак ми е любопитно — включих се аз. — Смятате ли се за феминистки?

— Стопроцентови феминистки! — отвърна Елън. Жените чукнаха полупразните си халби. — Имаш ли проблем с това?

— Съвсем не — казах ѝ. — Но когато се държите като мъже, не обиждате ли собствения си пол? — всички те ме изгледаха косо, като че ли току-що бях изпуснал отворена торба с мравки върху масата за пикник. — Изглежда така, все едно се идентифицирате с вашия потисник до такава степен, че започвате да го имитирате. Поведението, което най-много мразите в мъжете, е това, което прославяте.

Жените се спогледаха, след което Елън каза на Джана:

— Не си спомням да съм давала позволение на мъжете да говорят, нали?

Всички се разсмяхме. Джана ме потупа по ръката.

— А следващото нещо, което ще поискат, е да гласуват.

— Добре, кратка социополитическа тирада, а след това ще купонясваме — Лиса-Ан насочи коктейлната си сламка право към мен. — Луис, ти можеш да се надсмиваш над обидите ни, защото знаеш, че все още си този, които има власт. Можеш да си позволиш да ни угаждаш, докато не се доближим достатъчно, за да ти отнемем тази власт.

— Затова трябва да сме гадни — каза Вероника. — Да покажем слабост би било да изгубим почва под краката си. Трябва да запазим махалото да се движи в нашата посока, колкото се може по-дълго.

Джана остави чашата си.

— Мисля, че накрая, вероятно не докато сме живи, но някой ден, мъжете и жените ще се отнасят един с друг като равен с равен и ще прекратят тази борба за надмощие. Но няма да стане за една нощ и докато тази битка се води, ние ще се борим.

— С най-силното оръжие, с което разполагаме — допълни Елън.

— Кое е?

— Преувеличението! — отвърнаха жените в дрезгав унисон. Чашите им отново се удариха една в друга, което спомогна локвата алкохол в центъра на масата да стане още по-голяма.

— Сега, с цялото ми уважение, господин Интелектуалец — каза ми Лиса Ан, — млъкни и се натряскай.

— Правя всичко по силите си, за да го сторя.

— Трябва да си търпелива — Мефистофел обвини ръката си около облегалката на стола ѝ. — Ще са необходими около дузина питиета, докато Лу започне да се отпуска.

— Да-а-а, жалко е, че припада след единайсетото — каза Белиал.

— Знам от какво се нуждаеш — Джана хвана ръката ми. — Веднага се връщаме.

Тя ме повлече към задната част на бара през някаква врата. Заклучи я след нас и ме поведе надолу по късо стълбище към малко, слабо осветено помещение.

— Кой би помислил, че място като това има изба за вино? — зачудих се аз.

— Дамата, която го притежава, моя приятелка, е собственичка и на лъскавия ресторант над бара. Ресторантът е затворен по това време на нощта, така че никой няма да ни безпокои.

— Искаш да ми покажеш нещо ли? — попитах я, докато тя застана на колене пред мен и разкопча панталона ми.

— Не бъди скромен, Луис. Не си много добър в това.

— Рядко срещано Божоле? Любимото ти Пино Гриджо? Може би Каберне Со... О-о-о...

Подпрях се на полиците с вино, а пръстите ми лазеха по грубото дърво, търсейки стабилна опора. Най-накрая се спряха в косата ѝ,

която лепнеше от пот и лак. Стенанията ми се смесиха с пулса на бас китарата над нас. Не ми даде възможност да стигна до края, но ѝ бях благодарен за това, защото краката ми вече бяха омекнали, а и се страхувах, че под тежестта на треперещото ми тяло лавиците с вино ще се стоварят всеки момент върху главите ни.

Джана се изправи и разгледа лицето ми.

— Определено изглеждаш по-добре — каза тя.

Стиснах рамото ѝ.

— Трябва да седна преди коленете ми да се разбият в пода.

Върнах се сам при останалите и се свлякох върху стола си.

— Изглеждаш много по-спокоен — каза Велзевул.

— Вел, открих съвършената жена.

— Трудно е да се спори за това, брато. Къде ходихте?

— В избата за вино.

— А-а-а! Е, каква е присъдата? '97-ма добра реколта ли е?

След минута Джана се присъедини към нас. В наше отсъствие останалите шестима се бяха опознали добре и дори започнали оживена игра на „Истина или предизвикателство“. Не можех да не забележа иронията, че трима мъже-телепати, живеещи в пълна лъжа, играеха тази игра. Възхищението към приятелите ми нарасна, докато ги наблюдавах как не принудено заплитаха сложни детайли за живота си в смислени истории.

— ... а това беше само два дни след като излязох от лагера за военнопленници в Ирак — заключи Белиал.

Вероника стисна лакътя му.

— Добре, Бил, твой ред е да питаш.

— Щях да предизвикам Джана да направи нещо, но като съдя по глуповатото изражение на лицето на Лу, имам усещането, че вече го е направила — Белиал се обърна към мен. — Така че, нека да чуем истината от Луис.

— Ами ако предпочета предизвикателството?

— Тогава просто ще те предизвикам да кажеш истината за нещо.

— Мошеник — казах му.

— Кажи ни, Лу, преди тази седмица, колко пъти си излизал два пъти с една и съща жена?

— Имаш предвид последователно?

— Точно така. Дори в една и съща година.

Усмихнах се и се загледах в дъното на чашата си през бирата.

— Никога.

Жените ахнаха.

— Шегуваш се! — каза Джана.

Поклатих глава, без да я поглеждам.

— И на колко години си? — попита Вероника.

— Мисля, че не е твой ред да задаваш въпроси — отговорих ѝ аз.

— Мой ред е! — Елън размаха ръка над главата си. — И докато сме на тема да притесняваме замаяните от страст птички в края на масата, Джана, защо не споделиш с всички какво ми каза, преди да се качим на сцената тази вечер?

— За какво говориш? — попита Джана.

— Спомняш ли си, каза ми какво е да чукаш Луис.

Останалите подсвирнаха от изненада и зачакаха.

— Моля те, Джана. — Елън склочи ръце в престорена молитва.

— Беше толкова готино, трябва да го споделиш.

— Няма начин да го повторя — Джана взе още една цигара и я запали, без да поглежда никого. — Няма начин.

— Хайде, такива са правилата.

— Джана — намеси се и Велзевул, — ако не ни кажеш, тогава, когато е мой ред ще попитам Елън какво си казала, а ти знаеш, че тя няма да го премълчи.

— Виждаш ли, няма измъкване — увери я Мефистофел. — Сподели какво си казала.

Другите започнаха да скандират: „Истина, истина, истина, истина, истина...“

— Добре! Просто млъкнете! — Джана всмукна още веднъж от цигарата си и заби очи в масата. — Казах, че... да правя секс с...

— Ти каза „да чукам“ — поправи я Елън.

— Както и да е... то е като да си мажоретка по време на Армагедон.

— Какво трябва да значи това? — попита Велзевул.

— Ш-ш-т! — Елън сложи два пръста върху устните му. — Остави я да довърши.

— Като да си хванат във водовъртеж — продължи Джана. — Велика битка между добро и зло, без да знаеш на чия страна съм или коя страна печели и изобщо да не се интересувам. Никога не съм се

чувствала толкова близо до смъртта... — тя вдигна очи, за да срещне моите, — ... или толкова близо до живота.

Всички вперихме погледи в нея, а мълчанието около масата като че ли се просмука в цялото помещение.

— Да-а-а! Всички така твърдят — каза Велзевул.

Останалите избухнаха в смях при забележката му, а аз продължих да се вирам в Джана и да се питам колко закона на порочността щях да наруша.

— Мисля, че това е края на играта — обяви Мефистофел. — Освен ако някой не смята, че може да надцака това.

Велзевул се изправи.

— Какво ще кажете да прехвърлим партито в моя апартамент? Оттук можем да стигнем и пеш.

Платихме набързо сметката и препъвайки се, излязохме от „Бараката“. Джана и аз изостанахме след другите, които вече се бяха разделили по двойки, смееха се и се блъскаха един в друг в първите игриви фази на страстта. Велзевул обви ръката си около Елън и ѝ прошепна нещо на ухо. Тя избухна в най-веселия кикот, който бях чувал през този век и залюля тялото си към неговото, докато вървяха.

— Елън се е натряскала — каза Джана.

— Всички ще си прекарат добре тази нощ — сложих ръце в джобовете си. — И така... мажоретка по време на Армагедон, а?

— Никога не си имал втора среща до сега, а?

— Не, нямам... нямах, преди теб. Между другото, беше удивителна тази вечер.

— Не беше нещо, което да не съм правила за теб и преди.

— Не, нямам предвид в избата за вино — казах аз. — Имам предвид на сцената. Беше... ти беше... мамка му, уискито ме прави глупав. Весел, но глупав. Беше страхотна.

Наближихме някаква пресечка.

— Знаеш ли — каза Джана, — ако поемем по тази отбивка, ще сме у нас след десет минути.

— Наистина ли?

— Пет минути, ако тичаме.

Приятелите ни дори не погледнаха към нас, когато поехме по страничната уличка, бързайки към апартамента на Джана. Влязохме в лобито останали без дъх, но ускореното ни дишане се успокои докато

чакахме асансьора. След като вратата му се затвори зад нас, устните и ръцете ни се впуснаха в атака.

Когато стигнахме до апартамента ѝ, Джана безуспешно се опитваше да отключи, а аз почти разбих вратата в нетърпението си.

Сексът беше като съревнование и ярост, повече битка, отколкото единство. Всеки от нас се бореше със зъби и нокти за надмощие, без накрая да има победител, а само двойка задъхани и изтощени любовници, които се преструват, че не забелязват промените в себе си.

Джана изви глава назад и издуха бретона от челото си.

— Беше много забавно — каза тя. — Тази седмица, имам предвид.

— Радвам се, че ти е харесала — наблюдавах как една капка пот се процежда от нейната върху моята кожа. — Аз определено се забавлявах.

Тя стана от мен и се пресегна за ризата си.

— Значи може би трябва да престанем, докато все още ни е приятно.

— Да престанем с какво?

— С това — Джана посочи пространството между нас. — Да престанем да се срещаме.

Отваряше се ми се врата, през която най-вероятно трябваше да се втурна и да затръшна след себе си.

— Сигурна ли си? — попитах аз.

Тя се поколеба. Можех да подуша страха ѝ. Беше заразен.

— Джана, не разбирам желанието ти да спреш да правиш нещо, което е толкова хубаво.

— Естествено, че не би могъл — тя продължи да се облича. — Никога не си имал връзка преди. Никога не си изпитвал приглушената болка на разочарованието.

— Мислиш, че ще ме разочароваш?

— Не.

— О! Схванах! — гордостта ми вече бе излязла през вратата, бе седнала в колата, с ключове в стартера. Изправих се да я последвам, но почти веднага спрях. — Какво те кара да мислиш, че ще те предам? Кажи ми по какъв начин си мислиш, че ще те разочаровам. Ще извърша някакво ужасно предателство или просто ще започна да мириша лошо?

— Лу, недей...

— Ако не ме харесваш, просто ми кажи и ще си тръгна — преместих се на канапето до нея и прокарах пръсти през косата ѝ. — Но си мисля, че ме харесваш. Може би ме харесваш прекалено много, за да си спокойна.

— Това не е...

— Може би не можеш да спреш да мислиш за мен през дългите си, еднообразни дни — ръката ми се придвижи надолу по тялото ѝ, от шията към пъпа. — Може би се взираш в страниците пред себе си, но не можеш да изтриеш спомена от предишната нощ. Затваряш очи и виждаш лицето ми, тялото ми, усещаш ръцете ми върху кожата си, съживяващи част от теб, за която си мислела, че е мъртва завинаги.

Плъзнах ръка между краката ѝ. Тя сграбчи китката ми, но не я премести.

— Луис, не мога да продължа да те виждам само заради секса. Това не е достатъчно добра причина.

Целунах извивката на челюстта ѝ, точно преди ухото.

— Тогава ми позволи да остана, докато не намериш по-добра причина.

— Страхувам се, че ще го направя — каза тя.

— Страхуваш се? — пръстите ми потръпнаха. — Страхът ме възбужда.

Дишането ѝ се ускори.

— Дори собственият ти страх?

— Най-вече той. Ако страхът ми не ме парализира и погълне изцяло, тогава може да ме поведе към необичайни и красиви нови светове — накарах температурата на ръката ми да се повиши с няколко градуса. — Като този в съзнанието ти.

Тихият ѝ смях се примеси със стон изпълнен с желание.

— Това е, което ме плаши.

— Искам да те опозная, Джана. Искам да знам от какво друго се боиш. Искам да знам какво те разсмива и какво те разплаква, какво те кара да искаш да убиваш и какво те кара да искаш да умреш.

Вкопчените в китката ми пръсти се отпуснаха.

— Гласът ти.

— Продължавай. Кажи ми.

— Гласът ти, той се промъква под кожата ми и ме възпламенява, докато не почувствам, че ще избухна в пламъци, ако не те имам до себе си.

— А този огън... — прокарах пръсти по вътрешната страна на бедрото ѝ. — Страхуваш ли се от това?

Дланта ѝ се плъзна нагоре по ръката ми чак до рамото. Погледна ме право в очите.

— Не — каза тя. — Кара ме да се чувствам жива. Но не знам колко още ще мога да живея с това.

— Моля те, не ме карай да си ходя, Джана — прошепнах, допрял устни до нейните.

— Не — тя потрепери, после издърпа тялото ми плътно до своето. — Не си отивай, Луис. Не и тази вечер.

Понякога съм прекалено убедителен за собственото си добро, мина ми през ума. След това спрях да мисля за пропуснатите възможности. После напълно престанах да мисля.

[1] Ad Te Omnis Caro Veniet — „... към Теб всяка плът ще дойде...“ (химн „Requiem&Kyrie“). — Бел.пр. ↑

[2] innamorata — (итал.) възлюбена. — Бел.пр. ↑

Sed Tu Bonus Fac Benigne^[1]

Пронизителен телефонен звън ме изтръгна от прегръдките на съня. Джана изпъшка, измъкна краката си изпод моите, преди да се изтърколи от леглото и отиде до него.

— Ало? — гласът ѝ беше нисък и дрезгав. — Хей, приятелко, как е? Съжалявам, че избягахме от вас снощи. Беше нещо като спешен случай. Как беше?... Толкова добре, а? — тя се разсмя и отиде до къта на всекидневната. — Ти си маниачка. Не, разбира се, че няма да му кажа, че си казала това... разбира се, че лъжа. Ще го видиш ли пак?... О, слава Богу. Би било прекалено кръвосмесително и откачено да излизаш с брата на Лу.

Тя сниши глас и отиде в кухнята.

— Всъщност, май си промених мнението за това... Да, тук е... Млъквай! Дори не споменавай думата с „б“. Познавам го само от седмица... Да-а-а, каква седмица! И все пак, Елен, престани. Нека не избързваме засега.

Антигона скочи върху леглото, уви тялото си около главата ми и започна да мърка. За момент този звук заглуши гласът на Джана.

— Е... да, предполагам, по-щастлива, отколкото съм била... откакто се помня. Сигурна съм, че е временно — тя изпищя. — Извинявай, току-що се погледнах в огледалото. Момиче, стара съм за тези глупости. Би трябвало да правя бъркани яйца и да гледам анимационни филмчета със своите две и една трета^[2] деца в някое предградие на Кейп Код с алуминиева изолация. А?... Не знам, може би е на голф или на среща в Лайънс клуб, или кой знае какво. Не виждам мъж в тази картинка... Знам, знам. В това отношение тази вселена бие моята паралелна. Ей, главата ме боли прекалено много, за да философствам. Ще ти се обадя по-късно. Връщай се в леглото... Тъхъ. И ти си върхът, сладурче. Лека нощ.

Джана затвори телефона.

— Е, Луис, изглежда, че си имаш ново гадже.

Обърнах се и я погледнах учудено.

— Какво?!

— Антигона. Тя вече те боготвори — Джана се изкатери в леглото и погали котката по гърба. — Трябваша й месеци да се сближи толкова с мен. Беше улична.

— Трагична героиня? — казах аз.

— Нещо такова. Знаеш ли, Елен каза, че брат ти е най-апетитния мъж, който някога е срещала. Обещай, че няма да му кажеш.

— Вярвай ми, той вече го знае. Те не ходят, нали?

— По дяволите, не — отвърна Джана. — Съвършеният избор за една нощ, според Елен. Сладък, млад и добър спринтьор. Бам, бам, благодаря ви, сър. Всички са щастливи тази сутрин. Все пак всеки си намери половинка за през нощта. Как да не ти хареса?

Би трябвало да имам повече вяра във Велзевул. Ако се постараете, можеше да остави и добро впечатление.

— Като говорим за съвършенство — Джана прокара върховете на пръстите си по дясната страна на гърдите ми, — мисля, че вече съм направила пълна проверка на тялото ти...

— Всичко ли е тук?

— Почти всичко.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че няма нищо, което да не ти е наред — каза тя. — Никакви белези, никакви рождени петна, нито лунички или косми в повече.

— Трябва да ме видиш отвътре. Доста съм отвратителен.

— Сериозно! Въпреки че това е странно.

— Compliment ли ми правиш или ми казваш, че съм изрод?

— И двете, предполагам — тя се засмя. — Сигурен ли си, че не си извънземен?

— По дяволите, отиде ми прикритието. Добре, всъщност съм извънземен. Мисията ми е да пътувам от планета на планета, като развратнича безкрайно с единствения най-красив местен екземпляр, който мога да открия.

Джана се сгуши близо до мен.

— Безкрайно?

— Мисля, че направих правилния избор със Земята. Изборът беше между теб и онзи морж, който видях. Там, откъдето идвам, бивните са много секси — целунах рамото ѝ и прокарах ръка по бедрото ѝ.

Тя погали гърба ми, после спря.

— Това е странно — промълви Джана.

— Кое?

— Обърни си.

— Защо?

— Моля те, просто се обърни и ме остави да погледна гърба ти.

Подчиних ѝ се.

— Какво има? Намери ли несъвършенството, което търсеше?

— Не. И в това е проблемът — каза тя.

— Какво имаш предвид?

— Мога да се закълна, че снощи издрах гърба ти до кръв — тя докосна кожата над ребрата ми. — Тази сутрин няма белези, дори и следа.

Не се паникьосах.

— Не си спомням.

— Глупости. Това те подлуди. Едва можеше да се владееш.

— Мисля, че имам някакъв бегъл спомен — този „бегъл спомен“ отново пробуждаше предишната дива възбуда, но аз не ѝ обърнах внимание. — Предполагам, че не си го направила чак толкова силно, колкото си мислела. Освен това, взимам много витамин Е. Поддържа съвършения ми вид — протегнах ръка и я прокарах по размазаната надолу по бузата ѝ спирала. — Ти обаче приличаш на един от онези бежанци, които показват във вечерните новини.

— Много благодаря.

— Доста е неустойимо. Кара ме да искам да те обсипя с пари или да ти изпратя миротворци от ООН. Е, какво ти се прави днес?

Тя грабна възглавницата и я притисна към гърдите си.

— Гледат ли ти се анимационни филми? Ще направя бъркани яйца.

— Направи моите рохки и си си уредила срещата!

— Супер! — целуна ме набързо. — Първо обаче, ще отида да си сваля грима, за да се присъединя отново към групата на живите.

Джана беше минала половината разстояние до банята, когато телефонът иззвъня. Тя се дотътри обратно до него и го вдигна.

— Ало?... Ало?... Кой е? Не си ли...? — изражението ѝ стана студено, след което затръшна слушалката върху вилката.

— Кой беше?

Тя продължи да гледа замлъкналия телефон, докато подръпваше бретона си.

— Ммм... Мога и да ти кажа. Това беше Адам, бившият ми. Спомняш ли си, господин Ванилия?

— Откъде си сигурна?

— Въздиша през носа си.

— Моля?

— Когато се обажда, не казва нищо. Просто диша през носа си, ето така — тя вдиша, после издиша през ноздрите си.

— Разбирам — казах. — Значи ти се е обаждал и преди?

— Да, няколко пъти.

— Колко точно пъти са няколко?

— През последните шест месеца откакто се разделихме... — Джана погледна към тавана и преброи на пръсти — ... четиридесет и шест пъти.

— Четиридесет и шест пъти? Той те преследва, Джана. Къде живее? Ще му счупя...

— Не, нищо няма да чупиш, Луис. По-спокойно. И без това започна да се обажда все по-рядко. За повече от седмица, това е първият път, в който звъни.

— Почти не си си била вкъщи през последната седмица. Спеше при мен, не помниш ли?

— Няма значение дали съм тук или не. Винаги оставя „дишащо“ съобщение на телефонния секретар.

Телефонът отново иззвъня. Посегнах към него, но Джана плесна ръката ми настрана.

— Мога сама да вдигна собствения си телефон, ясно? Ало? Здравсти, Мериън, какво става? — покри микрофона и прошепна: „Шефката ми“.

Намерих ризата си зад канапето и я облякох.

— Не, не, всичко е наред, бях будна — каза Джана по телефона. — Да, добре. Знам го. Боже, как да не знам за този законопроект? В

подкомисията е откакто постъпих на работа. И какво... чакат ме? Кога? Исусе Христе! Мамка му! Не, с удоволствие ще го направя, шегуваш ли се? Трябваше да започна да се подготвям от... от преди две седмици — Погледна часовника си. — Ще бъда там след час. Благодаря, Мериън. Кълна се, че няма да те подведа.

Джана затвори телефона.

— Да! — размаха юмруци във въздуха. — Познай какво ще правя следващата седмица! Ще свидетелствам пред Конгреса по най-големия законопроект на сесията — HR 4875, нали знаеш, така наречения законопроект „Война с престъпността“.

— Запознат съм с него.

— Той е в подкомисията на Съдебния комитет по престъпността. Изслушването е в петък. Мериън иска да свидетелствам в качеството си на експерт. Ще сритам няколко задника.

— Сигурен съм.

По средата на своето ликуване, Джана спря.

— Съжалявам, Лу, но не мисля, че ще имам време да се срещам с теб тази седмица. Ще работя по показанията си ден и нощ. Може би след края на заседанията можем да се видим отново.

Думата „може би“ пропълзя в ухото ми и загриза мозъка ми.

— Няма нужда да излизаме — приближих се по-близо до нея. — Мога да ти помагам — да ти нося храна в офиса за вечеря, да те карам до работа — прокарах пръсти през косата ѝ. — Да ти помогна да се освободиш напрежението в края на деня.

— Ммм, звучи добре и оценявам предложението, но никога не спя много, когато си наблизко.

— Ще бъда добър.

— Но аз няма да бъда — тя махна ръката ми от себе си и я стисна. — Обещавам, че ще се видим преди Деня на благодарността, става ли?

— Става.

Събрах остатъка от дрехите си и започнах да се обличам.

— Освен това — каза тя, — тези две седмици ще ти дадат шанс да наваксаш със собствената си работа.

Собствената ми работа! Собствената ми работа включваше доклад в подкрепа на същия законопроект, срещу който се бореше Джана.

— И за да съм напълно откровен... — започнах аз, — мисля, че трябва да ти кажа...

Тя се обърна и ме погледна, очите ѝ блестяха от въодушевление.

— Да ми кажеш какво?

Може би нямаше да разбере. И което щеше да е още по-хубаво, бих могъл да използвам собствените ѝ аргументи срещу нея.

— Да ми кажеш какво? — повтори тя.

— Че... че си най-прекрасния човек, когото съм срещал някога.

Джана се взря в мен, без да проговори, след това бавно се отпусна в стола до себе си. Приключих със завързването на обувките си и се изправих, за да си тръгна.

— Чао засега.

Целунах я по челото и излязох.

[1] *Sed Tu Bonus Fac Benigne* — „... но Ти, който си добър...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

[2] Броят деца, който според статистическите проучвания има едно среднестатистическо семейство на интелектуалци в Съединените щати. — Бел.ред. ↑

8

Ne Cadant in Obscurum^[1]

В понеделник сутринта пристигнах рано в офиса, за да поработя върху доклада „Война срещу престъпността“. Определено намаляването на насилието не бе сред приоритетите ми нито за тази, нито за която и да е друга година. Бях измислил редица начини за увеличаване на престъпността, докато хората си дават вид, че се борят с нея. В законопроекта „Война срещу престъпността“ се съдържаха най-много подобни методи — поне такива, които бяха приемливи за едно демократично общество.

Секретарката влезе, носейки ми пощата и чаша прясно кафе.

— Добро утро, Дафни. Как мина уикенда ти?

— Великолепно, господин Луцифер. А вашият?

— Много добре, благодаря.

— Личи си. Последната седмица бяхте доста по-ведър. Освежаваща промяна, бих казала.

Вече седемнадесет години Дафни беше моя секретарка, още от деня, в който я взех на работа направо от общинския колеж. От отдела за кариерно развитие на колежа ми бяха дали резултатите от личностните тестове на всеки от завършващите. Исках някой, за когото не съществуват никакви други морални ценности, освен една — лоялност. В рамките на година бях купил предаността ѝ с пари, уважение и някоя и друга нощ забравим секс. След като се омъжи, сексуалната ѝ вярност се прехвърли към съпруга ѝ, но когато ставаше въпрос за важни неща, неща свързани с бизнеса, Дафни ми беше вярна до смърт.

Тя взе диктофона ми от бюрото и тръгна към вратата.

— Почакай.

Налях кафето в стъклена чаша, после вдигнах лазерната показалка и я насочих към чашата. Дафни въздъхна. Бледа червена

точка затрепка насам-натам по отсрещната стена.

— Какво стана с кафето, което направих тази сутрин? — попитах аз.

Тя присви устни.

— На света няма достатъчно сметана, за да направи кафето ви годно за пиене.

— Не го пия със сметана, така че това не се отнася за мен. Моля те, намери ми по-здрава чаша, нещо не толкова прозрачно.

Дафни взе чашата ми с кафе, отметна кестенявата си коса назад и излезе, без да каже и дума. Аз се върнах към таблицата, която съставях. Трябваше да избира показатели и времеви рамки, които биха представили увеличението на престъпността по възможно най-обезпокоителния начин.

Интеркомът иззвъня.

— Господин Карвало, госпожица О'Кийфи е тук да ви види.

Неволна усмивка премина по лицето ми.

— Страхотно. Въведи я.

Затворих програмата, за да скрия това, върху което работех. После се изправих, за да посрещна Джана.

Тя влезе и се облегна върху затворената врата.

— Здравсти.

— Здравсти. Това е приятна изненада.

Прекоших половината стая, за да я посрещна.

— Аха, аз току-що, ъ, си тръгнах от работа — отмахна разрошената си коса от лицето си и обходи с поглед офиса ми.

— Цяла нощ ли си работила?

Тя кимна.

— Много съм изморена, но... съм и пълна с енергия — погледна право към мен и наклони глава. — Много, много енергия...

— О! Добре, тогава.

Пристъпих към Джана. Очите ѝ изпиваха лицето и тялото ми. Протегнах се зад нея, за да заключа вратата, след това спрях.

— Изчакай една минутка — отворих вратата и показах глава навън. — Дафни... а, нямам никакви срещи през следващия час... — погледнах обратно към Джана, която вече бе изритала обувките си и седеше на ръба на бюрото ми, люлееща крака като ученичка — ... или за следващия час и половина, нали?

Дафни ме изгледа снизходително.

— Нека да позная. Да не ви безпокоя.

— Четеш ми мислите — сниших глас. — Но се обади в десет и половина, за да мога да приключа това, преди представителят от подкомисията да дойде в единадесет.

— Добре — тя завъртя очи. — Не би било удобно, нали?

Заклучих вратата на офиса и се присъединих към Джана на бюрото ми.

— Радвам се, че реши да се отбиеш.

— А-ха — тя придърпа главата ми към своята.

Въпреки че бяха изминали едва четиридесет и осем часа от последната ни среща, я целунах като човек, изгарящ от жажда, потънал в топлата ѝ прегръдка.

— Чувствам се толкова евтин, толкова използван.

— Съжалявам — Джана обу чорапите си. — Но трябва да се прибера и да поспя няколко часа преди да се върна обратно в офиса.

— Как вървят показанията? — оправих възела на вратовръзката си и сресах косата си пред огледалото.

— Блестящо. Ще накарам онези фашисти горко да съжаляват!

— Какво имаш до сега?

— Всичко зависи от това данните от кои години ще се сравняват. Ако сравняваш днешните нива на престъпност с тези от преди петдесет години, изглежда, че са се вдигнали до тавана и всички се паникьосват и започват да строят затвори и да хвърлят деца в тях. Но сравнени с резултатите от преди няколко години, данните на ФБР показват, че престъпленията, по-специално жестоките престъпления, всъщност са спаднали.

— Но обществеността се страхува — казах аз. — Няма да спечелиш подкрепа като им кажеш, че всичко е в главите им.

— Знам това. Другата половина от уравнението е да покажем, че превенцията е ключът към спиране на престъплението, а не морализаторски обществени изявления. Говоря за това да се стигне до корена на престъпното поведение.

— Който е?

— Бедността.

Сложих ръка върху устата си, за да прикрия смеха си.

— Кое е толкова смешно? — попита тя.

— Нищо.

— Различна теория ли имаш?

— Имаш предвид, например, че всички хора са зли по рождение?

Това е повече от теория. Това е факт.

— Не вярваш в това — каза Джана.

— Напротив.

— Защо?

— Защо някой вярва в нещо? Защото според мен е вярно.

Джана свърши със закопчаването на блузата си.

— Казват, че мирогледът на човек е отражение на представата му за самия него — тя ме погледна. — Вярваш ли, че си зъл по рождение?

Срещнах погледа ѝ за няколко секунди, после се обърнах, без да ѝ отговоря. Тя ме последва.

— Понякога мисля, че се мразиш — промълви Джана. — Опитваш се да го скриеш под суетата и арогантността си, но те само усилват това — плъзна топлатата си длан под ръката ми. — Ти не си зъл.

Напрегнах се.

— От къде знаеш, че не съм зъл?

Джана не мигна, дори не потрепна.

— Защото в редки случаи — каза тя, — мога да видя вътре в теб — гласът ѝ се снижи до шепот. — И знам кой си в действителност под маската си.

— Не, не знаеш, Джана. Ако наистина можеше да видиш... — отместих ръката ѝ от своята и се отдръпнах. — Трябва да вървиш сега. Имам да се подготвям за среща.

Върнах се до бюрото си и започнах да разместявам купчината документи.

— Има светлина в очите ти, Луис. Вероятно никога не си я виждал. Но аз съм я виждала.

Тя бе излязла, преди да успее да ѝ отговоря. След няколко мига отидох до огледалото и разгледах очите си.

Нищо. Дори светлината, изливаща се от прозореца, биваше засмукана дълбоко навътре в зениците ми, вместо да се отразява в повърхността им. Като две миниатюрни черни дупки, очите ми поглъщаха всяка частица светлина и надежда, която посмееше да ме доближи.

[1] Ne Cadant in Obscurum — „... или ще пропаднат в мрака...“
(химн „Offertorio“). — Бел.пр. ↑

9

Tremens Factus Sum Ego et Timeo^[1]

— ... За да обобщя, господин Председател, нашето проучване показва, че повишаването на наказанията за непълнолетни престъпници, включително осъждането им като пълнолетни, излежаването на присъдите в затвори за възрастни и намаляване на възрастта за прилагане на смъртното наказание, е довело и ще продължава да води до повишаване на нивото на жестоките престъпления, както и до повишаване на рецидивите.

Бях седнал в конферентната зала, за да гледам показанията на Джана по един от каналите за директно излъчване от конгреса. Доказателствата ѝ бяха солидни, анализът ѝ последователен, а тя представяше случая си добре, като превъзходния адвокат, който явно някога е била. Записките, които си бях водил по време на показанията, съставляваха три пълни страници. Вижданията ѝ бяха очарователни — нелепи, но очарователни.

— Нещо повече — продължи Джана, — промяната във философията на правосъдието за непълнолетни и прехвърлянето на фокуса от реабилитацията към ефективното наказание, показва опасна промяна в начина на мислене. Ако решението на проблема с малолетните престъпници е да изпратим тези деца в затвора и да се правим, че не съществуват, тогава нацията ни ще загуби един от най-ценните си ресурси — своето бъдещо поколение. Всяка стъпка към намаляване на насилието, извършено от непълнолетни, трябва да се прави в посока увеличаване, а не намаляване шансовете им да се превърнат в пълноценни, активни членове на обществото. Животът на младите хора, които са бъдещето на Америка, е заложен на карта. Приканвам ви да гласувате срещу законопроекта в сегашния му вид. Благодаря ви.

Камерата се премести към председателя, който гледаше Джана подпрял брадичка върху ръката си. Той прочисти гърло, преди да вземе думата.

— Да, много добре формулирано, госпожице... ъ, О'Кийфи. Но тази комисия възложи на външна консултантска фирма да анализира проблема. От техния доклад става ясно, че вместо да сме били прекалено сурови към тези младежи, когато сме ги пращали в затвора, ние сме ги глезили.

Това беше. Започнах да въртя молива между пръстите си.

— Да сме ги глезили, сър? — попита Джана. — С цялото ми уважение, бил ли сте някога в затвора?

Силен кикот се изтръгна от гърлото на жената конгресмен, седнала непосредствено до председателя, след което тя широко се усмихна на Джана.

— Не, госпожо, щастлив съм да заявя, че никога не съм бил в затвора — отговори председателя. — Както и да е, този доклад показва, че средната продължителност на престоя в затвора за извършване на тежко престъпление от непълнолетни е 353 дни. Госпожице О'Кийфи, не ви ли безпокои фактът, че тийнейджър, който е извършил хладнокръвно убийство може да се върне в квартала ви след по-малко от година?

Джана се намръщи и почука с химикала по записките си.

— Господин Председател, мога ли да видя този доклад?

— Разбира се.

Разсилният подаде доклада ми на Джана. Моливът в ръката ми се завъртя по-бързо.

Тя извади чифт очила от джоба си и ги сложи. Знаех, че не се нуждае от тях, а просто ги използва като тактика за печелене на време, за да проучи доклада, преди да отговори. Прегледа набързо въведението, после прелисти и схемите. Челото ѝ се смръщи. След това хвърли поглед към дъното на страницата, за да види кой бе изготвил доклада.

Джана замръзна. Моливът ми се счупи.

Очите ѝ се разшириха за миг и тя рязко пое дъх, преди да си възвърне хладнокръвието, с което бе давала показанията си.

— Имате ли нужда от още време преди да отговорите, госпожице О'Кийфи? — попита председателят.

— Не — каза тя. — Готова съм.

Оставих видеото да записва. По пътя към изхода на офиса грабнах палтото си и казах на Дафни:

— Ще отскоча до Капитолия. Може да се забавя.

Пристигнах пред офис сградата Рейбърн Хауз за пет минути и зачаках на срещуположния тротоар пред северния вход. Не след дълго Джана излезе през гравираниите с бронз врати, придружена от висок, усмихнат мъж със светлокестенява коса и малки очила. Когато стигна до площадката, ме забеляза. Почти не забави ход, а продължи надолу по стълбите към тротоара, където продължи да разговаря с мъжа.

Той изглежда се опитваше да я убеди да отидат някъде. Джана клатеше глава и с неопределен жест сочеше към сградата на Капитолия зад мен. Когато дребна чернокожа жена в зелен костюм излезе от сградата и се присъедини към тях, спорът им спря и минута по-късно Джана приключи разговора, като кимна и леко им се усмихна. Колегите ѝ помахаха за сбогом и тръгнаха на запад към улица „Саут Капитол“. Джана се обърна с лице към мен.

— Съжалявам — извиках през булеварда.

— Би трябвало — извика ми в отговор.

Тя тръгна нагоре по улицата към пешеходната пътека на Ню Джърси Авеню. Последвах я от моята страна.

— Беше ми възложено като задача — казах ѝ.

— Добре.

— Този проект ми беше възложен, преди да разбера, че ти също работиш по него... преди да те срещна дори.

Притичах през улицата, за да я пресрещна по средата на пътеката. Тя продължи да върви, подминавайки ме.

— Но трябваше да ти кажа.

— О, да — потвърди Джана, — определено трябваше да ми кажеш. Защо не го направи?

— Не исках да те разстройвам.

— Точно така. И сега не съм разстроена. Все пак, едва не се унижих пред подкомисията на конгреса, докато ме излъчваха по телевизията. А на карта беше заложено толкова малко: само работата

ми, репутацията ми, без да споменавам милионите съдби, които ще бъдат повлияни от този законопроект.

— Как мина?

— Направих аргументите ти на конфети — каза тя.

— Разбирам.

— Онези схеми бяха за всички тежки престъпления извършени от непълнолетни, събрани заедно. Не си преценил данните съобразно сериозността на престъплението. Болшинството от тези присъди са били за обикновени нападения, така че, разбира се, това значително ще намали средното време прекарано в затвора. Все едно да хвърлиш два портокала в кошница с ябълки и после да твърдиш, че портокалите са червени.

— Знам.

— Какво искаш да кажеш с това, че знаеш?

— Че това беше грешката, която исках да забележиш.

Тя спря.

— За какво говориш?

— Не казвам, че е безплатен подарък. Докладът ми бе логически издържан, достатъчно издържан, за да заблуди клиента ми — председателя. Но не чак толкова, че някой блестящ адвокат като теб, да не забележи пропуските в него.

Джана насочи куфарчето си към мен.

— Да не искаш да кажеш, че нарочно губиш битката?

— Да, много внимателно.

— Защо?

— Защото това значи много повече за теб, отколкото за мен.

— Е, и?

— Джана, сама знаеш, че истината е безкрайно разтегливо понятие и всеки може да манипулира информацията така, че да я пригоди към своята собствена представа за нея. Мен не ме интересува чак толкова много моята истина, колкото ти се притесняваш за твоята. Така че, исках да постигнеш целта си, ако си достатъчно добра да я заслужиш. А ти очевидно си.

— Не мога да те разбера — тя отново тръгна, подминавайки стъпалата на Конгреса. — Хората тук не правят подобни неща, освен ако не искат нещо от теб. Какво искаш от мен, Луис?

— Като начало, искам да не ми се сърдиш.

— Все още съм ти ядосана за това, че не ми каза. Но предполагам, че това би могло да се приеме като конфликт на интереси. Дори сега, като ни виждат заедно, хората може да ни заподозрат.

Посочих зад нас.

— Кой беше мъжа, с когото говореше пред Рейбърн Билдинг?

Джана сви рамене и погледна встрани.

— Просто един колега. Нали знаеш, че това, което си направил, може да навреди на репутацията ти като консултант?

— До следващата седмица ще са забравили. Всичко, което трябва да направя, е да анализирам някакъв проблем по интелигентен начин, който да подкрепи разбиранията им. Ще им подхвърля друг кокал — плъзнах ръката си около талията ѝ. — Освен това, винаги мога да си намеря друга професия, ако тази не потръгне.

— Винаги ще имаш музиката си — каза тя.

— Би предпочела да излизаш с беден музикант, отколкото с богат консултант, така ли?

— Наистина предпочитам макарони със сирене пред филе миньон.

— Добре, тогава — издърпах я зад една едно заграждение и я целунах по носа. — Тази вечер ще ядем макарони със сирене от кутия, ще седим на пода, а аз ще свиря за теб колкото искаш и каквото поискаш. А ти можеш да изживееш най-дивите си фантазии за секс с мен в неудобното, ветровито студио на шестия етаж в сграда без асансьор, да переш двете ми ризи на ръка и да ги окачваш да се сушат на алеята, която гледа към грохнала пицария, чийто собственик ни дава остатъци от чеснов хляб в края на деня, защото ни съжалява, и понякога през лятото правим секс на площадката на аварийните стълби, защото нямаме климатик, а в апартамента ни няма нищо друго, освен един тиган, две вилици, дюшек втора употреба и роял Бьозендорфер за сто хиляди долара.

— Ще бъда там в осем.

— Предположих, че ще искаш да ядеш от кутията — казах на Джана, веднага щом влезе във всекидневната.

— Просто ми дай вилица и книжна салфетка и съм готова да започвам — тя ми показва кафява хартиена торба. — Дори донесох евтина бира.

— Какъв по-добър начин да отпразнуваш победата си в полза на сганта?

— Тъй като вече съм изпила няколко бири с колегите си, ще забравя, че си казал това.

Таймерът в кухнята звънна, точно когато ѝ помагах да си съблече палтото.

— Аз ще го закача — каза тя. — Ти вземи това.

Отидох в кухнята, изцедих дребните макарони и добавих сирене на прах с цвят на бебешки аспирин, заедно с мляко и масло.

— Осъзнаваш, разбира се — занесох кутията с оранжева кал във всекидневната, — че това е само за забавление, защото можем да си позволим и нещо по-добро.

— Разбира се! — двамата с Джана седнахме на пода между стола и дивана. — Виждала съм прекалено много бедност, за да мисля, че е романтична.

— Но вярваш, че в бедността има благородство, нали? — махнах капачката на бирата, която кратко изсъска. — Благородство в страданието на бедните?

— Шегуваш ли се? Не, бедността има свойството да потъпква хуманността в хората — в мнозинството от хора, да кажем. Не мисля, че лично аз бих могла да се издигна над нея. Щях да бъда едно от онези хлапета, стрелящи по напълно непознат, само защото ме е погледнал странно.

— Не, нямаше.

— Луис, сега съм пълна с ярост, а съм тридесет и пет годишна жена. Не мога да си представя каква щях да съм като четиринадесетгодишно момче с бушуващия в тялото ми тестостерон и с нищо, което да очаквам от живота. Да се присъединят към банда и да нараняват хората е единственият начин, по който могат да имат дори мъничко власт. Хората се нуждаят от власт и ако не я получат, си я взимат. Как може обществото да захвърли тези деца, а след това да очаква от тях да се съобразяват с правилата му?

— Мисля, че си права.

— Може би не ги разбирам толкова добре, колкото си мисля — тя отпи от бирата си и проследи с пръст мокрия кръг, който бутилката бе оставила върху стъклената маса. — Мога само да предполагам какво става в главите им. Но когато погледна тези деца, които от една страна изглеждат такива чудовища, все си мисля, че това можех да съм и аз — тя ме погледна. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Да.

— Така че, не мисля, че в това да си беден има някакво благородство. Някои бедни хора имат повече достойнство от други. А една малка част по свой си начин са точно толкова пропаднали, колкото и богатите. Но вземи себе си, например.

— Опа-а-а.

— Не, чуй ме. Ти очевидно си невероятно заможен, но не го показваш. Не парадираш с това — Джана прободете няколко парченца фосфоресцираща паста с вилицата си. — Дори и на човек, който е познавач, би му отнело време да разбере, че това, което изглежда като хубав костюм за две хиляди долара е всъщност костюм за седем хиляди долара.

— Да не би да си откраднала извлеченията от кредитната ми карта?

— Все още е декадентско да харчиш толкова пари само за един костюм, но поне не си покварен.

— Искаш да съм покварен? — попитах аз. — Трябва да видиш инкрустираните ми с диаманти боксерки.

— Това би ми харесало.

— Пазя ги за специален случай. За времето, когато ще успея да преспя с Кралицата Майка.

— Знаех си, че се интересуваш от по-възрастни жени — тя отпи дълга глътка от бирата си.

Гледах я на фона на жилището си и се предадох на усещането за несравнимо и безусловно доволство — един от редките моменти, когато не копнеех да се притисна към тялото ѝ, докато се движа в нея и сумтя като похотлив лос.

Тя забеляза глупавото изражение върху лицето ми и попита:

— Е, какво мислиш за всичко това?

— Кое всичко?

— Броят на срещите ни вече приближава двуцифрено число.

— Ммм, нещо такова.

— А след като не си имал повече от една среща с никоя друга преди...

— Не, не и последователно — казах ѝ.

— Какво мислиш?

— Мисля... — пуснах вилицата си в празната кутия. — Мисля, че за мен е време да се скрия зад пианото.

— Страхотно! — Джана се настани на канапето и впери поглед в мен над облегалката, докато сядях на пейката и вдигах гладкия дървен капак на инструмента.

— Какво би искала да ти изсвирия?

— Бих искала да посвириш на цигулката, която е скрита в гардероба ти за палта — каза тя.

— А-а-а... онова нещо.

— Свириш на нея, нали?

— Преди свирех. Минаха години оттогава.

Откакто групата на Чарли Даниелс записа „Дяволът отива в Джорджия“, свиренето на цигулка ми се струваше изтъркано до болка.

— Ще посвириш ли за мен?

Погледнах надолу към клавишите на пианото и погалих гладката, успокояваща повърхност на средно До.

— Определено — казах аз. — Отиди да я донесеш.

Джана скочи от канапето и се втурна към вестибюла. Когато се върна, ми подаде калъфа с две ръце, с почитителност, сякаш държеше самия Ескалибур. Поставах го на масата и бавно го отворих.

— Господи Исусе, — възкликна тя — това е шибан Страдивариус.

Вдигнах лъка и едно блокче колофон. Веднага щом го прокарах по лъка, слабият му дървесен мирис изпълни съзнанието ми със спомени, толкова силни, че трябваше да се извърна от Джана за момент, за да се успокоя. Докато пианото беше скъп приятел и довереник, цигулката ми беше повече като любовница, която някога е била милвана и завладявана твърде често. Не бях сигурен дали изобщо би поговорила с мен сега, а още по-малко, че ще попее. Вдигнах я.

— Красива е — прошепна Джана.

— Имаш предвид, че е хубава. Истинската ѝ красота не може да се види, може само да се чуе и почувства.

— И все пак е великолепна.

— Надявам се...

— Какво?

— Нищо — вдигнах цигулката до брадичката си.

Нямаше съмнение какво щях да изсвирия. Сонатата за цигулка в ми мажор на Бах беше най-вълнуващото соло произведение, което някога бях чувал и знаех, че ако го изпълня, Джана никога не би ме изоставила. За миг се замислих дали това беше за добро или за зло. После затворих очи.

За миг лъкът се поколеба във въздуха на сантиметри от струните и направи няколко пробни удара. Отворих очите си и започнах да свиря.

Нотите бликнаха като водопад, а съзнанието ми се изпразни, докато ги преследвах нагоре-надолу по струните, осмини и шестнадесетини, на моменти създаващи илюзията за две цигулки свирещи едновременно, чиито гласове се преплитаха в дует на луд екстаз.

На средата на втората минута от това неудържимо преследване, челото ми се обля в пот, която заплашваше да замъгли зрението ми. Пръстите и ръцете ми си припомниха всяка извивка от този интимен танц. Затворих очи, за да не позволя на солената вода да влезе в тях, нито пък да излезе навън. Музиката продължи да се стеле наоколо.

Минута по-късно заковах кулминационната нота, направих пауза, а след това се втурнах обратно към няколкото оставащи, стремителни такта. Финалната нота рязко сложи край. Тишината изсъска след отиващия си звук и тихото ахване на Джана.

Отворих очи и отпуснах цигулката до тялото си. Джана, чиято уста все още бе отворена, се изправи от стола, в който бе потънала и дойде до мен. Взе лицето ми между дланите си и ме целуна. После плъзна ръце около врата ми и допря челото си до брадичката ми.

— Това беше... — ахна тя. — Това беше най-... — Джана прокара пръсти през косата ми и отново ме целуна, този път с настойчивост, която вече добре познавах и ми беше толкова скъпа.

Тази вечер, докато правихме любов, стихията в главата ми се върна отново, което не се бе случвало от нощта, в която за първи път бяхме заедно. По-късно, когато лежах треперещ в ръцете ѝ, ми каза:

— Усетих милион различни чувства, докато свиреше — промълви тя. — Най-вече безпомощност. Имах усещането, че музиката ме е сграбчила и ме носи накъдето си поиска, и ако ме беше повела към перилата на балкона, бих тръгнала дори натам — помилва ме по рамото. — Не съм сигурна, че ще понеса да я чуя още веднъж.

Чувстваше се безпомощна. Докосването ѝ не ми позволяваше да помръдна. Странни, силни думи на нежност напиреха в гърлото ми. Преглътнах ги точно навреме.

— Ти си невероятен — каза Джана. — Трябва да позволиш и на останалия свят да разбере колко си талантлив.

— Не, не сега.

— Лу, погледни ме — премести се, за да може да ме погледне. — Ти създаваш красота. Колко други хора могат да кажат същото? Има всякакъв вид артисти, които се самозалъгват, че това, което създават, е изкуство, че е красота — тя докосна бузата ми. — Ти имаш някаква странна дарба, гениалност, която идва толкова лесно, че не я оценяваш. Няма да намеря покой, докато не я споделиш и с други, освен с мен.

— Щастлив съм да правя това, което правя.

— Щастлив си да бъдеш интелектуална проститутка?

— Не съм интелектуална проститутка — възразих аз. — Само изглежда така.

— Оставяш други хора да използват ума ти за собствените си нужди.

— Значи изкарвам пари от глупави хора, които имат прекалено много власт. Какво лошо има в това?

— В нищо ли не вярваш?

— Бих искал — отговорих аз. — Но това, което съм разбрал до сега е, че е по-добре да си глупав, отколкото да си прост.

— Ей! — тя забодя пръст в гърдите ми. — Имаш късмет, че съм прекалено заслепена от теб в момента, за да приема това лично.

Бях прав. Сонатата я бе привързала към мен. Какво си въобразявах?

— Нямах предвид теб непременно — казах ѝ.

— Да, имаше. Продължавай, кажи го. Аз съм догматична и самодоволна. Кажи го.

— Няма да те заболи ако преосмисляш убежденията си веднъж на десет години или някъде толкова.

— Не мога, не разбираш ли? — Джана отново легна и посочи към тавана. — Твърде голям брой либерали са готови да направят прекалено много отстъпки. Искат да са честни, непредубедени. Няма нищо лошо в това, разбира се. Те са добри хора. Също са и слабаци. Вече не искам да съм честна. Искам да спечеля. Войниците не поставят под въпрос мотивите или тактиката на войната. Те просто се бият. Това им е работата.

— И ти си войник?

— Предпочитам думата воин — каза тя. — По-вдъхновяваща е.

— Няма ли да те изправят пред военен съд, за това, че спиш с врага?

— Ти имаш нещо повече от парите си, Луис. Би бил красив и в дрипи — Джана се протегна и се прозя. — Като говорим за спане, имах доста тежък ден и бих искала в следващите пет минути той да приключи.

Целунах я за лека нощ, после се върнах обратно във всекидневната, за да разчистя. Погалих Страдивариуса още веднъж, преди да го върна в гардероба, за да продължи изгнанието си. Беше едва единадесет часа, когато прибрах съдовете и макар че не бях уморен, се върнах в леглото.

Бях спал до хиляди жени по време на съществуването си и все пак винаги устоявах на порива да ги наблюдавам в съня им, да стана свидетел на краткотрайния им покой, който ми напомняше за спокойствието, от което бях лишен. Но Джана ме хипнотизираше дори и докато спеше. Много нощи през този първи месец лежах буден с часове, любувайки се на чертите на лицето ѝ и слушайки тихото ѝ дишане. Поставях длан на сантиметри от ръцете ѝ, за да почувствам пулса и топлината на кожата ѝ.

Често обикновеното наблюдение се превръщаше в изследване и тя се събуждаше почти напълно възбудена. Тази нощ обаче, бях доволен само да я гледам как спи и да я чувствам до себе си.

[1] Tremens Factus Sum Ego et Timeo — „... изпълнен съм със страх и треперя...“ (химн „Libera Me“). — Бел.пр. ↑

Flammis Acribus Addictis^[1]

В края на седмицата, Джана се върна в дома на родителите си за Деня на благодарността, оставяйки ме сам. Нещо, от което наистина имах нужда. Не бях виждал Велзевул или другите преди празника. Вел беше планирал оргия в стил XVII век, но заради нелепостта на подобна комбинация, идеята му не се осъществи. Така че и нашият празник не беше кой знае колко по-различен от този на останалите американци — пуйка, футбол и спане на дивана под силното въздействие на погълнатата храна.

На следващия ден имахме среща на щаба в офиса ми, за да обсъдим последните проекти. Присъстваха Велзевул, Мефистофел, Молох и Белиал.

— Всички сте виждали онези уебсайтове, които показват нечий апартамент чрез монтиран някъде вътре фотоапарат, който прави нова снимка на всеки тридесет секунди или някъде толкова.

Включих мултимедията. На екрана се появи розово-жълтия фон на началната страница на уебсайт.

— Най-известната и нарцистична до педантичност е CandiCam. Единственият продуцент, режисьор и главен изпълнител е Канди Кейн, чието истинско име най-вероятно е съвсем различно.

Кликнах върху иконката с фотоапарата, за да отворя последната снимка от CandiCam.

— Супер, прави секс с гаджето си — каза Велзевул.

— Виж това — обади се Мефистофел. — В лявата част на екрана. Кучето ги наблюдава.

— Чух, че кучето си имало свой уебсайт — отвърна Белиал.

— Шшт.

Използвах лазерната си показалка, за да посоча обекта в ъгъла на обхвата на камерата.

— Наблюдавайте зеления фотьойл — присвих очи и се концентрирах върху стола за около петнадесет секунди.

— Сър, какво трябва да търсим? — попита Молох.

Презаредих страницата, за да отворя новата снимка.

— Ей, да му се не види — възкликна Мефистофел. — Шибаният стол гори!

Подсмигнах се.

— Да се надяваме, че този път ще подушат дима преди още нещо да се е запалило.

— Този път? — попита Белиал. — Правил си това и преди?

— Разбира се. Трябваше да се упражнявам, преди да ви покажа. Това е третия предмет в апартамента на Канди, който внезапно избухва в пламъци тази седмица. Но след тази демонстрация, вече мога да я оставя на мира.

Отново презаредих страницата. Замръзнала в обектива на камерата, голата Канди насочваше пожарогасител към фотьойла. Обърнах се към другарите си.

— Какво мислите?

— Как го направи? — попита Велзевул. — Знаеш ли къде живее?

— Отговорът и на двата въпроса е, нямам представа — облегнах се назад в стола си. — Просто си мисля за неща, които да се подпалят и пуф! Те го правят.

— Луцифер, с всеки изминал ден все повече заприличваш на бог — каза Белиал.

— Ласкаеш ме, Белиал. Затова те харесвам — изправих се. — Идеята ми хрумна, след като прочетох статия за група лекари, които направили експеримент с анонимни участници, за да докажат лечебната сила на молитвата. Накрая установили, че енергията може да пропътува голямо разстояние, за да помогне на някого, който дори не подозира, че е подложен на подобно въздействие. От хиляди години преобразувам негативна енергия в топлинна, а съм ви и учил на това. Така че си помислих да пробвам да изпратя малко топлина през друго измерение и както можете да видите, получи се.

— Потенциалните приложения на тази сила са безкрайни — каза Молох.

— Можеш да изпратиш полицаите из цялата страна да разследват сигнали за палежи — предложи Велзевул. — Или да

провалиш ски ваканциите на хората.

— Или да унищожиш годишната продукция от ваксини — допълни Белиал.

— Или да потопиш цели градове в смрад като подгрееш гробищата им.

— Или докато гледаш живото предаване на новините да превърнеш бюрото на водещия в пепел.

— Или — Велзевул вдигна ръце над главата си, — можеш да изпариш Лихтенщайн както си стоиш във всекидневната!

Той и Белиал плеснаха ръце над масата.

— Да не се разсейваме — казах аз. — Тази сила е ограничена, да не говорим, че е изтощителна. За да се унищожи една цяла нация, дори толкова малка колкото Лихтенщайн, ще са необходимо стотици от нас притежаващи едни и същи способности и най-вероятно месеци след това ще сме като изцедени.

— Можеш ли да ни научиш да правим това? — попита Велзевул.

— Няма нищо за научаване. Или можеш да го правиш, или не — кимнах към екрана. — Защо не опитате? Всички. Да видим дали ще можете да подпалите масичката за кафе на Канди, или поне само листата върху нея.

Четиримата сбърчиха вежди и се наведоха напред докато се концентрираха. Проекционният екран избухна в пламъци.

— Спрете! — извиках аз, но вече беше твърде късно. Екранът се бе превърнал в купчина пепел. — Всички мислите само в три измерения, а грешката ви току-що ни струва около две хиляди долара.

— Съжалявам — измърмори всеки един от тях.

— Може ли да пробваме отново? — попита Велзевул.

— Не. Не и с моето оборудване.

— Убеден ли си, че вината е на всички ни? — попита Белиал. — Може би един или повече от нас всъщност са успели.

— Да видим, а? — обърнах лаптопа към тях и презаредих уебстраницата. Канди и гаджето ѝ се милваха седнали върху канапетото. — Предполагам, че не — веждите ми се склчиха в израз на съжаление, но вътрешно се хилех — превъзходството ми бе потвърдено. — Е, както и да е. Уведомете ме, ако постигнете някакъв успех. Срещата приключи, освен ако някой няма други въпроси за обсъждане.

— Приятен ден, сър — Молох козирува и излезе от стаята.

— Ей, да отидем да тренираме тоя номер в магазина за електроника долу — каза Велзевул. — Така, ако подпалим нещо, няма да трябва да плащаме за него.

— Отлична идея — отвърна Белиал. — Мефисто, ще се присъединиш ли към нас?

Мефистофел, който бе останал мълчалив и замислен след моята демонстрация, поклати глава.

— Не, трябва да поговоря за нещо с Луцифер. Вие вървете.

Другите двама се измъкнаха от конферентната зала. Натиснах копчето на интеркома.

— Дафни, би ли извикала тези от поддръжката да дойдат да оправят бъркотията в залата? Кажим им, че е станало късо съединение.

— Какво стана? — попита тя. — Чух нещо да пращи.

— Няма значение. Моля те, поръчай и нов прожекционен екран.

Изключих компютъра и започнах да опаковам оборудването. Мефистофел се приближи до мен и каза с тих глас:

— Лу, тази твоя способност е изключително подходяща за новия ми план.

— Какъв нов план?

— План за повсеместни бедствия в изумителен мащаб.

— Наистина? — щракнах ключалките на куфарчето на лаптопа.

— Звучи като повод за обяд.

Отидохме до една местна кръчма, достатъчно посредствена, за да не е претъпкана от пазаруващите за Коледа, и седнахме в тъмно сепаре в задната част на таверната.

— Работя по нещо, Лу. Нещо голямо.

— Така ли?

С вниманието му към детайла и острият му стратегически ум, когато Мефистофел кажеше, че работи по нещо, обикновено означаваше, че вече го е планирал от начало до край.

— Разкажи ми за това.

— Да живея като част от малцинството ме научи на много неща. Неща, за които само бях подозирал преди това.

— Какво по-точно?

— Задавал ли си си някога въпроса защо полицията не се интересува, когато един чернокож застреля друг?

— Не — отговорих аз. — Но пък и не знам защо се впечатляват, когато някой застреля някого.

— Не се интересуват, защото знаят — той се наведе към мен, — че ако братлетата някога спрат да се гърмят един друг и решат да обърнат оръжията си към истинския враг...

Тъгълчетата на очите ми се присвиха.

— Какво предлагаш, Мефистофел?

— Нов бунт. Луцифер, градовете във вътрешността на страната са изпълнени с омраза. Това общество няма представа върху какво буре с барут е седнало. Ако можехме да насочим това недоволство, ако насието можеше да ги обедини, вместо да ги разделя, помисли си за властта, помисли си за възможностите за кръвопролития и хаос.

— За размирици ли става въпрос? Като в Ел Ей?

— Не, не размирици — каза Мефистофел. — По-организирано, с повече стратегия. Мобилизирани части от вбесени чернилки. Маршът на милионите^[2], в който действително ще вземат участие милиони мъже. Без да спираме, за да чупим прозорци или да плякосваме магазини — само маршируване и убийства. Ще тръгнат от Анакостия, Харлем и Комптън, към предградията и оттам към вътрешността на страната. Междувременно, аз ще съм повредил системите им за комуникация и проследяване, изпращайки ги няколко века назад в технологично отношение.

— Чакай малко. Когато стигнат до вътрешността на страната, ще се натъкнат на онези цивилни милиции. А те имат и тежка артилерия.

— И тогава ще започне истинския купон, братко — той се усмихна с половин уста, докато чакаше реакцията ми.

— Имаш предвид...

— Аха.

— Война! — Насладих се на думата, докато се изнизваше през устните ми.

— Война, Луцифер! Още една американска Гражданска война. Само че този път няма да е толкова цивилизована като предишната. Говорим за картечни пистолети и девет милиметрови, а не за мускети и байонети.

— Мамка му. Нека ти купя още едно питие — магнах към сервитьора.

— Това е нещото, от което белите се страхуват от години — черните да изоставят счупените си лули и да хванат оръжията, за да търсят реванша, който им се полага от векове. Ще направим Селма, Алабама^[3], да заприлича на шибания Удсток.

— Има само един проблем — казах аз.

— Какъв?

— Аз приличам на бял.

— Защо се безпокоиш? Ти си безсмъртен.

— Знам, но все пак боли, когато те застрелят.

— Бъди спокоен — каза Мефистофел. — Ти ще си с протекции. Както и по-голямата част от белите във властта, въпреки че ще има и такива, които ще бъдат убити. Виждаш ли, Лу, последната част от плана е тази, която прави всичко това наистина зловещо. Правителството все още ще има на своя страна полицията, националната гвардия и, когато е необходимо, целия военно-индустриален комплекс. Те ще са тези, които ще потушат този бунт в рамките на дни, най-много седмици, и веднъж, когато насилието бъде спряно, потисничеството ще бъде по-безмилостно от всякога.

Той замълча, докато сервитьорът остави бирите, после продължи:

— Забрави положителните постъпки, забрави за приятелските диалози за расова поносимост. Членовете на Куклуксклан ще се увеличат неимоверно.

— И целия този прикрит расизъм ще изплува отново на повърхността — казах аз. — Хората от всички раси ще почувстват, че омразата им към другите е оправдана. Брилянтно! — вдигнах чашата си към него и той чукна своята в нея.

— Тази страна никога няма да е същата — допълни той.

Внезапно оставих бирата си, без да отпия.

— Осъзнаваш ли, че това дори може да дестабилизира световната икономика — казах аз. — Ако в Америка се обяви военно положение, дори за кратко време, ще бъде нанесен удар на бизнеса в целия свят — сграбчих ръката му. — За да има подобен ефект, твоят бунт трябва да е повсеместен и обмислен до последния детайл.

— Именно. Нуждаем се от водач с отлична стратегическа мисъл, някой с впечатляваща външност и харизма, за да ги накара да спрат с раздорите и да се концентрират върху крайната цел. Някой, който може да накара милиони хора да искат да убиват и да умират за него.

— Ти, например?

— Да имаш някой по-подходящ предвид?

— Не мога да си представя по-съвършен кандидат — отговорих аз. — Как ще се наречеш — Малкълм Уай^[4]?

— Много смешно. Работа по този проект от години. Допий си бирата и ще ти покажа.

Мефистофел заемаше приземния етаж на едновременен хотел близо до Удли Парк. Домът му бе серия от лабиринти, всеки от които водеше към отделен етап от живота му. Минахме покрай редица кабинки, наподобяващи гробници за компютърни части, преди да стигнем до широка дървена врата в ъгъла. Той набра дълга серия кодове на клавиатурата. Вратата се отвори с щракване и ние влязохме вътре.

Офисът беше без прозорци, с бели тухлени стени. Мефистофел включи компютъра върху бюрото си. След още една серия от сложни защитни кодове, той обърна монитора към мен.

— Виж това — каза той.

На екрана се показва началото на нещо, което изглеждаше като симулация на военна стратегическа игра. Логото му, червено „М“ с дълга опашка с три заострени края, стоеше в средата.

Сценарият, който ми показва ме накара да потръпна в очакване. Никой не би останал в безопасност, дори и затворените общности, които бяха толкова популярни сред уплашените богаташи.

Мефистофел издърпа стола си от бюрото.

— Би ли искал да поиграеш?

Пръстите ме засърбяха. В следващите два часа изучавах възможностите на плана му и дори направих няколко подобрения. Той ми обясни сложната си система от резервни копия, в случай че с офиса му се случи нещо непредвидено.

— Нуждаеш се от музикална тема — казах аз. — Ще поработя върху това този уикенд. Кога можеш да стартираш този проект?

— Колкото по-рано, толкова по-добре. Църквата започват да дават надежда на градовете във вътрешността на страната, като карат хората да вярват, че Ти-Знаеш-Кой ще ги спаси по някакъв начин.

— Колко жестоко.

— Като говорим за църкви — каза Мефистофел, — там е мястото, където страхотните ти пирокинетични способности ще влязат в действие.

— Какво имаш предвид?

— Мисля си, че ако подпалиш няколко наистина важни за тях храмове — един-два на черните единия ден и още толкова на белите на другия, това би увеличило безумието поне още малко.

— Не знам, Мефистофел. Да подпалвам църкви е все едно открито да Го предизвикам. Не искам да правя нищо глупаво.

— Няма да си навлечеш неприятности. Ще бъдат само няколко тук или там.

Картината ми хареса.

— Добре. Само няколко. — Излязох от програмата и се обърнах към него. — Искам в понеделник сутринта да ми представиш проекта по дни и часове.

— Няма проблем — той се усмихна още по-широко. — Изглеждаш въодушевен.

— Наистина съм. Това е гениално, Мефистофел, безусловно, абсолютно страдание. Ако можех, щях да те повиша, но ако го направя, ще станеш моя милост.

— А ти си единствен.

— Сериозно, обаче... никога не казвай на Велзевул това, но ако нещо се случи с мен, бих искал ти да заемеш мястото ми.

— Никога нищо няма да ти се случи — възрази Мефистофел. — Но благодаря.

— Не... аз ти благодаря.

По-късно същият ден се върнах у дома и намерих съобщение от Джана на гласовата си поща. Беше оставила номера от дома на родителите си, така че си направих питие, излегнах се на дивана и й се обадох. Тя вдигна още при първото позвъняване.

— О'Кийфи, Къщата на евтиния кич. Мога ли да ви помогна?

— Здравсти, бих искал четиринадесет от онези въртележки с еднорози. Онези, които свирят „Балада за Мак Ножа“^[5].

— По дяволите, бърз си, Лу.

— Как мина денят ти?

— Уф. Майка ми ме мъкна по магазините в петъка след Деня на благодарността. Прекарахме цели два часа в гледане на завеси, проклетите завеси! Мъжете трябваше да ходят на футболен мач с татко. Това е най-лошият пример за полово дискриминация, който съм виждала в това семейство, откакто не ми позволиха да нося панталони за първото си причастие.

— Горката ти!

— Но имаше доста добри предложения — чу се звук като че ли някой дъвчеше нещо. — Извинявай. Ще имаме гости тази вечер и режа моркови за вегетарианското плато. Един от тях някак си се озова в устата ми.

Телефонът ми изписука, сигнализирайки за обаждане по другата линия.

— Трябва ли да вдигнеш? — попита тя.

— Не, ще се включи гласовата поща — протегнах краката си върху облегалката на кушетката. — Е, кога се прибираш?

— Тръгвам рано сутринта в неделя, за да изпреваря блъсканицата във влака. Ще се направиш ли на джентълмен като дойдеш да ме вземеш от Юниън Стейшън по обяд?

— Разбира се. Мислех си... — телефонът отново изписука.

— Сигурен ли си, че не искаш да се обадиш?

— Да, сигурен съм — отговорих аз.

— Добре. Е, какво си мислеше? — каза тя с пълна уста.

— Ммм. Мислех си, че ми се иска да съм един от тези моркови.

— О-о-о, леле! — тя понижи глас. — Имам няколко от тях точно пред мен.

— Сама ли си?

— А-ха. О-о-о, ето един наистина голям.

— Така ли?

— Да. Точно сега е в ръката ми.

— Така ли?

— И никога няма да предположиш къде го слагам — каза тя.

Преглътнах.

— Къде?

— Точно под... ножа — чу се силен удар.

— О, Джана! Нямах представа колко много боли това.

— Май имаш прекалено богато въображение. Извинявай — разкикоти се тя. — Не можах да понеса мисълта, че си толкова неудовлетворен заради мен. Вярвай ми, така е по-добре.

— Не съм съгласен.

— Липсваш ми.

— И ти ми липсваш — чух се да казвам аз.

— По-добре да се приготвям за партито. Ще се видим в неделя.

— До тогава.

Затворих и прослушах двете съобщения. На първото се чуваше ужасения глас на Велзевул.

— Лу, аз съм. Обади ми се на мобилния веднага. Даже още сега!

Седнах. Второто съобщение също беше от него.

— Лу, мамка му, вдигни! Знам, че говориш по другата линия. Спешно е. Обади ми се!

Затворих телефона и той звънна, преди да мога да набера.

— Лу, аз съм — каза Мефистофел. — Нещо става с Белиал.

— Какво е станало?

— Не съм сигурен — отвърна той. — Велзевул току-що ми се обади и каза нещо за мола и подпалване на хора, и Белиал, който се е превърнал в някой друг.

— Какво по дяволите трябва да значи това?

— Казвам ти каквото знам. Вел идва да ме вземе, после ще дойдем при теб — някъде в далечината се чу клаксона на кола. — Това е той. Ще се видим след няколко минути.

Затвори.

Втрещих се в телефона в ръката си и се почувствах така, сякаш току-що съм видял покрай мен да се търкулва първото камъче от задаващото се бедствие.

[1] *Flammis Acribus Addictis* — „... обречени на унищожителните пламъци...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

[2] *A Million Man March* — мирна демонстрация на афроамериканци от цяла Америка, състояла се на 16 октомври 1995 година във Вашингтон с цел представяне на „черните мъже“ в по-

добра светлина и в опит за единство, взаимопомощ и защита от икономическите и социални проблеми, раздиращи това общество. — Бел.ред. ↑

[3] На 7 март 1965 г. в Селма, щата Алабама под лидерството на Мартин Лутър Кинг протестират 600 американци, предимно от африкански произход, срещу отказа на административните служби да ги регистрират в избирателните списъци. Протестантите са бити от полицията до кръв с пръчки. — Бел.пр. ↑

[4] Malcolm X (англ.) — игра на думи свързана с Malcolm X (1925–1965) — афроамерикански министър, оратор и борец за правата на чернокожите, който бил обвиняван, че проповядва расизъм, превъзходство на черната раса, антисемитизъм и насилие. — Бел.ред. ↑

[5] Балада за Мак Ножа — песен, композирана от Кърт Вайл с текст от Бертолт Брехт. Популяризирана в САЩ от Луис Армстронг. По-късно става известна в кавъра на Боби Дерин. — Бел.пр. ↑

11

Confutatis Maledictis^[1]

Десет минути по-късно входната врата се отвори с трясък. Мефистофел въведе разтреперания Велзевул във всекидневната.

— Какво се е случило? — попитах аз.

Велзевул кръстосваше нагоре-надолу из стаята и клатеше глава.

— О, мамка му, човече, не знам. Така както си се забавлявахме с хората облечени в костюми, приличащи на храна, и в следващия момент той започна да крещи и да обяснява, че е демон от Ада и подобни глупости... — стисна косата в юмруците си. — Това е лудост, това е толкова невероятно, върховно преобано.

— Ето — подадох му чаша уиски, която изгълта на един дъх, след което я остави да падне на пода. Тя отскочи от ориенталския килим, преди да се търкулне под дивана.

— Седни и ми разкажи какво се случи — казах му.

— Не мога. Не мога да седна, аз... Аз мисля, че ще повърна — той се втурна към банята.

— Бих изпил едно — Мефистофел се насочи към барчето.

— Той обясни ли ти нещо?

— Не, държа се по същия начин докато пътувахме насам. Не можах да чуя и дума от целия този вой. Просто продължи да дрънка за пазаруване и убиване, и за истината.

— Истината? Какво имаш предвид под „истината“?

Велзевул се прокашля зад нас. Облегна се на стената до вратата. Лицето му беше посивяло.

— Белиал им каза истината.

— За какво говориш? — попитах аз. — Ето, седни и започни от самото начало.

Велзевул се подчини. За миг остана мълчалив, седнал върху възглавничката в средата на канапето, след това сви колене към

гърдите си. Двамата с Мефистофел бяхме застанали от двете страни на канапето зад него в очакване да започне.

— Бяхме в универсалния магазин, в секцията за електроника, опитвайки се да направим онзи номер, който ни показва — Велзевул сграбчи върховете на маратонките си. — Гледахме местните новини. Предаваха на живо от един от другите молове и предполагам, разказваха за коледното пазаруване. Знаехме откъде предават, така че решихме, че можем да ги заковем много лесно.

Спря за момент и загриза палеца си, после продължи:

— Първо той опита... опита да подпали една кукла зад репортера. Не се получи, но мисля, че пропусна за малко, защото някъде отзад се включи противопожарна аларма. Така че реших и аз да се пробвам — той затвори очи. — Взривих телевизора.

Мефистофел цъкна с език и поклати глава.

— Леле, Вел...

Аз вдигнах ръка, за да го накарам да замълчи.

— Продължавай — казах на Велзевул.

— Излязохме от магазина и отидохме до отделението за храна. Бях доста бесен, че не можах да се справя, а и вбесен, че той се справи по-добре от мен. Така че се заоглеждах за неща, които да подпаля.

— В мола? — прекъсна го Мефистофел. — Докато сте там?

— Просто исках да видя нещо да гори, разбираш ли? Както и да е, не съм чак толкова тъп, измислих начин да изглежда като инцидент.

— Как?

— Имаше едно място за сандвичи с пържола или сирене, и мъж, който пържеше нещо в голям тиган. Реших да подпаля горкото копеле като го направя да изглежда все едно мазнината се е подпалила. Казах на Белиал какво съм намислил и той се изсмя. Но след това той... той... — Велзевул се сгърчи и уви ръце около коленете си.

Заобиколих дивана и седнах до него.

— Той какво, Вел? Какво направи той?

— Спря да се смее. Спря да се смее и лицето му изведнъж се отпусна и той ми каза да не го правя. Присмях му се, защото мислех, че се шегува. Но той повтори: „Не го прави, Вел“, и после аз казах: „Майната ти. Не приемам заповеди от теб“ и го направих. Беше... толкова страхотно. Пламъците просто изхвъркнаха от грила направо към лицето на мъжа. Косата му се подпали и той започна да крещи.

След това Белиал също започна да крещи. Смъкна якето си, нали знаеш, онова жестокото кожено яке, и чуй това — прескочи през тезгяха и грабна мъжа, който тичаше наоколо като побъркан. Хвърли го на земята и изгаси огъня с якето си.

— Чакай малко — намеси се Мефистофел. — Да не казваш, че Белиал е спасил живота на онзи човек?

Велзевул бавно кимна, без да ни поглежда.

— Дори се обади за линейка. Имаше една жена там, която беше парамедик и даде първа помощ на мъжа. Всички се струпаха около Белиал, тупаха го по гърба задето е направил такова... такова... добро дело.

И тримата наведохме глави при тези думи.

Отидох до барчето.

— Това е странно.

— Стана дори по-лошо — отвърна Велзевул.

Спрях и се обърнах към него.

— По-лошо?

— Много по-лошо — Велзевул си пое дълбоко дъх. — Някой спомена на Белиал колко бързо е реагирал, сякаш е знаел какво ще се случи. И Белиал отговори: „Наистина знаех какво ще се случи“. В този момент се приготвих да избягам. Но той каза: „Знаех, защото аз го направих“.

— О, мамка му — промълви Мефистофел.

— А-ха. И изведнъж стана наистина тихо. Всичко, което се чуваше бе тъпата музика, носеща се от тонколониите. Спомням си тази част, защото беше скапана версия на песен, която харесвах през седемдесетте.

— Както и да е...

— Както и да е, той изкрещя: „Името ми е Белиал, херцог от Ада, и бих могъл да изпепеля всички ви, ако поискам“. Няколко души се позасмяха, но всички наистина се притесниха. После продължи: „Но вече не. Преди няколко мига видях нова светлина и тя озари моите... моите...“ Престъпления? Не, не използва тази дума. „Тя озари моите...“

— Грехове?

— Не, не беше това.

— Прегрешения? — каза Мефистофел.

— Не, и това не беше. „Тя озари моите...“ Мамка му, каква беше думата? Звучеше наистина добре.

— Злодеяния? — казах аз.

— Това е! „Тя озари моите злодеяния“ — Велзевул се изправи и ни погледна. — След това се качи на тезгяха, размаха пръст към мен и каза: „Отричам се от теб, и от всеки един от вас“. Естествено, всички мислеха, че е луд, така че просто реших да се преструвам и затова се огледах наоколо, все едно казвах: „На кого говори този?“ После той погледна тълпата и изрече... изрече... — Велзевул погледна към мен и извърна лице настрани.

— Какво? — сграбчих го за раменете. — Какво каза той?

— Аз... Не мога да го повторя.

— Каж ми, мамка му! — разтърсих Велзевул и го принудих да ме погледне. — Каж ми какво е изрекъл!

— Той каза... — Велзевул се втренчи в лицето ми, после сведе очи. — Той каза: „Отричам се от Сатаната и от всичките му деяния“.

Пръстите ми се вкочаниха.

— Нарекъл ме е... с това име? — пуснах раменете на Велзевул и се извърнах настрани.

— Да. Съжалявам. И после той каза...

— Не искам да го чувам.

— Той каза: „По този начин се разкайвам и се оставям на милостта на...“ Е, знаеш на кого.

— На милостта на...

— Наистина ли каза името Му? — попита Мефистофел.

— А-ха — отвърна Велзевул с глас, в който се долавяше нещо като възхищение. — Наистина го каза.

— И какво се случи?

— Нищо. Имам предвид нищо от това, което бихте очаквали. Всички започнаха да се отдръпват много бавно. Някой трябва да се е обадил на охраната, защото трите ченгета от мола дойдоха тичешком и го свлякоха от тезгяха. Той дори не оказа съпротива. Отведоха го в офиса и заключиха вратата, заключиха го вътре, докато се обадят на полицията. Тогава аз... аз се измъкнах от там — Велзевул се свлече на стола и прокара пръсти през косата си. — Знаем, че трябваше да остана. Но се паникьосах. Не исках да бъда въвлечен в това. А Белиал винаги е

можел да се измъква с приказки от всякакви ситуации. Помислих, че ще се оправи.

— Това трябва да е шега — каза Мефистофел.

— Прав си — отвърнах аз. — Като онзи път, когато стана свещеник и извърши всички екзорсистки прочиствания, само за да опровергае евангелието.

— А-ха, или когато достави цялата онази храна на жертвите от глада и се оказа, че е гранясала.

— Казвам ви, момчета — повтори Велзевул, — това не беше шега. Трябваше да видите лицето му. Изглеждаше като един от онези, как ги наричат, новопокръстени християни. Изглеждаше... изглеждаше щастлив.

Телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката.

— Ало?

— Здравейте, може ли да говоря с Луис Карвало?

— На телефона.

— Добър ден, господин Карвало. Тук е сержант Ръсерт от Десети участък. Съжалявам, че ви безпокоя, но тук има някой, който казва, че работи за вас. Шофьорската му книжка го идентифицира като Уилям Хърст, но той казва, че е... как каза, че се казваш?

— Белиал! — изрече един глас в далечината. — Херцог и губернатор на южния квадрант на Ада. Ще ти го напиша, ако искаш.

— Да, тъ-тъ, както и да е — каза Ръсерт, — ще го заведем в местната болница за спешен психиатричен преглед. Не е направил нищо нередно — точно обратното, спаси живот — той снижи глас. — Но говори несвързано като маниак и честно казано, се страхуваме, че ще се самонарани или нещо подобно.

— Колко ужасно — отвърнах аз. — Наистина работеше за мен доскоро.

— Нека да говоря с него! — извика Белиал.

— Съгласен ли сте да му дам слушалката? — попита ме Ръсерт. — Няма нужда да говорите с него, ако не желаете.

— Дайте ми го.

Направих знак на Велзевул и Мефистофел.

— Поздравления, Луцифер! Ти си гордият получател на единственото ми телефонно обаждане.

— Тъ-тъ... Бил, това ти ли си?

— Не, тук е Белиал! Да не би вече да си забравил един от любимите си ангели от ада?

— Бил, какво става?

— Имах Божие просветление — каза той. — Ей, там ли е Велзевул?

— Ъ-ъ, Боб е тук, ако това имаш предвид. Както и Малкълм.

— Както и да е. Пусни ме на високоговорител, така че всички да чувате.

Неохотно натиснах бутона и върнах слушалката върху вилката.

— Добре, давай.

— Спомняте ли си как Савел от Тарс^[2] е имал разговор по пътя към Дамаск? И аз имах, само че моят беше пред будката за пържоли. Не мога да го обясня. Дори не мога да намеря думи, за да го опиша — гласът му загуби характерното си спокойствие. — Лу, съжалявам. Но вече не мога да ти служа. Не мога да понеса убийствата, измамите и лъжите. Особено лъжите. Затова трябва да кажа на всички кой съм наистина и кои сте вие всъщност. Може би тогава Бог ще ми прости.

— Ти си луд — прошепнах аз.

— Така ми казват и те. Затова не бих се тревожил, ако бях на твоето място. Вече никой не вярва в нас. Докато никой не вярва, ти си в безопасност.

— Не си причинявай това — казах му. — Ще те затворят в психиатрична клиника.

— Всичко е наред. Бил съм в плен на гордостта си десет милиарда години. Тънките стени на една лудница са нищо в сравнение с това.

— Кажим им, че се шегувах.

— Не се шегувам, Луцифер. Вече не мога да лъжа.

— Направи го!

— Не си прави труда да ми нареждаш. Напускам! — той затвори.

Стаята потъна в тишина, с изключение на сигнала свободно, идващ от телефона. Заставайки пред телефона, бях обърнал гръб на Велзевул и Мефистофел. Сега можех да усетя как са впили погледи в мен, докато чакат реакцията ми. Изглежда бъдещето ни зависеше от силата на самообладанието ми.

Натиснах копчето, за да изключа говорителя, поех си дълбоко дъх и се обърнах към тях.

— По-добре да започваме — казах им.

— Да започваме с какво? — попита Велзевул.

— Почистването. Трябва да се откажем от него, преди да ни е завлякъл със себе си. Мефистофел, промени медицинските досиета на Уилям Хърст, така че да показват продължителна семейна история на шизофрения. Можеш да използваш терминала в библиотеката ми.

— Точно така. Добра идея — Мефистофел се втурна към съседната стая.

— Велзевул, трябва да вербуваш заместник на Белиал.

— Заместник?

— Нуждаем се от някого, който да оглави маркетинга и връзките с обществеността. Може би някой от екипа на Белиал, някой, който се е учил от него. Може да е и човек, не ме интересува. PR-ите не са хора, страдащи от морални скрупули. Дотогава, аз ще се погрижа за медиите — спрях да крача. — Медиите. Почти бях забравил за тях. — Грабнах дистанционното и включих телевизора. — Малкото му изпълнение може да е влязло във вечерните новини.

Мефистофел се появи на вратата на библиотеката.

— Ей, Лу, ами здравните застраховки на Белиал? Ще ги поддържа ли, или ще ги отрежем?

Замислих се. Без здравна застраховка Белиал щеше да бъде затворен в неприветлива обществена психиатрична клиника, вместо в луксозна частна болница за душевноболни. Трябваше да направя избор между това дали да изпратя Белиал в затвор или на почивка.

— Отрежи ги.

— Както кажеш, Лу.

— Имам предвид всичко. Изтрий всичките му сметки, всичките му авоари. Той вече не съществува за нас.

Братята ми ме зяпнаха.

— Направи го — казах аз.

Мефистофел мълчаливо кимна и се обърна, за да се върне в библиотеката.

— И искам пълно медийно наблюдение през следващите две седмици. Вестниците, интернет, уебсайтовете, всичко, в което се споменава инцидента. Ако някой на тази планета говори, пише или дори мисли за него, искам да знам.

— Добре, шефе — отвърна Мефистофел.

Програмата на местните новини започна. Музиката прогърмя над панорамната картина от мола Потомак.

— Опа-а — каза Велзевул. — Там беше сцената с куклите.

— Сезонът на коледното пазаруване имаше пламтящ старт днес в два местни мола — занарежда гласът зад кадър. — Добър вечер, аз съм Мариан Уилкинсън.

— А аз съм Роб Чандлър. Добре дошли във вечерните новини на Канал 11.

— В рамките на няколко минути, един след друг, на територията на столицата днес се възпламениха два странни пожара. Първо ще се пренесем в мола Потомак, където в три часа избухнаха първите пламъци. Всичко е започнало в този магазин — „Старият магазин за коледни играчки“. Нашият кореспондент Мики Сийвър сега е с управителя. Мики?

— Благодаря, Мариан. Тук съм с Том Уилсън, управителят на „Старият магазин за коледни играчки“. Том, можеш ли да ни кажеш какво се случи?

Управителят, нисък, набит мъж в прекалено тясно тъмносиньо поло, погледна към камерата.

— Да, бях в склада и се опитвах да изровя още от онези говорещи коледни елхи — голям хит са тази година и ги предлагаме на наистина разумна цена — когато внезапно чух звук като „Пшш“! — той размаха ръце над главата си. — Влязох в магазина и голямата ни сцена с Рождество Христово беше в пламъци, ей така, все едно някой беше я полял с бензин и бе й драснал кибрита.

— Колко свършено — каза Велзевул.

Последният кадър показва опушените, овъглени останки от голяма керамична сцена, изобразяваща Рождество.

— Осъзнаваш ли колко висока е била температурата, за да подпали керамика? — каза Мефистофел. — Белиал е идиот да обърне гръб на подобна способност.

— Пожарникарите пристигнаха след минути — продължи кореспондентът. — Няма трайни щети за магазина и собствениците се надяват да го отворят отново в неделя, с нова и дори по-голяма сцена на Рождество. Междувременно, полицейското управление на област Монтгомъри е изпратила екипа си по палежите, за да проучат

доказателствата по този странен случай. Аз съм Мики Сийвър от Потомак.

— Благодаря, Мики — Роб Чандлър се обърна към камерата. — А ние ще ви държим в течение на разследването. Както изглежда, без да има връзка с тази история, в бюфета за пържоли в мола Лафайет в центъра на града горещата мазнина избухна в почти смъртоносни пламъци.

Новинарската програма описва инцидента и героичното дело на Белиал по сходен начин с този на Велзевул, но без цялото му хленчене. Кореспондентът опита да вмъкне някаква идиотска шега как коледния дух е завладял този „ангел“, без да изтъква очевидната психоза, но водещите не можаха да устоят на изкушението да направят една-две остроумни забележки за сметка на Белиал.

— Няма нищо по-хубаво началото на коледното пазаруване да изкара на повърхността филантропията в един свестен демон, а, Роб?

— Точно така. Тези от ниски по-ниски цени ще накарат всеки да се замисли дали да бъде лош.

Хвърлих поглед към Велзевул и Мефистофел, после посочих водещите.

— Убийте ги.

[1] Confutatis Maledictis — „... когато грешните бяха прокълнати...“ (химн „Dies Irae“). — Бел.пр. ↑

[2] Свети апостол Павел с кръщелното име Савел, е роден в Мала Азия и бил фарисей, който участвал в гоненията срещу християните и в убийството на свети първомъченик Стефан. Обръщането му към Христос станало ненадейно, в резултат на необикновено видение, когато на път за Дамаск Савел видял необикновена светлина и чул Божия глас. — Бел.ред. ↑

12

De Profundo Lacu^[1]

В неделя сутринта се наложи да обиколя паркинга на Юниън Стейшън пет пъти, преди да си намеря свободно място. Пристигнах на перона с червено-бяла роза в ръка, точно когато влакът влизаше в гарата.

Джана вървеше олюлявайки се по коридора, прехвърлила пътната си чанта през рамо. Когато ме видя, по лицето ѝ премина уморена усмивка.

— Толкова се радвам да те видя — каза тя.

Целунах я и ѝ подадох цветето.

— Благодаря ти.

Взех сака от рамото ѝ и започнахме да си проправяме път през тълпата, за да излезем от гарата.

— Как пътува? — попитах я.

— Мъчително. Трябваше да стоя права през целия път от Филадельфия до тук, защото нямаше достатъчно места, а никой от Ню Йоркските задници не би отстъпил своето на когото и да е от нас. А и едно досадно малко хлапе не спря да тича нагоре-надолу по пътеката като побесняло куче. Бяга така в продължение на час, а после повърна по целия под. До края на пътуването не спря да реве, вероятно защото знаеше колко силно беше желанието ни да го убием.

— Звучи вълшебно — казах аз.

— Как беше твоят уикенд? Случи ли се нещо вълнуващо?

— О... нищо особено. Обичайното.

— Не смея да попитам какво означава обичайното.

— Колата ми е ей там.

Докато си проправяхме път по улиците на Вашингтон към апартамента ѝ, аз казах:

— Джана, мислех си... нека да заминем заедно, само ти и аз.

— Имаш предвид нещо като ваканция?
— Да. Където и да поискаш да отидеш, ще те заведе. В която и да е част на света.
— Където и да е?
— Където и да е.
— Искам да отида до Големия Каньон — каза тя.
— Големия Каньон? Не Париж, или Рим, или Истанбул? Или някое екзотично място?
— Какво би могло да бъде по-екзотично от Големия Каньон? Искам да отида там.
— Тогава ще отидем — отвърнах. — Да тръгнем тази вечер.
— Няма начин. Прекалено съм уморена.
— Тогава утре сутринта.
— За къде си се разбързал?
— Не бързам. Просто нека да сме спонтанни. Ако посмееш, де.
— Схванах. Изпитваш желанието ми за приключения — каза тя.
— Добре, да го направим. Може ли да спрем в офиса ми? Трябва да си подредя бюрото.
— Вероятно бюрото ти вече е подредено. Това е някаква тактика, за да поработиш — работа, която може да почака докато се върнеш.
Не можех да рискувам да прочете за случилото се с Белиал във вестника. Може би щеше да приеме историята за шизофренията, но това би могло да доведе до въпроси и до още лъжи.
— Ако наистина го искаш, ще те закарам до офиса, но изглеждаш така, сякаш не би отказала една гореща вана и масаж.
Тя се отпусна назад върху седалката.
— Бих била мазохист, ако предпочета да работя в този момент, нали?
— Каквото пожелаеш, скъпа.
— Заведи ме у дома — промълви тя.
— Добър избор. Ще се обадя на пилота си, за да се подготви.
— Не. Няма да вземаме самолета ти.
— Защо не?
— Толкова е... нали знаеш...
— Тузарско?
— Лу, не ми е удобно да правя нещо толкова разточително. Знам, че звучи налудничаво. Всяка друга жена вероятно би ми казала да

млъкна и да оставя великолепното си, заможно гадже да ме отведе в Париж или където поиска, с личния си самолет. Но, моля те, уважи чувствата ми относно това.

— Тогава поне ще пътуваме в първа класа. Няма да се свивам на някаква си тясна седалка за цели пет часа.

— Добре — Джана удари краката си един в друг. — Ей, току-що го осъзнах! Отивам до Големия Каньон! Това е наистина страхотно! — тя прочисти гърлото си. — Предполагам, осъзнаваш, че да заминем някъде на почивка заедно е много сериозна крачка в една връзка.

— Не, всъщност не го знаех. Всичко, което знам, е, че искам да прекарам дълго време с теб далеч от ежедневието, да ти предложи нови и вълнуващи преживявания. Искам да имаме възможност да се опознаем много по-добре. Предполагам, че това би могло да се нарече сериозно.

— Звучи ми приемливо — Джана забарабани с пръсти по коляното си. — Нарекох ли те преди минута мое гадже?

— Да, направи го.

— О-о-о!

С крайчеца на окото си можех да видя как изучава лицето ми, очаквайки реакция. Взех ръката ѝ.

— Ти си първото ми гадже.

— Това е стряскаща отговорност.

— И представа си нямаш.

Всеки път, когато стюардът ни донесеше нещо, Джана поглеждаше към завесата, разделяща класите в самолета.

— Нещо не е наред ли? — попитах накрая.

— Как така сервират първо на нас?

— Защото сме в първа класа. Ако не сервираха най-напред на нас, би било подвеждаща реклама или поне голяма ирония.

— И имаме истински ножове и вилици — каза тя, — не за еднократна употреба. И нищо върху таблите ни не е в пластмасови опаковки.

— В пластмасови опаковки?

— Никога ли не си пътувал в туристическата класа? Няма значение, не искам да знам. Но защо получаваме специално

отношение? Не сме по-различни от хората ей там.

— Платили сме повече.

— Е, и?

— Ами получаваш, за каквото си платил. Имаш право на избор. Хората в туристическата класа са избрали да спестят парите си за нещо друго.

— Да, като храна и наем.

— Джана, защо не можеш просто да се наслаждаваш? — оставих вилицата си, взех ръката ѝ и я целунах. — Кога ще осъзнаеш, че заслужаваш най-доброто?

Тя прокара върховете на пръстите си по бузата ми.

— Вече го имам.

Стюардът постави слушалките върху масичките пред всеки от нас.

— Филмът ще започне след пет минути — каза той. — Мога ли да ви предложа още нещо?

Какво ще кажеш за малко шибано уединение? Поклатих глава и въздъгнах. Ако пътувахме с моя самолет, най-вероятно в момента с Джана щяхме да правим секс.

Филмът изпълни целта си — накара времето да мине неусетно и притъпи усещането ми, че съм напъхан в някаква щайга със 144 непознати. Филмът беше някаква трагична любовна история, или може би комедия, не си спомням, но една конкретна сцена ме порази:

Главните герои стояха на балкон край морето на фона на залеза. Няколко минути се шегуваха за трудностите на модерните връзки, когато мъжът внезапно я прекъсна по средата на изречението, казвайки: „Обичам те“. Тя се разтопи в ръцете му и след секунди се озоваха върху най-близкото легло, разкъсвайки дрехите си. След този кадър, за да бъде подходящ за аудиторията в самолета, следващата сцена от филма ни пренасяше отново на балкона, но този път двамата вече закусваха.

Хвърлих поглед към Джана, чиито очи бяха приковани към екрана, след това отново насочих вниманието си към филма.

— Не мога да повярвам, че ти позволявам да правиш това.

Джана седеше на мястото до мен с превръзка на очите, докато карах по панорамния Уест Драйв в Национален парк „Големия Каньон“.

— Искам да изживееш възможно най-силната емоция, Джана. Сега е най-подходящия момент да ми кажеш дали имаш слабо сърце.

— Ако имах слабо сърце, едва ли щях да оцелея цял месец да излизам с теб.

— Почти стигнахме — казах аз.

— Все още ли вали сняг?

— Малко. Не надничай. Ще съжаляваш.

Завих по отбивката към Бездната, по мое мнение най-поразителната гледка, до която може да се стигне с автомобил, в южния край на каньона. Помогнах ѝ да слезе от колата и застанахме на празния паркинг.

— Има лед и много скали — казах. — Така че би било по-добре, ако просто те пренеса.

— О, за Бога...

— От какво се оплакваш? Това е преживяване, който си очаквала цял живот.

— В това е проблемът — отговори тя. — С цялото това очакване, няма начин да е толкова невероятно.

— Довери ми се, ще бъде. Ето, качи се на гърба ми.

Понесох я по пътеката към площадката за наблюдение. Когато стигнахме, я поставих на земята и, насочвайки я пред себе си, я поведох към парапета.

— Готова ли си?

Тя се вкопчи в парапета и кимна. Махнах кърпата. Примижа, след това очите ѝ се разшириха, веднага щом се приспособиха към светлината. Коленете ѝ започнаха да се подгъват и аз обгърнах талията ѝ с ръце, за да я задържа.

— Господи Исусе... толкова е... толкова...

— Дори не опитвай — казах ѝ. — Думите са твърде слаби. Просто гледай.

Тя захапа кокалчетата на пръстите си.

— Това не е реално. Как може това да е реално?

Стояхме там поне четвърт час преди Джана да каже:

— Трябва да седна.

Поведох я към място, няколко метра встрани, което предлагаше малко по-различна перспектива към Бездната. Седнахме на един плосък скален блок. Джана се взря надолу към каньона.

— Думата красиво дори не може да го опише. Цветето е красиво. Но това е красиво както е красив човек — ужасяващ с нащърбените ръбове, и все пак съблазнителен с процепите си, криеци толкова много тайни — тя сложи ръка върху гърлото си. — Леле, от къде дойде това? Май изведнъж започнах да звуча странно — обърна се към мен. — Благодаря ти, че ме доведе тук. Направи ми изключителен подарък.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб в замяна на това, което ти си ми показала.

— Какво имаш предвид?

— За първи път аз...

— Леле! Виж това!

Обърнахме се и видяхме млада двойка с две момченца близнаци в еднакви оранжеви палта. Децата се бутеха едно друго докато тичаха по пътеката, като всяко се опитваше да стигне първо до ръба.

— Ей, внимавайте! — извика бащата. — Няма да пълзя до долу, за да прибирам мъртвите ви тела, ако паднете.

— Джак... — каза жена му.

— Добро утро — поздрави тя, докато минаваха покрай нас. — Студено време, а?

Джана се усмихна и кимна на двойката. Когато се отдалечиха, отново се обърна към мен:

— Та какво казваше?

— Нищо.

Няколко минути стояхме мълчаливо, след което момчетата профучаха покрай нас на път към колата. Скачаха и примигваха към падащите снежинки. Родителите им се влачеха след тях.

— Можеш ли да им сложиш коланите, докато погледна още веднъж? — попита жената съпруга си.

След това отиде до ръба на съседния скален блок и погледна към Бездната.

— Това място заслужава повече благоговение, отколкото тези момчета някога ще могат да покажат. То е един от Божиите шедьоври.

Закопча якето си.

— Пожелавам ви приятен ден. Наслаждавайте се на уединението си, докато все още го имате.

Джана се взря в каньона все едно се вглеждаше не в създаденото, а в самото лице на създателя.

— Права е — каза тя. — Можеш да покръстиш много атеисти като ги доведеш тук.

Взех едно малко парче шиста и я запратих към бездната.

— Но не мисля, че Бог е създал Големия Каньон — продължи Джана. — Земята го е създала. Но човек би могъл да го приеме и като храм, само че по този начин всички създадени от хората храмове ще изглеждат вулгарни и фалшиви. Може би Земята е създала Големия Каньон в чест на Господ Бог.

— Или може би от страх — добавих аз.

Джана се обърна и ме погледна със същия любопитен, разбиращ поглед, който бях видял, когато ѝ показах перото от крилата ми. Докосна ръката ми.

— Обичам те — чух се да казвам.

Тя бавно примигна.

— Какво?

— Обичам те, Джана — изрекох го отново, но този път по-силно. — Досега не съм казвал това на никого.

Тя извърна очи от лицето ми.

— Никога не съм си го и помислял до този момент, но звучи точно на място. Звучи по-искрено от всичко, което някога съм...

— Как смееш?

Устата ми остана отворена — пресъхнала и няма.

— Как смееш да разваляш съвършен миг като този, казвайки това? Луис, току-що приключих една деветгодишна връзка. Последното нещо, от което се нуждая в момента, е някой да ме обича. Не искам да затъвам отново в тези плаващи пясъци. Не мога!

— Джана, тук говорим за мен, а не за някакъв загубеняк, който няма представа от какво имаш нужда.

— Не в това е въпросът! Просто не съм готова.

— Не си готова? Нима мислиш ли, че аз съм бил подготвен за това? Повярвай ми, ако знаех, че ще стигна до там, че да изпитвам подобни чувства към теб, щях да избягам с крясъци още в мига, в който те видях за първи път.

Тя се извърна и скри лице в дланите си.

— И ти ме обичаш, Джана. Признай го.

— Не, не е вярно.

— Погледни ме, когато го казваш.

— Не! Не приемам заповеди от теб. Ще правя каквото си поискам и ако не искам да те обичам...

Сграбчих я и я обърнах с лице към себе си.

— Джана, кажи ми, че ме обичаш или ще те хвърля в каньона.

— Какво?

— Не се шегувам. Мразя лицемерите.

— Луд ли си?

— Вече да.

Завлякох я до ръба на скалата, докато не се олюляхме наполовина във въздуха. Тя изпищя и вкопчи едната си ръка в ризата ми, а другата — в косата ми.

— Ще те повлека надолу със себе си, кълна се. И двамата ще умрем.

— Това е идеята. Сега ми кажи, че ме обичаш.

— Майната ти.

Пристъпих с още няколко сантиметра напред.

— Някакви последни желания? — попитах аз.

— Да, искам да не ме убиваш.

— Ще го обмисля, ако ти обмислиш да ми кажеш истината.

— Ти си шибан маниак, Луис.

— Затова ме и обичаш.

— Не!

Приплъзнахме се с още няколко сантиметра.

— Не се ли страхуваш?!

— Ако да си влюбен е десет по скалата на страха, тогава да се размажеш на дъното на Големия каньон е около две цяло и четири.

— Моля те, Луис. Не искам да умирам. Не сега.

Очите ѝ ме молеха за милост. Отстъпих далеч от ръба на скалата и я пуснах. Джана се вкопчи здраво в камъка до себе си и се опита да си поеме въздух.

— Съжалявам — казах аз.

— Ти, кучи син! Не мога да повярвам, че току-що направи това.

— Съжалявам. Отнесох се. Нека забравим за всичко това, а?

Джана кимна, все още останала без дъх. Изправих се и ѝ помогнах да стане, след което тръгнах към колата.

— Луис?

— Да?

Обърнах се към нея. Тя ме удари. Завъртях се и паднах върху заледения чакъл. Докато лежах там с пулсираща челюст, Джана измъкна ключовете от джоба на палтото ми, качи се в колата и подкара.

[1] De Profundo Laci — „... от бездънната яма...“ (химн „Rex Tremendae“). — Бел.пр. ↑

13

Culpa Rubet Vultus Meus^[1]

Отне ми един час да измина разстоянието от четири мили обратно до селището Гранд Каньон във все по-силно падащия сняг. Намерих колата ни пред хижата, близо до входа на ресторанта. Събрах цялото достойнство, което можеше да има един подгизнал мъж и влязох.

Беше седнала до прозореца и гледаше към каньона, въпреки че бе невъзможно да се види нищо на разстояние повече от стотина крачки. Облаците се бяха прокраднали и вече покриваха по-голямата част от стените на каньона. Приблжих се до масата ѝ. Джана се обърна и ме видя, после посочи към празната чаша кафе на мястото срещу себе си. Седнах и отметнах косата от лицето си, за да не се стече ледена вода в кафето, което ми наливаше.

— Благодаря — казах аз.

Тя отново напълни чашата си.

— Е, Луис, какво научи в училището по взаимоотношения днес?

— Да не се опитвам да те убивам.

— Много добре — дойде отговорът ѝ, докато разкъсваше пакетче захар и изсипваше съдържанието му в кафето си. — Това беше важен урок. По-късно ще има и тест върху него.

— Знаеш, че не те грозеше реална опасност нито за миг — отпих от кафето си. — Разбира се, че нямаше да те оставя да паднеш.

Тя не ми отговори.

— Е, а ти какво научи? — попитах аз.

Очите ѝ блеснаха.

— Какво?

— Попитах, какво научи ти, Джана, в училището по взаимоотношения днес?

Тя ме изгледа над чашата си. Когато я сложи обратно на масата, порцеланът изтрака така, сякаш нямаше сили да я държи изправена.

— Научих, че трябва да се върна обратно в детската градина, защото нищо от това вече няма смисъл.

Усмивката ми дойде твърде бързо, за да мога да я прикрия.

— Не ме гледай така — изрече ми предупредително. — Това не е смешно.

Вдигнах чашата си с вода и я чукнах в нейната.

— Взаимно разтърсихме световите си, а?

— И ти вероятно мислиш, че това е нещо хубаво.

— Разбира се — отговорих. — Конфликтите раждат развитието.

— Не, конфликтите пораждат още конфликти. Какво лошо има в малко спокойствие?

— Спокойствието се надценява.

— Казваш го само, защото никога не си го изпитвал.

Капка студена вода се плъзна от слепоочието ми до челюстта и падна върху масата.

— Понякога ме виждаш толкова ясно, Джана, сякаш... — изправих се. — Ела с мен.

— Къде?

Протегнах все още лепкавата си ръка към нея.

— Да потърсим спокойствието.

Джана запали камината в стаята ни, докато аз се преобличах в топли, сухи дрехи. После се изпънах върху леглото, потънал в мекотата му.

— Ела тук — казах ѝ.

— Лу, наистина не съм в настроение.

— Не е това, което си мислиш.

Тя въздъхна и седна на ръба на леглото.

— Свали си обувките и легни.

— Хубаво. Както и да е — Джана легна с гръб към мен.

Плъзнах ръка около талията ѝ и положих буза върху косата ѝ.

— Сега какво?

— Нищо — казах аз. — Съвсем нищо.

— О-о-о! — тя се поколеба, след което постави длан върху моята. Върховете на пръстите ѝ се отпуснаха върху кокалчетата ми.

Дълго време лежахме заедно мълчаливо, докато цепениците в огъня се наместваха и съскаха, а снежинките се сипеха по балкона. Дишането ни се синхронизира и ме пренесе на място, намиращо се между спокойствието и съня.

Най-накрая Джана се размърда леко и заговори:

— Лу, ако ти бях казала там на скалата, че те обичам, щеше ли да ми повярваш? Или щеше да го сметнеш за признание, дадено по принуда?

Замислих се за момент.

— Не знам.

— Нямаше да ми повярваш — каза тя. — Дори след това да се бях заклела, че те обичам, винаги щеше да се питаш дали просто не ти казвам една лъжа след друга лъжа.

— Може би.

— Това е истинската причина, поради която не го казах. Защото нямаше да е лъжа.

Обърна се към мен. Стомахът ми се сви.

— Дали защото си маниак — каза тя, — или защото ме караш да се чувствам като маниачка, не знам.

Приблужи устни до моите и аз вдишах следващите ѝ думи:

— Обичам те.

Когато ме целуна, мозъкът ми сякаш се откачи от черепа и се разплиска в главата ми. Отдръпнах се от нея и седнах.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Аз... аз изведнъж се почувствах зле. Трябва да... се поразходя.

— Шегуваш се.

— Не... не да се разходя. Трябва да...

Исправих се и със залитане стигнах до банята, където стомахът ми изхвърли съдържанието си в тоалетната. Продължих да повръщам дълго след като вече нямаше нищо, което да излезе, освен паниката.

След като намокрих лицето си със студена вода, проучих отражението си в огледалото. Бях си мислил, че любовта ще облагороди вида ми. Вместо това изглеждах блед и объркан.

Когато се върнах в стаята, Джана седеше, кръстосала крака, в средата на леглото.

— Извинявай — казах аз.

— Съмнявам се, че ще забравя този ден в скоро време.

— Просто... никой никога не ми е казал това досега и не очаквах да... Не очаквах реакцията ми да бъде...

— Не си мислел, че ще те накара да повърнеш.

— Знам, че изглежда зле.

— Никой никога не ти е казал, че те обича? — повтори тя.

Поклатих глава. Джана покри лицето си с ръце.

— О, защо не проверих емоционалния ти багаж още на митницата?

— Тежък товар е. И това е само началото.

Тя стана от леглото и отвори малкия хладилник.

— Искаш ли малко джинджифилова бира?

— Не, мисля, че сега наистина трябва да се поразходя.

Джана кръстоса ръце върху гърдите си и кимна, без да ме поглежда.

— Добре. Приятна разходка.

Обух ботушите си.

— Скоро ще се върна.

— Добре.

Обърнах се, за да изляза.

— Луис?

— Да?

— Забрави палтото си.

— Ще го оставя тук, за да знаеш, че ще се върна.

— Не се съмнявам, че ще се върнеш, но благодаря.

— Всичко е наред — казах й. — И без това не ми трябва.

Слънцето се показва.

Освен това, тялото ми сякаш гореше. Снегът се топеше около мен в диаметър почти два метра, докато прекосях паркинга към най-близката площадка за наблюдение на каньона. Металният парапет бе приятно студен и аз допрых челото си до него.

Гарван изграчи над главата ми. Тежките му криле раздвижиха въздуха от дясната ми страна, когато кацна на парапета. Обърнах глава, за да му се полюбувам. Перата по дебелията му гуша се разрошиха от

вятъра подобно на козина, когато птицата се втрени в мен. Гледахме се един друг за минута, после той излетя с подскок и силен плясък на крилете си. Едно черно перо падна на плочника в краката ми, когато гарванът направи кръг над главата ми, преди да полети към каньона.

Когато проследих птицата с поглед, забелязах движеща се фигура по стената на южния ръб, която стърчеше отляво на мен. Беше на около миля, но разбрах, че е човек и е сам. Туристът се изкачваше по пътеката без препъване и вероятно си подсвиркуваше весела, самодоволна мелодийка.

Гарванът се върна на парапета, този път само на крачка от рамото ми. Наклони главата си към мен, сякаш чакаше. Очакваше нещо.

— Иди да измолиш картофен чипс от туристите — казах аз. — Нямам храна за теб.

Птицата направи няколко стъпки нагоре-надолу, а ноктите ѝ драцеха по металния парапет. Отново погледнах туриста, после се огледах, за да се убедя, че няма никой друг.

— Много глупаво е да се разхождаш така съвсем сам — казах на гарвана. — Някой може да пострада.

Туристът се насочи към стръмната, криволичеща пътека, която минаваше под покрит със сняг зъбер.

— Все пак, слънцето би могло да разтопи някой голям къс лед до толкова, че да се стовари върху някого, нали?

Излишъкът от топлина вече напускаше тялото ми. Умът ми се успокои. Обърнах се към гарвана:

— Какво по дяволите. Би било излишна загуба на време да дойдеш до Големия каньон и да не хвърлиш никого в него. Освен това, ти се нуждаеш от обяд.

А аз имах нужда да се почувствам отново като себе си.

Фокусирах вниманието си върху издатината над туриста.

— Първо само един малък.

Парче лед с големината на бейзболна топка се откъсна от скалата и се изтърколи на пътеката пред туриста. Той спря и погледна за кратко нагоре, после продължи пътя си. По-голям фрагмент отново падна пред него, разби се и падна надолу в каньона. Той повтори предишните си действия, но този път ускори крачките си.

— Това е, дребосък. Обмисли възможностите за няколко мига.

Още едно ледено парче се разби зад него и той започна да тича. Хвърлих поглед към гарвана, който изглежда наблюдаваше спектакъла със своите среднощно сини очи.

Туристът се запрепъва по пътеката. Когато достигна една тясна, опасна част от пътеката, къс лед с големината на топка за боулинг падна от скалата и одраска главата му. Той залитна, после рухна през ръба. Гарванът изграка триумфално и излетя.

Устните ми трепнаха. После забелязах, че туристът висеше на хвойнов клон няколко стъпки под пътеката, откъдето бе паднал.

— Упорит малък дразнител си, а? — фокусирах се върху ледения блок за последен път.

— В какво си се втренчил?

Стреснах се толкова силно, че ме побиха тръпки. Обърнах се и се оказах лице в лице с Джана.

— Какво?

— Попитах в какво си се втренчил? — тя подпъхна тъмнозеления шал под брадичката си и се вгледа в посока на туриста.

— В нищо — пристъпих между нея и парапета, забравяйки за миг, че тя изобщо не можеше да види нищо от такова разстояние. — Просто се бях загледал.

— Изглеждаше сякаш се беше фокусирал много съсредоточено върху нещо.

Погледнах към каньона и посочих гарвана, който се рееше във въздуха, правейки спирали към късната си закуска.

— Гарваните са най-красивите птици — каза тя. — Знаеш ли защо?

— Защо?

— Някой от местните племена в северозападните части вярват, че гарванът е донесъл светлината в света на тъмнината. Една история разказва, че в началото той е бил най-ярко обагрената птица и крилете му били с цветовете на дъгата, но докато пренасял слънцето на гърба си, то изгорило перата му до черно — тя се облегна на парапета, за да наблюдава спускането на птицата. — За мен тъмнината на гарвана е като символ на трагичното благородство на този, който би пожертвал собствената си красота в името на истината.

Наведох се, за да вдигна падналото от гарвана перо и го подадох на Джана.

— Леле — възкликна тя. — Какъв сувенир. Не е толкова екзотично колкото твоето перо от кондор, разбира се.

— Това е в по-добро състояние.

— Да. Както и да е, донесох ти палтото и ще отида да взема обяд. Искан да знаеш къде съм, за да не си помислиш, че отново съм избягала.

— Благодаря — взех палтото си от нея и го облякох, тъй като вече се нуждаех от допълнителна топлина. — Мисля, че ще се присъединя към теб.

— Имаш ли желание за ядене?

Обвих ръката си около раменете ѝ и я целунах по слепоочието.

— Умирам от глад.

Преди да се махнем от площадката, хвърлих поглед към каньона. Злочестият ми турист се беше издърпал отново на пътеката, където лежеше по корем, дишайки тежко и сигурно благодареше на бога, когото почиташе. Със сигурност вярваше, че нещо друго, различно от щастливата случайност, бе спасило живота му. Наблюдавах как Джана гали меките косъмчета на перото и си помислих, че може би щастливата случайност е едно несъществуващо божество.

[1] Culpa Rubet Vultus Meus — „... вина обагря бузите ми...“ (химн „Dies Irae“). — Бел.пр. ↑

Quantus Tremor Est Futurus^[1]

— Да вдигнем тост... за деня, който ще прекараме в поквара.

С Джана чукнахме чашите си с шампанско. Бяхме седнали до масата в стаята и гледахме към тъмния каньон. Небето беше обсипано със звезди, достатъчно ярки, за да можем да ги видим през дебелия прозорци. На масата между нас гореше самотна свещ, а огънят в камината пропукваше. Никога не бях изпитвал такова възторжено задоволство.

Оставих чашата си.

— Джана, искам да ти кажа...

— Да ми кажеш какво?

— Искам да ти кажа най-романтичните, красноречиви думи, които си чувала някога през живота си; искам да изрека думи, които ще те накарат да се разтопиш от радост, но когато те погледна, губя цялата си способност да... да...

— Да какво?

— Да говоря.

Тя се разсмя.

— Това вече е най-романтичното, красноречиво нещо, което някога съм чувала — погали ме по бузата. — Как ти е челюстта? Още ли те боли?

— Слабо напомняне да съм добро момче.

— Нека не стигаме до там. Ако търсех добро момче, ти би бил едно голямо разочарование.

Обърнах се и целунах вътрешната страна на пръстите ѝ — меката част, която ги свързва с дланта. Тя затвори очи.

— Спомням си първия път, когато целуна ръката ми. В метрото. Помислих си, че ще припадна точно там, на платформата. Почти се върнах във влака с теб.

— Знам.

— Радвам се, че не го направих.

— Защо?

Устните ми се придвижиха към китката ѝ.

— Харесваше ми очакването — отвърна Джана. — То ми даде време да помисля за това какво би могло да се случи. Какво прави онази вечер след първата ни среща?

Поколебах се за момент.

— Помотах се с няколко приятели.

Пропуснах да ѝ спомена, че след онази разгулна вечер с Велзевул и Мефистофел почти не си спомнях името ѝ.

— А онази вечер аз си легнах рано, сякаш това би ми се отразило добре. Но сънят бягаше от мен, така както прави почти всяка нощ през последния месец.

— Трябва да си изтощена — ръката ми се плъзна по коляното ѝ и се насочи нагоре по бедрото. — Може би трябва да си легнем рано тази нощ.

Джана взе дланите ми в своите и ме придърпа да седна на леглото до нея.

— Вярваш ли, че те обичам? — попитах аз.

— Вярвам, че ти вярваш, че ме обичаш и това ми е достатъчно за сега. Някой ден ще ме убедиш, че е истина.

— Как мога да те убедя?

— Не с това, което казваш, а с изборите, които правиш. Ще разбереш щом този момент настъпи, когато се изправиш пред кардинално решение и осъзнаеш, че любовта ти оставя само един избор — тя обви ръце около врата ми. — А до тогава, ще се наслаждавам на цялата наивна сладост на твоите признания.

Държах я толкова силно, колкото можех, без да ѝ причиня болка.

— Обичам те, Джана. Някой ден ще ти го докажа, но засега се задоволи само с думите ми.

Повторих фразата, докато галех тялото ѝ, но една част от ума ми мислеше за туриста, който почти бях убил и всички други избори, пред които щях да се изправя и които биха могли да ме превърнат в лъжец.

В съня си държах гравирана покана. Пръстите ми се плъзнаха по гладкия златен надпис, докато непознатите, неясни букви не се превърнаха в думи:

„Луцифер,
Моля те, върни се у дома.
Всичко е простено.

С обич, Татко“

— Това е шега, нали? — казах на Свети Петър, който се материализира пред мен с бяло перо, затъкнато зад ухото. Изглежда стояхме (или се носехме) в периферията на мъглявината Орион.

Петър въздъхна.

— Изчакай малко — наплюнчи показалец и започна да прелиства отзад напред една малка черна книга. Спря, когато стигна до първите записани данни. — Ясно-о! Чак на последната страница, която проверих, е. Хм. Срещу името ти пише „вечно проклятие“, но е зачертано. Искам да погледна това.

Подадох поканата на Петър и той внимателно я разгледа.

— Това е Неговия почерк... да — после присви рамене. — Добре, да вървим.

— Изчакай една минута.

— Да изчакам една минута? — повтори той. — Имаш ли представа колко дълга е една минута тук?

— Трябва да те попитам дали това е завинаги.

Петър почеса тебеширенобялата си брада.

— Завинаги е относително понятие, Луцифер. Знаеш това.

— Имам предвид, че никога няма да мога да се върна назад ли? Към живота си?

— Защо би искал да направиш това?

— Има толкова неща, които не съм направил, проекти, които не съм довършил.

— Ех — каза той, — ако получавах по един атом всеки път, когато някой каже това, бих могъл да си построя своя собствена черна дупка.

— Но аз не съм...

— „Иска ми се да бях прекарвал повече време с децата си“, „Иска ми се да бях казал на жена си, че я обичам“, „Иска ми се да бях плувал гол в залива Хъдсън“, „Иска ми се...“

— Чуй ме, Петре, аз не съм като тях. Аз не съм мъртъв. Тук съм по собствена воля и мога да си тръгна ако пожелаея, нали?

Той вдигна ръце и наклони главата си.

— Винаги правиш каквото си поискаш, Луцифер. Сега не е по-различно. Но това предложение може да изтече всеки момент. Знаеш колко капризен може да е Той.

Претърсих паметта си и открих само един проект, който не можеше да остане недовършен — наследството на кьнтри музиката на запада.

— Можеш ли да почакаш само за момент? — грабнах поканата си и се обърнах да си ходя. Зад мен се разнесе свистящ звук. Петър вдигна черната книга, която сега беше в пламъци. Той поклати глава.

— Вече всички сте изгубени — каза той. — Всички вие, бунтовниците. Няма повече втори шансове.

Хвърли книгата към мен. Улових я и я задържах в ръцете си, докато гореше. Тя се разтвори и докато страниците ѝ се превръщаха в пепел, видях как имената ни записани върху тях се гърчат и разпадат.

След това отново падах, но този път в нищото — забравен и изоставен завинаги.

— Луцифер.

Отворих очи. Шепотът на Джана идваше някъде зад мен. Лежах на дясната си страна с гръб към прозореца.

— Какво? — прошепнах аз.

— Луцифер.

Изправих се като изстрелян от катапулт и се втренчих в нея. Как бе разбрала? Пак ли виках името си насън?

— Какво каза?!

— Не исках да те плаша.

Беше седнала на рамката на еркерния прозорец. Обърна се, за да ме погледне.

— Просто гледах утринната звезда и си мислех как някога са я наричали Луцифер, преди да разберат, че е Венера.

Да чуя Джана да изговаря името ми, единственото ми истинско име, накара ушите ми да закънтят.

— Доста интересно, не мислиш ли? — попита тя. — Като се има предвид, че повърхността на Венера изключително много прилича на представата на повечето хора за Ада — горещо и вонящо на сярно място.

Слабата светлина на зората хвърляше призрачно сияние върху лицето ѝ, като че ли бе засияла в някакво друго измерение.

— Всъщност е доста студено — казах аз, по-силно отколкото възнамерявах.

— Нека позная. Бил си там.

Изпълзях от леглото и се присъединих към нея на прозореца.

— Къде — в Ада или на Венера?

— И на двете, най-вероятно. — Джана махна косата от очите ми. — Имаш точно вида на човек отишъл до Ада и върнал се обратно. Може би някой ден ще открия какво е станало, за да те направи толкова...

Бързо я целунах, след това седнах зад нея и я придърпах към себе си. Взряхме се в яркия диск на Венера.

— Знаеш ли, че името Луцифер значи „носещия светлина“? — започнах да разкопчавам нощницата ѝ. — Казват, че преди да падне, бил най-великолепният от всички ангели в Небесата.

— Ммм, очевидно и най-глупавият.

Пръстите ми спряха пътешествието си за момент, после продължиха.

— Имам предвид, да се опълчи на Бог — каза тя. — Какви са шансовете да победиш всезнаещият, всемогъщ Създател? Трябва да си пълен невежа, за да започнеш предварително загубена битка.

— Или наистина отегчен.

Прокарах пръсти по стомаха ѝ и нагоре между гърдите ѝ.

— Именно. Както и да е, това е един интригуващ мит, в който аз не вярвам.

— Не вярваш в Дявола? — плъзнах зъби по тила ѝ и тя изви гръб към мен.

— Не повече, отколкото вярвам в Дядо Коледа или Торбалан.

— Защо не?

— Защото този Бог, в когото вярвам, не би позволил на толкова ужасно създание да съществува.

— О-о! — спрях с опитите си за съблазняване. — Но тогава как обясняваш злото?

— Не съм чак толкова наивна, че да ми се налага да го персонализирам под формата на Дявола. Злото идва от хората. Справяме се много добре и сами, без помощта на някаква малка рогата мижитурка от пламтяща пещера.

— Но ако този твой бог е всемогъщ и безусловно добър, тогава как може злото да съществува?

Джана се обърна, за да ме погледне.

— Тогава човек трябва да избира между логиката и вярата. Логиката казва, че Бог трябва да е или всемогъщ или великодушен и емпиричното доказателство ни показва, че Той не е и двете, след като светът е такава отходна яма. От друга страна, вярата казва просто да млъкнем и да вярваме, че сме твърде незначителни, за да разгадаем мистерията на Божия замисъл.

— А ти кое избираш? — попитах аз. — Логиката или вярата?

— Все още не съм решила — Джана покри с леки целувки гърлото и челюстта ми.

— Мислиш ли, че логиката и вярата могат да се помирят?

— От векове философите правят интелектуална гимнастика в опити да го сторят. Но не вярвам, че е възможно, не и според опита, който имам. И не за по-дълго от миг. Не се тревожа, че личните битки на съвестта ми ще ми навлекат неприятности. Казват, че Бог обича съмняващите се, защото ние сме тези, които търсят, ние сме тези, които са достатъчно загрижени, за да задаваме въпроси — Джана погали ребрата ми с opakото на пръстите си. — Обичам добрия гол теологичен спор — тя потупа устните ми. — Ами ти, Луис? Вярваш ли в Дявола?

Докато ѝ отговарях, бях вперил поглед в тавана.

— Преди вярвах. Напоследък не съм толкова сигурен.

— Добре. Бих казала, че колкото по-малко хора вярват в него, толкова по-безсилен ще бъде.

— Точно обратното! — отново я погледнах в очите. — Някога Бодлер е казал, че най-хитрата измама на дявола е тази да убеди хората, че не съществува.

— И какво е знаел Бодлер? Поети — нареждат няколко думи една до друга по ефектен начин и мислят, че говорят от името на всички.

— Ами ако наистина има Дявол? Какво би направила, ако го срещнеш?

— Баща ми ми зададе този въпрос веднъж — отвърна тя. — Той е професор по теология във Виланова^[2], казвала ли съм ти?

— И ти какво му отговори?

— Казах му, че ако някога срещна Дявола, ще го заплюя, за да му покажа, че не се страхувам. Изглежда отговора ми му хареса.

— Разбирам. А в действителност какво ще направиш?

— Вероятно бих го заплюла — изкиска се Джана. — После бих му позволила да ме изведе някъде, за да си прекараме добре.

— Имаш предвид така ли?

Смъкнах горнището по раменете ѝ и го използвах, за да задържа ръцете ѝ зад нея. С другата си ръка проучих всеки процеп в тялото ѝ, докато тя започна да се извива и стене от удоволствие. Когато почувствах, че оргазма ѝ е близо, се отдръпнах. Джана ме изгледа гневно.

— Мога да разбера защо вярваш в Дявола — каза тя. — Очевидно сте се срещали.

— Дяволът? Какъв Дявол? Той не съществува, забрави ли? — наведох се напред и положих една-единствена лека целувка върху корема ѝ. — Не и ако не искаш да съществува.

— Нямам нужда от Дявола, когато имам теб — тя присви пръста си към мен. — Сега се върни тук и довърши...

— Изведнъж много ми се приспа. Трябва да е от височината — прозях се, върнах се на леглото и повдигнах завивките.

— Луис.

— Да? — Джана не каза нищо. — Искаш ли нещо?

— Знаеш какво искам.

— Забравих — легнах на леглото. — Защо не ми обясниш?

— Добре! — тя се изправи, за да дойде при мен.

— Не! Каж ми го оттам, където си. Не искам да шепнеш. Искам да си горда от желанията си.

— Аз съм — Джана седна обратно на пейката на прозореца и кръстоса крака под себе си. — Добре...

— И без нескопосани метафори. Колкото по-ясно, толкова по-добре.

— Имаш го.

Пое си дълбоко дъх, след това започна. Думите, които използваше, картините, които обрисуваше, бяха толкова живописни, че очите ми започнаха да сълзят. Когато завърши своя еротичен шедьовър, бях целия в пот.

— Ето — каза тя. — Знам, че е тежка задача, но какво ще кажеш?

Прочистих гърлото си, така че гласът ми да не прозвучи като цвърчене.

— Добре.

— Страхотно.

Джана се хвърли върху мен. Въображението ѝ доказва, че е талантлив сценарист, а аз — идеалният актьор. Или поне докато не изрече:

— Понякога си мисля, че може би ти си Дяволът.

Замръзнах и вдигнах поглед към нея. Гърбът ѝ бе притиснат към стената, а краката ѝ — увити около мен, докато аз бях коленичил под нея. Видях, че се шегува, затова реших да продължа играта.

— Ами ако бях? — попитах. — Все още ли щеше да ме обичаш?

Джана опря глава на стената и се усмихна.

— Със сигурност все още щях да искам да те чукам, но това няма нищо общо с любовта — пръстите ѝ се вкопчиха в раменете ми и започна да диша учестено. — Но след като не си Дявола, аз те обичам.

Кръвта ми се охлади и почувствах как се спаружвам в нея. Тя веднага забеляза.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Не знам — повдигнах я от себе си, обърнах се и седнах на ръба на леглото.

— Нещо, което казах ли?

— Не, не мисля...

— Беше нещо, което казах, нали? — гласът ѝ се покачи с една октава. — Всеки път, когато ти кажа, че те обичам ли ще имаш някакъв биологичен проблем? Първо повръщаш, сега си губиш...

— Джана, съжалявам.

Отидох до прозореца. Слънцето беше заличило светлината на утринната звезда.

— Дори не можеш да ме погледнеш ли? — попита тя.

— Няма нищо, което да искам да чуя повече от това, че ме обичаш. Просто трябва да свикна с него — обърнах се към нея. — Да опитаме отново. Този път, никаква теология.

— Добре, извинявай. Просто си помислих, че цялата тази история с Дявола работи за нас, нещо като еротична фантазия.

— Само до известен момент — казах аз.

— От сега нататък ще внимаваме с религиозните символи. Върни се в леглото.

Преди да се върна при нея, пуснах щорите срещу настъпващото утро и отново поканих тъмнината в стаята.

[1] *Quantus Tremor Est Futurus* — „... как силно ще треперим...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

[2] *Villanova University* — Университет Виланова е частен университет, разположен в община Раднор, предградие на северозапад от Филадельфия, Пенсилвания. Наречено на Свети Томас от Виланова, това е най-старият католически университет в щата Пенсилвания. — Бел.ред. ↑

Repraesentet Eas in Lucem Sanctam^[1]

Неприятното на това да отидеш на почивка, за да избягаш от проблемите си е, че когато тя свърши, проблемите все още си стоят. Единственото, на което можеш да се надяваш, е за нови, не чак толкова тревожни техни перспективи.

Когато се върнах обратно в офиса си следващата седмица, ентузиазмът, с който проучвах последния доклад на Мефистофел за неговото Многомилионно клане, както го бе нарекъл той, бе спаднал. Едва бях приключил с частта за блокадите по моловете в предградията, когато Велзевул влезе.

— Ей, Лу. Как мина почивката?

— Великолепно, благодаря. Каньонът винаги е поразителен, особено когато вали сняг. Благодаря, че си наглеждал операциите, докато ме нямаше.

— Няма проблеми. Но секретарката ти не е толкова услужлива, колкото беше преди.

— Остави Дафни на мира. Тя е омъжена.

— Знам. Но това само я прави по-...

— Долу лапите, Вел. Последно предупреждение.

— Добре, добре.

— Как се справя новия PR директор?

— Нормално, предполагам. Мисля, че тя се смята за нещо като артист. Исква да преправи всичките ни промоционални материали. Едва не повърна върху логото ни, каза, че е незряло, каквото и да значи това.

— Отърви се от нея и наеми някой от другите ни кандидати. Този път, никакви хора.

— Дадено — Велзевул го записа в тефтера си, след което го затвори. — Като говорим за PR директори, мислех си да отида до

старото място на Белиал и да поогледам. Искях да изчакам докато се върнеш от пътуването си, така че да отидем заедно.

— Белиал кой?

— Престани, Луцифер. Помислих, че вероятно бихме могли да намерим обяснение защо той... знаеш... премина на другата страна.

— Не използвай тези думи! Той не е... Не знам какво е направил, но не е това.

— Знаеш ли какво? Ти си стой тук, отричайки фактите, а междуременно аз ще опитам да разреша тази мистерия. По този начин и двамата ще сме доволни — той се изправи и тръгна към вратата.

— Чакай — пресегнах се към палтото си.

Подобно на всички наши резиденции, в дома на Белиал в Джорджтаун не можеха да се открият следи, разкриващи истинската му самоличност. Той дори бе сложил няколко фотографии на фалшиво семейство върху дъбовата полица над камината. Имаше снимка на майка му и баща му, позиращи с охраната на Лондонската кула, снимка на сестра му близначката, завършваща Харвард и пожълтяла фотография, чиято цел бе да го покаже като дете с първото си кученце, един пухкав бял Самоед. Засмяното момче на снимката носеше жълти гащета и тениска с надпис „Треска в събота вечер“.

— Все още има бира в хладилника — Велзевул ми подаде една бутилка. — Ще е жалко да отиде нахалост.

Кимнах, после оставих бирата, без да я отварям.

Орхидеите в оранжерията на Белиал бяха почти напълно увехнали през десетината дни, откакто го нямаше. Мирисът на прецъфтелите цветове ме накара да се задавя, затова отворих прозореца, помагайки им да умрат по-бързо.

Велзевул се появи на вратата.

— Там горе има един много гладен питон.

Последвах го нагоре по стълбите до кабинета, където една кафяво-черна, дълга повече от три метра змия, се беше увила апатично около клона на дървото си. В клетка в другия край на стаята имаше два мъртви бели плъха, по-малкият от които бе почти изяден от другия.

— Какво да правим с него? — Велзевул посочи към змията.

— Дай ѝ още малко плъхове.

— Видях кученце при съседите. Може би ще...

— Плъхове, Вел, плъхове.

Разходих се из спалнята на Белиал. Дългото му черно перо висеше над лицевата дъска на кревата. Седнах на висок люлеещ се стол с лице към балдахиненото легло.

Велзевул се спря на вратата. Спогледахме се тъжно. Той отиде до гардероба, отвори го и прокара ръка по редицата дизайнерски костюми.

— Със сигурност имаше голям брой готини вратовръзки — каза Велзевул.

— Съмнявам се, че ще възрази, ако вземеш няколко от тях.

— Не, ще ги оставя тук, за времето, когато той... знаеш... — Велзевул въздъхна и затвори гардероба.

— Виж.

Отидох до бюрото на Белиал и вдигнах единствената автентична фотография в къщата — направена преди шест години при Бърлогата на Дявола на бойното поле при Гетисбърг. Аз седях на един от масивните скални блокове, Мефистофел и Белиал бяха застанали от двете ми страни, а Велзевул — седнал в краката ми. Четиримата наподобявахме някакъв демоничен диамант. За първи път посещавахме мястото заедно след самата битка, която беше великолепна проява на човешкия потенциал за саможертва. Хълмът Литъл Раунд Топ се мержелееше на заден план на снимката. Тогава Мефистофел бе по-светъл, а Белиал имаше малка козя брадичка, която го правеше да изглежда по-стар и лукав от последния път, когато го видях.

— Спомням си това пътуване — каза Велзевул зад рамото ми. — Изкарахме ангелите на онези хлапета, които си играеха на скалите. Помниш ли, когато станяхме прозрачни и се престорихме на призраци от Гражданската война?

— Спомням си — огледах спалнята на Белиал за някакъв знак, за следа. — Нещо да ти се струва не на място, Вел?

— Нищо. Плашещо е. Все едно е умрял или нещо подобно.

— Мисля, че наистина умря.

— Лу, не казвай това. Той ще се върне.

Сведох поглед към снимката в ръката си, а после я поставих обратно върху бюрото.

— Ще го върна.

На излизане от изоставения дом на Белиал почти изтръгнах вратата от пантите ѝ.

Щатската психиатрична болница не приличаше на страшния затвор, който очаквах да видя. Всъщност, бе чисто и светло място, въпреки че светлината служеше основно да подчертае пустотата и стерилността на коридорите.

Старшият болногледач, нисък мъж с иронично изражение, преждевременно посивяла коса и бицепси с големината на телефонни стълбове, ме поведе надолу по един от тези коридори към стаята за почивка.

— Братовчед ви Уилям има интересна интерпретация на познатата халюцинация — каза той. — Вместо да чува гласовете на демоните в главата си, всъщност вярва, че самият той е демон. И не само това. Вярва и, че Бог му говори и го моли да се откаже от порочните си дела. Казвам ви това, за да сте подготвен. Първоначално изплаши някои от пациентите, но е толкова мил по природа, че те веднага го харесаха.

— Той мил? — казах аз с леко отвращение.

— Без съмнение. Всъщност ми се иска да имаше повече добри хора като него там навън — мъжът посочи към стените. — Толкова силно вярва в халюцинациите си, че дори лекарствата все още не са успели да ги разсеят. Но е тук само от седмица, така че все още има надежда.

Стигнахме до една врата в дъното на коридора и придружителят ми прокара идентификационната си карта през четеца на системата за сигурност. Светлинката над вратата се промени от жълта в зелена и ключалката изщрака. Той постави ръка на дръжката и се поколеба за миг.

— Просто искам да сте подготвен — вероятно братовчед ви не е човекът, когото сте познавали досега.

Влязохме в зоната за почивка. Около дузина пациенти се шляеха из голямата стая. Някои гледаха телевизора, други гледаха стените, трети наблюдаваха онези, които гледаха телевизора и стените.

— Къде е той? — попитах аз.

— Ето там — болногледачът посочи далечната стена. — Видяхте ли го? Играе шах с пациента в кататония.

Не бих разпознал Белиал дори да стоеше на крачка пред мен, носещ огромна табела с името си. Облечен в светлосив спортен екип, бели чорапи и бежови чехли, Белиал бе подпрял небръснатата си брадичка с юмрук и изучаваше лицето на опонента си. Обикновено педантично подредената му руса коса сега стърчеше на всички страни. Почти се бе слял с бледия фон зад себе си.

Освен сиянието. Слаба, но несъмнена светлина се излъчваше от лицето на Белиал. Можеха ли човеците да я видят или само я чувстваха? Обърнах се към болногледача.

— Не се тревожете — каза той. — Никой в тази стая не е опасен, най-малко братовчед ви. Готов ли сте?

— Така мисля.

Прекосихме стаята към Белиал. Той обърна глава и ме видя, а лицето му се озари дори още повече.

— Луцифер!

Белиал скочи толкова бързо, че пластмасовият му стол се преобърна и изтрака на пода. Пациентът в кататония не помръдна.

— Каква изненада! Мислех, че и ти си ме изоставил.

Той широко се усмихна на болногледача.

— Няма да повярваш кой е това — стисна ръката ми. — Това е самият Принц на мрака!

— Бил, спомни си какво обсъждахме — каза болногледачът. — Когато започнеш да говориш така, плашиш другите болни, а аз знам, че не искаш това.

Белиал хвърли притеснен поглед към приятелите си пациенти.

— Съжалявам. Не искам да стряскам никого от новите си приятели, но да видя злия си бивш учител да се разхожда в този дом на опрощението е голям шок за мен, както би могъл да предположиш.

— Възможно ли е да поговорим насаме? — попитах болногледача.

Той посочи някаква врата наблизо.

— Тъкмо щях да ви поканя в стаята за посещения. Последвайте ме.

Тримата се насочихме натам.

— Стая за посещения — Белиал примижа и се почеса по лицето. — Това те прави първият ми посетител. Посетител. По-се-ти-тел — той плъзна сричките по езика си. — Думата има смисъл. Звучи като картоф, който може да вижда, а картофите наистина имат очи.

Болногледачът отвори вратата и ни въведе. Стаята за посещения бе разделена на салон с голям прозорец на едната стена и стая за наблюдение от другата страна на прозореца.

— Ще бъда ей там — каза той. — Мога да ви виждам през стъклото, но не мога да ви чувам. Опасявам се, че това е най-уединеното място, което имаме тук.

— Всичко е наред — казах му.

Двамата с Белиал влязохме в другата стая и седнахме с лице един към друг на столове, които не бяха чак толкова неудобни, колкото изглеждаха.

Белиал събра ръце в скута си и заби поглед в пода от дясно на мен.

— Тук си, за да ме убиеш, нали? — попита той.

— За какво говориш? Знаеш, че не мога...

— Предадох те. Отрекох се от теб. Какво друго можеш да направиш, освен да ме унищожиш?

— Белиал, чуй ме...

— Нямам нищо против да ме унищожиш — той вдигна очи и срещна моите. — И в двата случая се връщам в Рая.

— Какво?!

Хвърлих поглед към болногледача през прозореца, после се преместих на стола до Белиал с гръб към стаята за наблюдение.

— Какво имаш предвид с това, че се връщаш в Рая? Не можеш да се върнеш.

— Кой казва?

— Казва го... знаеш кой.

— Очевидно Той си е променил мнението.

— Той не си променя мнението, никога.

— Не е вярно — възрази Белиал. — Забравяш за Авраам в земите на Мория, когато се е подготвял да принесе в жертва Исаак. Забравяш за Мойсей, който Го е убедил да остави останалите израилтяни да избягат преди земята да погълне Корах, Датан и...

— Те са хора, Белиал. Хората могат да получат милост. Ние не.

— Може би ти не можеш. Но аз току-що я получих.

— Ти си луд.

Белиал примигна, после избухна в смях.

— Кое е толкова смешно?

— Мислиш, че съм луд, а и те мислят, че съм луд — той посочи с пръст по посока на болногледача. — Но по различни причини. Това си е чиста комедия — смехът му постепенно утихна и се превърна в широка усмивка. — Спасих живот, нали знаеш?

— Да. Така чух.

— Не си ли поне малко любопитен какво е усещането да го преживееш?

— „Любопитен“ не е точно...

— Ще ти кажа какво беше — прекъсна ме той. — За няколко мига, докато гасях огъня от главата на онзи мъж, забравих, че съществувам. Някога изпитвал ли си това — да влезеш толкова дълбоко в душата на друг човек, че собственото ти съществуване просто да изчезне?

Помислих си за моментите на почти непоносима интимност, които споделях с Джана, моментите, когато дишането ѝ беше единственият ритъм, който чувах или усещах.

— Веднъж щом осъзнах какво съм направил — продължи той, — чувството беше невероятно. Да спасиш живот... треската... беше дори по-приятно от тръпката да убиваш — очите му блестяха. — Нямам търпение да го направя отново.

— Колко дълго смяташ да продължиш с този театър?

— Докато не ме призват да направя нещо друго. Точно сега имам нужда от почивка по времето на прехода.

— Преход към какво?

Белиал понечи да ми отговори, после сбърчи чело и се втренчи в ъгъла на тавана на няколко мига. Накрая поклати глава:

— Не би разбрал.

— Опитай — казах аз.

Той потупа с палец устните си докато мислеше, после се обърна към мен:

— Той ми проговори, Луцифер. Бог ми проговори.

Облегнах се назад в стола си, замаян, все едно ме бе зашлевил.

— Съжалявам. Няма да изричам името Му пред теб отново. Просто исках да видиш, че мога да го произнеса без божествено възмездие, че вече съм освободен от тази забрана.

— Но как...

— Не знам. Прекарах по-голямата част от времето си тук, задавайки си въпроса, защо Той избра точно мен от всички нас — Белиал се ухили. — Първоначално си помислих, че може би Той се нуждае от добър директор по връзки с обществеността, с тези фундаменталисти, тичащи наоколо и обиждащи всички. Но накрая спрях да се чудя защо и просто го приех като незаслужения дар, какъвто си и беше.

— Какъв дар? — попитах аз. — Не разбирам.

— Разбира се, че не би могъл. Не е предназначен за теб, за да го разбереш.

— Белиал, той не е говорил с теб. Дори да го е направил, е било лъжа. Манипулира те, не можеш ли да го разбереш?

— Аз съм майсторът на лъжите. Не мислиш ли, че бих разпознал една лъжа, когато я чуя?

— Не и ако е звучала като нещо, което винаги си искал да чуеш.

— Каквото винаги съм искал да чуя? — Белиал се наведе напред със снизходителна усмивка. — Нека изясним това. Казваш ми, че през цялото това време съм жадувал за изкупление, че съм мечтал да чуя нашия Баща да ми проговори с нежни думи за опрощение, че съм сънувал как се връщам в Рая и падам в разтворените Му обятия... — той посочи обстановката около себе си. — В тази институция наричаме това „проекция“.

— За какво говориш?

— На никого от нас Раят не му липсваше много, нито ни липсваше свящото Му присъствие. Ние имахме теб, все пак — наше собствено, непретенциозно, но безкрайно по-забавно божество. И ти се преструваше, че не ти липсва, че не те е грижа, но ние можехме да го видим.

— Да не си посмял...

— Не се тревожи, Луцифер, не бихме и сънували да те унижим като обсъждаме това помежду си. Но виждахме страданието ти, скръбта ти, разкаянието ти.

— За нищо не се разкайвам.

Той нежно докосна коляното ми.

— Съжалявам, наистина. Съжалявам, че никога няма да изживееш същото като мен.

Отместих ръката му.

— Не искам състраданието ти, Белиал. Искам лоялността ти.

— Вече не можеш да я имаш. Отрекох се от теб, забрави ли?

— Тогава се вречи пак! — сграбчих облегалките за ръце на стола.

— Моля те...

— Не ме умолявай, Луцифер. Такова поведение е неподходящо за принц като теб.

Лявата ми ръка искаше да полети към гърлото му и да задуши самодоволните му думи. Вместо това положих усилие да придам каменно изражение на лицето си. После се изправих и погледнах през него, докато казвах:

— Дойдох тук да ти помогна. Изглежда, че съм закъснял твърде много. Сбогом.

[1] *Repraesentet Eas in Lucem Sanctam* — „... води ги към свещена светлина...“ (химн „Offertorio“). — Бел.пр. ↑

Et ab Hoedis Me Sequestra^[1]

— Това е някаква шибана лудост, Луцифер.

— Без майтап.

Мефистофел смъкна прозореца на мерцедеса от своята страна.

— Имаш ли нещо против да запаля цигара?

— Със сигурност имам. Усмърдявай собствените си кожни седалки, господин Д'Явола-е-отново-в-магазина. Какво ти става с тези американски коли? Не можеш ли да придадеш етнически вид на едно БМВ?

— Не е същото — той вдигна стъклото. — Трябва ли да приемем, че Белиал никога няма да се върне?

— Тези дни никога не използвам думата „никога“.

— Правилно. Ей, отдаде ли ти се възможност да погледнеш доклада ми?

— Всъщност да, и си мислех, че може би бихме могли да... знаеш...

— Какво?

Почесах се по главата и опитах да намеря начин, по който да отложа Многомилионното клане, без да изглежда подозрително. Не успях.

— Мисля, че трябва да кажеш на хората си да не се оставят да ги заловят живи — казах аз. — Ако ги хванат, ще трябва да се застрелят, вместо да се оставят да бъдат арестувани.

— Да, това е страхотно — Мефистофел извади малък бележник от якето си. — Ще кажа, че е по-добре да умрат, отколкото отново да бъдат пленници на Белия Човек. „Смърт или робство“ — това може да е девизът ни.

— Също така мисля, че трябва да се превърнеш в мъченик. Да опиташ да фалшифицираш собственото си убийство по времето, когато

клането започне да затихва.

Тези идеи се появиха толкова лесно.

— Това е съвършено! — той започна да драска по-бързо. — Ще ги вдъхновя от гроба да продължат да се бият, да продължат да убиват.

— Ще бъдеш герой, Мефистофел, икона.

— Икона?

Той смъкна козирката над седалката си и започна да изучава лицето си в огледалото. Яркочервените стопове на колата пред нас хвърляха пурпурно сияние върху гладката кожа на Мефистофел.

— Някой ден този лик ще е върху картички за колекционери.

— А може би дори и върху монети — допълних аз.

— Мислиш ли?

— Познавам някои хора в Монетния двор — влязох в паркинга пред сградата на Джана. — Ще го обсъдим подробно по-късно. Помни какво ти казах за тази вечер.

— Добре. Да се преструвам, че пазарувам за Коледа. Да купя нещо за себе си и да мърморя колко много чичо ми Сами ще го хареса.

Той излезе от колата и запали цигара.

Влязох в зданието, за да посрещна Джана и почти се сблъсках с нея на входната врата.

— Хей! — извика тя.

— Хей и на теб.

Извадих червено-бяла роза от якето си.

— Омръзнаха ли ти вече?

— Никога! — целуна ме. — Много ти благодаря, че ще ме водиш на покупки. По Коледа е гадно да нямаш кола.

— Удоволствието е мое. Може би можеш да ми подскажеш за какво е всичко това. Имам предвид пазаруването, не Коледа.

Последвах я навън.

— Поканих Боб и Малкълм с нас.

— Страхотно. Къде е Бил?

— На почивка е. Едно от онези бягства в спа центрове, където премахват грижите ти с глезотии.

— Звучи страхотно. Здравсти, Малк.

— Здравсти — измърка Мефистофел, докато ѝ отваряше вратата на колата.

След това отидохме да вземем Велзевул.

— Здравсти, скъпа.

Той я целуна по бузата, а тя се засмя.

— Внимавайте, господине — каза тя. — Не забравяйте, че съм една кастрираща кучка.

— Любимият ми вид.

— Къде трябва да отидем? — попитах аз.

Джана погледна към коледния си списък.

— Какво ще кажете за мола Лафайет?

— НЕ! — Велзевул сграбчи облегалката на седалката ми. — Имам предвид, че ходих там и те нямат каквото търся. Може ли да отидем някъде другаде?

— Да, и аз чух, че прегарят сандвичите със сирене — отвърна Мефистофел.

Велзевул го удари по ръката и на задната седалка започна боричкане, което можех да кажа, че ще се превърне в нещо не чак толкова войнствено.

— Мразя моловете — казах аз. — Защо просто не отидем до Дюпонт Съркъл?

— Уф, ти си този, който ще трябва да намери къде да паркира, така че няма проблем. — Джана се наведе към мен. — Да им намерим ли гаджета?

Погледнах в огледалото за обратно виждане и забелязах, че едната ръка на Мефистофел бе върху коляното на Велзевул, но не видях къде беше другата.

— Не, не и тази вечер — отвърнах й.

Джана хвърли поглед към задната седалка.

— О-о! — тя се намести обратно на мястото си. — Няма значение, тогава.

Минута по-късно изрече:

— Това ми напомни, че ще вечерям с брат ми Марк следващата неделя. Би ли искал да дойдеш?

— Какво ти напомни? — попитах.

— А?

— Какво ти напомни за него?

— А, нищо. Няма значение. Би ли искал да се присъединиш към нас?

— Разбира се — отвърнах й. — Чакай малко.

Ускорих към приближаващия знак стоп, после рязко натиснах спирачката. Пътниците отзад се забиха в седалките ни.

— Оу! — Велзевул потърка челото си. — За какво беше това?

— Просто ти напомням, че почти стигнахме, за да можеш да се облечеш — обясних аз.

— Да имаш да вземаш. Облечен съм.

— Ако вие бяхте тук отзад, щяхте да правите същото — каза Мефистофел.

Изгледах го в огледалото за обратно виждане.

— Вие чували ли сте за благоприличие?

— Да бе, благоприличие — главата на Велзевул се показва между нас. — Та, кажи ми, Джана, когато му духа в избата за вино в „Бараката“, кутрето ти изправено ли беше?

— Това би било загуба на едно много полезно кутре — отговори тя.

— Обожавам тази жена — каза ми Велзевул. — Сигурен ли си, че не искаш да ме поделиш с нея?

— Имаш предвид да поделея нея с теб?

— Както и да е.

Той се обърна към Джана:

— Местоименията само създават проблеми.

Паркирах колата и тръгнахме покрай витрините. Докато Джана и Мефистофел зяпаха ботуши, Велзевул се изравни с мен.

— Мисля, че тя ме харесва.

— Мисля, че я забавляваш.

— Имам страхотна идея. Кажи й, че не съм ти истински брат.

— Защо?

— Защото тогава може би тримата бихме могли, знаеш...

— Не!

Другите двама се обърнаха, за да ни погледнат, после влязоха в магазина за обувки. Понижих глас:

— Да не си загубил шибания си ум?

— Какво толкова? Мисля, че ще й хареса. Знам, че на мен ще ми хареса.

— Не ми пука какво ще ти хареса. Не си струва да я плаша и да й признавам, че съм я излъгал. Освен това, аз изобщо не съм заинтересуван.

— О, ясно!

— Не съм.

— Както кажеш.

Велзевул направи няколко крачки напред и започна да изучава един часовник, украсен в стил Салвадор Дали.

— Обречен си, нали знаеш.

— Обречен?

— Да, сега, след като ти го споменах, няма да можеш да си го изкараш от ума. Вероятно довечера ще го сънуваш.

Той почука по витрината.

— Ще купя този часовник.

Гледах го как изчезва в магазина.

— Копеле.

Докато Велзевул и Мефистофел се върнаха, за да занесат отвратителния часовник до колата ми, Джана и аз продължихме с покупките. Почти на шега, тя ми купи стъклен снежен глобус с коледно дръвче вътре, за да „внесе малко веселие“ в очевидно мрачния ми офис. На улица „М“ спряхме пред модерен магазин за бижута.

— Не бях разбрала, че Боб и Малкълм са... нали знаеш...

— Не са — казах аз.

— Не са какво?

— Двойка. Просто обичат да сменят темпото понякога.

— Не го ли правим всички?

— Какво?

— Леле, виж това.

Джана се отдръпна от мен и залепи нос на витрината.

— Кое по-точно?

— Това на последния ред. Най в ляво.

Тя посочи малък сребърен кръст на верижка. Зад точката на пресичане на кръста, две тънки парченца сребро се извиваха под формата на кръг.

— Какво му е толкова специалното на този?

— Не знам, просто ме грабна. Обикновено не съм от хората, които носят кръстове или разпятия. Намирам го някак си зловещо, особено като се има предвид отношението ми към смъртното

наказание — Джана постави ръка върху студения прозорец. — Но този е изчистен. Вдъхва надежда. Обожавам го.

Поставих ръката си върху нейната и почувствах как вибрира от вълнение.

— Ей, вие двамата, искате ли да пийнем едно или две, или шест? — попита Мефистофел зад нас.

Отидохме до „Уистерия“, вегетариански готик бар-ресторант, място, където можеш да получиш безплатен пиърсинг с петото си питие, което обикновено включва неясна спиртна напитка с пасирани плодове или зеленчуци.

Джана довърши първия си шнапс със сок от целина.

— Трябваше да се сетя, че няма да приключа с покупките в тази компания.

— Не би повярвала, че бих искал да разваля коледното ти настроение, а? — попитах аз.

— Като говорим за това — Джана хвърли поглед през рамо към Мефистофел и Велзевул, които използваха гарнитурата, за да превърнат зеленчуците в чиниите си в ужасени животинчета, — ако не си съгласен, никога няма да го спомена отново, но би ли искал да дойдеш с мен у дома за Коледа и да се срещнеш със семейството ми?

Примигнах продължително, после забих поглед в коктейла си от малцово уиски и лимон.

— Какво слагат в тези питиета?

— Ще останем само две нощи — каза тя. — И ще си тръгнем на следващия ден след Коледа.

— Значи не халюцинирам. Наистина ме каниш да прекарам Коледа с теб и семейството ти.

— Знам, че звучи странно, но...

— И представа си нямаш — поклатих глава и злорадо се засмях. — Не можеш и да си представиш колко нелепо е това предложение.

Смехът ми стана още по-неконтролируем. Накрая трябваше да опра чело на подплатения винилов ръб на бара, докато истеричния пристъп утихне.

— Прав си. Беше глупава идея — изрече Джана. — Забрави, че съм го споменала.

— Не, не!

Вдигнах глава и я изгледах злорадо.

— Знаеш ли какво? Прекалено е абсурдно, за да не опитам. Ще го направя.

— Наистина ли?

— Може и да съжالياваш — казах й. — В действителност, сигурен съм, че ще съжالياваш.

Махнах на бармана-хермафродит.

— Още по едно. Донесете ни нещо подходящо за сезона.

Джана обви ръце около врата ми и ме целуна.

— Обещавам ти, че ще бъде уникално преживяване.

— Като се има предвид, че никога не празнувам Коледа, а цялото ми семейство се състои от онова странно хлапе там, което прави кози от коктейлни лукчета, съм убеден, че си права.

— А-а, Боб няма да идва с нас, ясно? Само ти.

— Разбира се. Всъщност, мисля, че ще изчакам да се поуспокои малко преди да му кажа за плановете си.

Джана се обърна, за да погледне приятелите ми, точно когато печеният патладжанен тиранозавър рекс на Мефистофел премаза козата на Велзевул с магданозената си опашка. От ръката на Велзевул се чу лек писък, когато запрати миниатюрната си коза зад бара, където се изтърколи под буре с ечемичена бира.

— Той укротява ли се някога? — попита тя.

Барманът донесе две чаши с нещо, което имаше вкус на Манхатън с боровинки и индийско орехче. След като той или тя се отдалечи, забелязах как малката коза се измъква изпод бурето, преди да се превърне в миниатюрен пламък.

[1] Et ab Hoedis Me Sequestra — „... и отдели ме от козите...“ (химн „Dies Irae“). — Бел.пр. ↑

Redemisti Crucem Passus^[1]

В неделя, докато Джана присъстваше на сутрешната литургия, аз обикалях дъждовните улици на Джорджтаун и Дюпонт Съркъл, за да й купя подаръците за Коледа.

Върху щанда за плащане на един от бутиците бях поставил рокли за няколко хиляди долара. Зад мен ниска, червеночоса жена на средна възраст подсвирна от възхищение.

— Всичко това за един човек ли е? — попита ме.

— Да, за приятелката ми.

— Леле, бих искала да видя какво ще ви подари тя.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид, че със сигурност и тя ще ви купи много хубави неща.

— Съмнявам се — казах аз. — Няма такива финансови възможности.

— О-о! — жената премести пакетите си в другата ръка и нагласи очилата си. — Това първата ви Коледа заедно ли е?

— Да, защо?

— Тогава трябва да внимавате да не прекалите с подаръците.

— Да прекаля?

— Сър, в брой ли ще платите или с кредитна карта? — попита касиерката.

— Изчакайте.

Обърнах се пак към любопитната жена.

— Какво означава „да прекаля“?

— Ако й подарите прекалено скъпи подаръци, може да я накарате да се почувства неловко.

— Сър, в брой или с кредитна карта?

— Казах да изчакате — изръмжах на касиерката и тя млъкна.

— Нека да изясним това: ако я засипя с красиви, скъпи подаръци, тя всъщност ще бъде нещастна?

— Би могла и да бъде — намеси се следващата жена на опашката, стройна, млада блондинка. — Но, лично аз, не бих възразила.

— Сигурна съм, че ще се влюби във всички тези рокли.

Касиерката без съмнение предсещаше приближаващата опасност да загуби комисионната си.

— Никога не съм предполагал, че ще е толкова сложно.

Обърнах се към жената зад мен.

— Какво бихте ми препоръчали?

— Ако бях на ваше място, а бих искала да бъда — каза тя, — щях да взема една от тези рокли и може би нещо романтично, например бижу. Нещо сантиментално.

— Да-а-а, бижу — измърмори блондинката.

— Имаме бижутерия тук! — гласът на касиерката се покачи с една октава, докато сочеше витрината в края на щанда.

— Няма значение.

От купчината пред себе си издърпах една от роклите — синьо кадифе без презрамки с подходящо сако.

— Ще взема само тази.

Касиерката изгледа гневно жената зад мен, затова казах:

— Прибавете и нейните покупки към моята сметка.

— Леле, благодаря! — възкликна ниската жена. — Май наистина ви е завладял коледния дух, а?

— Не си насилвайте късмета.

Взрях се през отражението си върху витрината на бижутерията в малкия сребърен кръст и се запитах какво по дяволите си мислех, да прекарам Коледа с група католици. Пресичах тънката линия между здравословното любопитство и сляпата глупост.

— Възхищаваш се на делото си?

Обърнах се и видях Велзевул да стои зад мен. Той завъртя черния си чадър веднъж, преди да го затвори със замах.

— Имаш предвид нашето дело — отново загледах кръста. — Да го разпънат беше най-големият ни триумф... и най-голямата ни

грешка. Виж на какво нещо положихме началото — посочих зелената гирлянда с червени светлинки, опасваща витрината на магазина. — Религиозна индустрия.

— Продължавам да твърдя, че трябва да започнем да прекарваме декември в Пекин или някъде другаде. Ставаш толкова мрачен по това време на годината, заобиколен от всички тези „Честит рожден ден, Исусе“.

— Нещото, което ме дразни в този празник, и дори още повече на Великден — казах аз, — е напомнянето, че каквото и да направя, каквото и зверство да извърша, се оказва част от Неговия план. Все едно изобщо не съм свободен. Никой не е.

— Свободен си, Лу. Всички сме свободни. Той просто е една крачка пред нас — ако не и повече. Все пак, той е... този, който е, а ние не сме. Дори ти не си, приятелю.

— Може би ако не бях толкова силен — казах аз, — нямаше да ми липсва цялата тази сила, която не притежавам.

— Гадно е да си вторият най-добър, а? — Велзевул протегна ръка извън навеса на магазина. — Ей, спря да вали. Искаш ли да отидем до Мемориала на ветераните от Виетнам и да издаваме звуци като хеликоптер?

— Не съвсем.

— Добре, какво ще кажеш за обяд?

Велзевул изяде пържените си картопки в низходящ ред според размера им, преди да посегне към хамбургера. Докато ядях гръцката си салата, го наблюдавах как маха горната част на питката, взима кетчупа и се захваща за работа. Светлокафявите му вежди се събраха и той загриза долната си устна, докато прецизно рисуваше лице по повърхността на бургера. Когато приключи, обърна чинията, за да ми покаже образа от „Писък“ на Едвард Мунк, грубо очертан с кетчуп. Зъбите му блеснаха в широка усмивка.

— Това е много добро — казах аз. — Ще го оставя в хладилника, за да го види цялото семейство, точно до ученическия ти бележник.

Той се изкикоти, после плесна горната част на питката, която издаде сподавен звук. Главата му се поклащаше в беззвучна песен, когато ухапа хамбургера.

Радостта на Велзевул от простите неща му придаваше някаква невинност, която може би беше най-великото му оръжие. Той се възползваше от тази си сила, по същия начин, по който очарователно бебе се научава да манипулира с усмивка или цупене.

Но момчешкият му чар можеше да се превърне в демонична ярост по-бързо, отколкото някой би могъл да произнесе „Какво по дяволите?!“

— Какво не е наред? — попитах аз.

— Поисках средно препечено — Велзевул хвърли бургера в чинията си. — От това капе кръв. Ще хвана салмонела!

— Имаш предвид Ешерихия коли. И не би могъл да я хванеш, не повече от която и да е друга болест.

— Онези глупаци в кухнята не го знаят. И не е това, което си поръчах.

— Успокой се — казах му. — Просто го върни.

— Вече го започнах!

— Тогава ги накарай да ти направят друг.

— Искам този! — той се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си. — Можеш ли да го оправиш?

— Оправи си го сам.

— Мерникът ми не е чак толкова добър. Може да подпалия масата — оставих вилицата си върху масата със звън. — Добре.

Взрях се в бургера.

— Трябва ли да се махна от тук?

— Шшт.

След миг бургерът зацвърча и започна да пуска пара. Велзевул го вдигна.

— Идеално. Благодаря.

— Не съм усъвършенствал тази сила, за да правя салонни номера.

Велзевул отново заклати глава докато дъвчеше.

— Брат ми е толкова готиин, брат ми е толкова готиин — запя той. — И кога искаш да заминем за Вегас?

— А-а... — отпих от студения си чай. — Искан да говоря с теб за това. Виждаш ли...

— Надявах се, че можем да останем в онова казино с цирка тази година, да се позабавляваме с хората от шоуто, може би да накараме

слоновете да стъпчат клоуните...

— Няма да дойда с теб във Вегас.

Млечният шейк спря на половината път към устата му.

— Как така?

— Ще бъда с Джана.

Той ме зяпна безизразно.

— В дома на родителите й — уточних аз. — За Коледа.

Велзевул премигна два пъти, после изцвили от смях. Няколко души около нас се обърнаха, за да го изгледат как удря по масата и ме сочи.

— За секунда почти се хванах, Лу. Човече, чувствам се като глупак. Повярвах ти. Добър си, много си добър! — той ме погледна и отново избухна в лудешки смях. — Изразът на лицето ти... дори и сега си напълно сериозен. Казвам ти, безценно е — изтри очите си и поклати глава. — Убиваш ме, човече.

— Не се шегувам — казах аз.

Той отново се разсмя, но този път не толкова силно.

— Напротив. Престани.

— Говоря сериозно. Знам, че звучи абсурдно, но е истина.

Големите му сини очи изучаваха лицето ми.

— Мамка му. Не се майтапиш, нали?

— Не.

— Ще прекараш Коледа с гаджето си и семейството й.

Кимнах.

— Нека да повторим това. Ще отпразнуваш Коледа с гаджето си и семейството й.

— Няма да празнувам, но ще бъда там.

— Защо?

— Наречи го експеримент, подривна дейност, ако искаш. Искам да изживея този феномен лично, да се опитам да разбера какво го прави толкова привлекателен за хората.

— Колкото повече знаеш за него, толкова повече можеш да навредиш.

— Именно.

Той притисна с пръст зъбците на вилицата си и я заклати върху масата като люлка.

— Това е интересна идея, Лу, но все пак не ми харесва. Би могъл да се разболееш.

— Ще опитам да стоя далеч от църквите.

— Как ще обясниш това на семейството й?

— Все още не съм го измислил.

Велзевул порови в остатъците от бургера и се намръщи.

— Какво не е наред? — попитах го.

— Какво ще стане, ако... Какво ще стане, ако ти хареса?

— Да ми хареса какво?

— Знаеш... Коледа.

— Защо да ми хареса?

— Не знам — отговори той. — Гледал си всички онези телевизионни програми, където хората се променят заради коледния дух, каквото и да значи това, по дяволите.

— Ммм, да. Вече виждам резюмето в Телевизионен справочник: „Проклетият стар Дявол, попаднал в капана на снежна виелица с кученце и сираче, открива истинското значение на Коледа“.

Велзевул се ухили.

— Би могло да се случи.

— Ще внимавам — забелязах, че отново насочи вниманието си към храната. — Вел, ти и аз не сме излизали заедно, само двамата, от доста време. Какво ще кажеш да...

— Аха! Кога? Тази вечер?

— Не.

— Утре вечер?

— Какво ще кажеш за вторник? — попитах аз.

— Вторник е супер. Вторник е страхотно. Супер. Значи във вторник.

Хвърлих поглед към часовника си.

— Сега трябва да се срещна с Джана. Ще се видим в офиса утре сутринта.

Докато се изправях, Велзевул ме огледа и от двете страни.

— Какво гледаш? — попитах.

— Нямам търпение да видя белезите ти.

— Какви белези?

— От шпорите. Или тя използва електроди, за да те държи в подчинение?

Втренченият ми поглед се впи в очите му като ледено копие.
— Извинявай — той избърса устата си. — Ммм, благодаря, че
оправи бургера ми. Наистина беше хубав.
Продължих да го гледам свирепо.
— Ей, обядът е от мен, става ли?
Тръгнах си, без да кажа и дума на своя брат.

[1] Redemisti Crucem Passus — „... избави ме от кръста на
страданието...“ (химн „Dies Irae“). — Бел.пр. ↑

Inter Oves Locum Praesta^[1]

Залязващото слънце оцветяваше в розово офис сградите в центъра на Балтимор. Скоро същите тези сгради оформиха стени от стъкло и стомана около нас, докато карахме на изток по улиците на града. Благодарение на доста голямата еврейска общност, коледната украса на Чаровния град^[2] не беше чак толкова пищна, колкото на други места. Ето град, където очите ми можеха да си починат.

Паркирах Ягуара в една тясна странична уличка на Фелс Пойнт близо до ресторанта за омари Халоран'с. Преди да завием зад ъгъла, Джана погледна към колата.

— Не се ли страхуваш да оставиш нещо толкова ценно на улицата просто така? — попита тя.

— Има добра алармена система.

Опашката пред Халоран'с се бе извила по тротоара. Няколко минути по-късно, точно преди да минем през вратата, един мъж профуча надолу по улицата, като крещеше и стискаше овъглената си, сгърчена ръка.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Джана.

Свих рамене.

— Трябва да се е опитал да открадне Ягуара.

Тя се разсмя, потвърждавайки подозрението ми, че понякога най-добрият начин да излъжеш, е да кажеш истината.

Вътре в ресторанта, апетитната миризма на мъртви раци и подправка Олд Бей подразни ноздрите ми. Устата ми се напълни със слюнка при мисълта как разтварям непокорните им малки телца и загребвам с шепи сладката, хлъзгава плът. За съжаление, наредбите на здравното министерство изискваха раците да бъдат добре сварени. Когато ставаше дума за ядене на животни, дори и тези с щипци, ги предпочитвах сурови и мърдащи.

— Господи, умирам от глад — Джана поглади корема си и потръпна. — Ако Марк и Рик не се появят навреме, нека да започнем без тях — тя ме хвана за ръка. — Нервен ли си преди първата ти среща със семейството ми?

— Не. Трябва ли да бъда?

— Марк е страхотен. Ще го харесаш. Затова исках първо да се запознаеш с него — за да имаш още един съюзник по време на Коледа.

— Защо ще се нуждаеш от съю...?

— Ето го — тя помахна през стъклената врата на тъмнокос мъж с бейзболна шапка на Ориолс, който бавно вървеше по улицата. — Предполагам, че Рик ще ни чака вътре — прехапа устната си. — И дано да е така.

Марк се пребори с един силен порив на вятъра, докато отваряше вратата. Джана се отдели от опашката и го прегърна още на входа. Когато се обърнаха, за да се присъединят към мен, физическата им прилика почти ме шокира. Брат й беше по-висок, с по-къса коса, но имаше същите живи кафяви очи и изпъкнали скули.

— Маркърс, това е Луис Карвало. Лу, Марк.

Стиснахме си ръцете и аз измърморих някакъв неопределен поздрав, без да успея да спра да местя поглед от единия към другия.

— Ти си този, който единствен ни аплодира онази нощ в „Пещерата“ — изрече Марк. — Исках да ти благодаря.

— Уверявам те, аплодисментите ми бяха искрени. Имате голям талант.

— Забележи, че гледа само теб, когато казва това — каза Джана на Марк. — Е, предполагам, че Рик ни чака тук?

— Не — възрази брат й.

— Защо?

— Имахме малък спор.

— Отново?

— И аз му казах да отиде да си го начука. Вместо това, той излезе и изчука някакъв тип.

— О, Марк, съжалявам — промълви Джана.

— Едно е да разбираш нещата буквално, но да не ги разбираш правилно е повече, отколкото мога да понеса — Марк обви ръка около раменете на Джана. — Не се тревожи, сестричке, така ще си единствената, която води ново гадже в къщи за Коледа.

— Толкова ли сериозно беше? — попита го Джана.

— Може би. Беше точно от типа, който се харесва на родителите. Святна работа. Ниско подстриган. Почти никакви татуировки. Дори беше практикуващ католик. Можеш ли да си го представиш това?

— Мамка му. Ей, в офиса има един мъж, който може да...

— Дори не си го и помисляй, Джана — Марк свали бейзболната си шапка и я залюля на пръста си. — Както и да е, да ходиш по срещи е твърде изтощително. Мисля, че ще се върна към висенето по спирките и игрищата.

— О'Кийфи, маса за четирима? — провикна се салонната управителка.

Настаниха ни на маса до прозореца, която беше белязана от неуспешните удари на чукчетата по ракообразните им мишени. Седнах срещу Джана, която се разположи до брат си.

— Поразително е колко много си приличате двамата — отбелязах аз.

— Благодаря, че не спомена, че той изглежда по-млад от мен — отвърна Джана. Обърна се към Марк:

— Трябва да видиш братът на Лу — Боб. Те изобщо не си приличат.

— Колко неприятно за Боб.

Маркът леко повдигна вежди, когато ме погледна. Приех комплимента с усмивка.

След като някаква сервитьорка с огромна коса бе дошла и взела поръчката ни, попитах Марк с какво се занимава.

— Работя в местната агенция за борба с домашното насилие — обясни той. — Главно консултирам побойници. Опитвам се да ги науча как да се справят с яростта си.

— Помага ли?

— Почти никога — отвърна Марк. — Процентът на поправилите се насилници е много малък. Дори и да успеят да спрат да бият, обикновено продължават с емоционалния тормоз.

Каната ни с бира пристигна и той напълни чашите.

— Професионалното ми мнение е, че за обществото ще е по-добре тези копелета да бъдат затваряни подобно на злите кучета, преди да са убили някого.

— Доста депресираща професия — казах аз.

— Невинаги. Заслужава си заради малкото, които се променят. Повечето от побойниците са виждали как собствените им бащи бият майките им. Така че, когато някой излезе от този порочен кръг, чувствам, че съм спасил повече от един живот, защото щом децата им пораснат, те ще са различни — по лицето му премина сардонична усмивка. — Почти компенсира усещането, когато включва новините и видя някой от клиентите си арестуван за това, че е пребил приятелката си със стик за голф.

— Знаеш, че вината не е твоя — Джана постави длан върху ръката му.

— Ако не мога да се виня за провалите — каза Марк, — как мога да си припиша заслугите за успехите?

— Можеш да си по-скромен и просто да приемеш, че Бог работи чрез теб, за да помогне на тези хора.

— Значи мислиш, че Бог ме използва, за да позволи на тези мъже да убиват жените, които ги обичат?

— Не, разбира се, че не...

— Тогава кой, Джана?

Тя ме погледна.

— Мисля, че с Луис водихме подобен разговор при Големия каньон.

— И как го разрешихте?

— Като правихме секс — казах аз.

Марк се разсмя.

— Виждаш ли, затова Тома Аквински и останалите монаси са стигнали до толкова много заключения. Ти никога няма да напишеш нито един трактат, докато тя е наблизо.

— Кой е по-мъдър — попита тя, — философът или курвата на философа?

— И кой кой е от нас? — поинтересувах се аз.

— Знаеш ли — каза ми Джана, — понякога си толкова сладък, колкото антифриза — тя се изправи. — Трябва да отида да пишкам, преди да донесат раците. Веднага се връщам.

Наблюдавах я докато се отдалечава, след което се обърнах към Марк:

— Е, ти се явяваш пробно кръгче преди голямото изпитание.

— Ще се справиш добре — каза той. — Семейството ни не бива да предизвиква страх. Шок и тревога, може би, но не и страх.

— Мисля, че мога да се справя с това.

— Извинявай, че се държах толкова противно, когато се запознахме. Направих го нарочно, за да съм сигурен, че ще ме приемеш такъв, какъвто съм.

— Издържах ли теста?

— Шест плюс — потвърди той. — Дори не трепна, когато флиртувах с теб.

— Много малко неща ме карат да трепвам.

— Както и да е, за Джана е важно да харесам мъжете, с които излиза. Особено след последния ѝ приятел.

— Имаш предвид Адам?

— Адам, деветгодишният вирус. Бяхме добри приятели, докато Джана не му каза, че съм гей. След това той никога вече не ме погледна в очите. Скъпо струващата ми научна степен по психология ми подсказа, че това е негов проблем, не мой, и въпреки това реших да го намразя. Измъчвах горкото копеле почти до припадък — умение, придобито от това да си най-голямото от четири деца.

— Той ѝ звъни на домашния телефон — казах аз.

— Въздиша през носа?

— Именно.

Марк надникна над рамото си към женската тоалетна, след това отново се обърна към мен.

— Джана ще ме убие, ако разбере, че съм ти казал, но въпреки това, моля те, внимавай с този човек. Тя мисли, че преувеличавам, но ситуацията е по-сериозна, отколкото осъзнава. Знаеше ли, че той ѝ изпраща цветя?

— Не, не го знаех.

— Цветя, картички, малки подаръци. Поне го правеше до преди месец. Може да е спрял, или може би тя просто е престанала да ми казва, за да не се тревожа.

— Никога не ми е споменавала.

— Представя го така, като че ли не е нещо сериозно, но вече се превръща в класически случай на преследване. Доколкото знам, той не е бил заплашителен, а просто жалък, но това може да се промени.

— Ето я и нея.

— Просто исках да си наясно.

— Благодаря.

Джана стигна до масата заедно със сервитьорката, която остави пред нас голяма табла с вдигащи пара раци. Нахвърлихме им се, а аз си представях главата на Адам, която се пропуква под удара на чукчето ми със същата приятна лекота, подобно черупката на мъртвия рак.

[1] *Inter Oves Locum Praesta* — „... дай ми място с овците си...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

[2] *Charm City* — друго название на гр. Балтимор. — Бел.пр. ↑

Sanctus Michael^[1]

— Добро утро.

— Ей. Съжалявам, че закъснях — Велзевул остави плик с гевреци и две чаши кафе върху конферентната маса в офиса. — Ходих до кафетерията, но нямаха от френското. „Това не е от специалитетите на деня“, каза момичето. Така че поразмърдах няколко от мозъчните й клетки, за да си промени мнението. Не беше лесно, тъй като нямаше достатъчно материал, с който да се работи, ако схващаш какво искам да кажа.

— Е, докато беше в главата й, успя ли...

— Аха, ще излезем довечера. Името й е Бети или Бетси или нещо подобно, забравих. Не, чакай. Рут!

Подаде ми кафето и един геврек.

— А, да, Рут. Онази с обещата на носа, нали?

— Точно.

Той взе снежния глобус и го загледа все едно беше музеен експонат.

— Нещо ми подсказва, че това не е единственият й пиърсинг — разклати глобуса и го постави обратно на бюрото ми.

Преместих го по-далеч от ръба.

— Е, какво имаш за мен тази седмица?

— Добри новини, братле — Велзевул отвори куфарчето си и издърпа една червена папка. — Докладът за третото тримесечие. Чети и плачи от радост.

Внимателно прегледах документа. Ако изчисленията бяха верни, Велзевул все още бе финансов магьосник. При цялото разточителство в личния си живот, в работата си беше пестелив като Ебънизър Скрудж. Не бих могъл да искам по-добър финансов директор.

— Добра работа — казах му.

— Благодаря — той се размърда на стола си. — Но с подобен марж на печалбите става още по-трудно да обясним защо не продаваме акциите си.

— Няма да се превръщаме в акционерно дружество — отвърнах аз. — Няма да раболепнича пред банда мрънкащи акционери. Преди да се усетим, ще имаме борд на директори, които ще искат да представим доклад за целите на компанията и да приемем програмата за тотално управление на качеството.

— Това значи, че са ни забелязали — Велзевул отпи от кафето, за да прочисти гърлото си. — Може би е време да се преместим.

— Да напуснем Вашингтон? И къде да отидем?

— Мислех си за Таити. Можем да си направим кратка ваканция, за тридесет или четиридесет години — аз, ти и Мефистофел. Всичко, от което се нуждаем, е мобилен телефон и лаптоп с модем, и въпреки това ще можем да контролираме всичките си подчинени по света — каза той, като се наклони напред. — Помисли за това, Лу... отпиваме от пиня коладата си, с пръсти заровени в пясъка, заобиколени от тълпи великолепно човешки създания.

— Звучи страхотно.

— Наистина ли?

— Наистина. Прати ми картичка.

— Но, Лу...

— Сега нещата тук вървят твърде добре. Силата и влиянието ни нарастват, и го правим тихо, незабележимо.

— О, така ли? — Велзевул издърпа къс хартия от джоба на ризата си. — Дафни ме помоли да ти предам това телефонно съобщение.

Посегнах да го взема, но той отдръпна ръка и започна да чете.

— От „Вашингтон мегъзин“ е, обаждат се за тяхната статия „Най-желан ерген“.

— А, да.

— Искат да знаят кога ще си свободен, за да те снимат за **КОРИЦАТА** им!

— Това е добра реклама за фирмата.

— И наричаш това незабележимо?!

— Просто си ядосан, защото не са помолили теб — издърпах бележката от ръката му. — Както и да е, реших да не го правя.

— Моля те, кажи, че не е, защото вече не си ерген.

— Какво друго имаш за мен днес? — попитах аз.

Велзевул въздъхна.

— Фактури. Трябва да ги разпишеш.

Той ми подаде малка купчина документи. Трябваше да подписвам само проектите, за които другите не желяеха да поемат отговорност.

— Фермери ли ще ставаме сега? — вдигнах една фактура от компания за доставка на трактори. — За какво са ни три тона тор?

— Абе, човече...

— О, точно така, онова... нещо. Естествено — химикалът ми се поколеба за няколко секунди. — Подай ми салфетка, ако обичаш.

— Разбира се.

Докато беше с гръб към мен, поставих неподписаната фактура обратно в купа сметки, които след това му подадох.

— Като говорим за горивни материали, как вървят нещата в Ада?

— Модернизират се. Мамон току-що построи нова сауна в западното крило на Престолния град. Лу, наистина трябва да го посещаваш по-често. Липсваш на демоните. А и много от новите сътрудници никога не са те виждали.

— Тук ми харесва.

— Особено сега, а?

— Какво трябва да значи това?

Велзевул не отговори, само издърпа някаква папка от куфарчето си.

— Трябва да обсъдим глада. За щастие, тази година Ел Ниньо също ще ни помогне, но Майката Природа винаги оставя достатъчно място за подобрения. Така че планирам да превозим кораб скакалци до Австралия и Южна Америка, за да унищожат и малкото поникнали посеви тази година.

— Но...

— Знам какво си мислиш: веднага ще изпратят международна помощ, нали? Но помислих и за това. Накарах Мефистофел да създаде компютърен вирус, който да зарази регистрационните системи на продоволствените хранилища. Докато ги възстановят и заработят отново, цялото количество храна и пари ще са пренасочени или към нас, или към Саддам Хюсеин.

Оставих геврека си.

— Знаеш ли... мислех си, че трябва да изчакаме с осъществяването на този план — разгърнах нова страница от бележника си. — Нека да насрочим тази дискусия за следващата ни среща, а? Какво още има в дневния ред?

— Лу, не можем да отлагаме обсъждането на този проект. Разбира се, имаме малко време по отношение на глада в северното полукълбо, но по тези места вече е ранно лято — той взе папките. — Скоро трябва да изпратим агентите си там или...

— Казах не, Вел! — грабнах папките от ръката му. — Без нов глад.

— Какво ти става? Да не би изведнъж да те загриза съвестта?

— Не използвай тази дума в мое присъствие — поставих папките в чекмеджето си. — Имам си причини.

— Да, имаш една причина — с хубаво лице и крака, които започват от сливиците.

Затръшнах чекмеджето.

— Не намесвай Джана. Тя няма нищо общо с това.

— О, нима? Откакто започна да „излизаш“ с нея, или както там се нарича, едва мога да те позная.

— Защо? Не съм се променил.

— Не си се променил?! — той скочи на крака и сграбчи снежния глобус. — А какъв е този весел малък боклук?

— Подарък — изтръгнах глобуса от ръката му и го задържах. — И какво? Все още съм Дявола. Само че сега съм Дявола със снежния глобус.

— Луцифер...

— Мислех, че това е бизнес среща.

— Луцифер, ще ходиш в дома на родителите й за Коледа!

Изправих се и се надвесих над него:

— Казах ти, че е експеримент. Защо се съмняваш в мен?

— Защо се съмнявам ли? Защото така си ни учил — да се съмняваме във всеки авторитет, дори и в твоя. Ти каза, че за да бъдем силни, не трябва да вярваме сляпо и да се подчиняваме лековерно като онези идиоти в Рая — той насочи пръст към мен. — Знаеш ли на кого започваш да ми приличаш?

— Не го казвай!

Измина дълъг, напрегнат миг, в който се взирахме един в друг, след което Велзевул се усмихна и извърна поглед.

— Не, вземам си думите обратно. Ти се обличаш много по-добре — после събра документите си и ги прибра в куфарчето си. — По-добре да тръгвам, ако приключихме тук. Виж, всичко е наред за онова с глада. Винаги ще има и следваща година, а що се отнася до Ел Ниньо... няма значение.

— Благодаря за финансовия доклад. Добре си се справил, а и добре изглежда.

— Аха, имаме нов цветен принтер в офиса. Много жалко, че докладите ще трябва да се изгорят.

Той облече палтото си.

— Уговорката за утре вечер остава, нали?

— Разбира се — отговорих аз.

— Мислех си... вместо да излизаме, защо просто не останем в апартамента ти? Ще донеса пица, ще поседим, ще се напием... знаеш, обичайното.

Долових някаква уловка в думите му.

— Обичайното.

— Точно така.

Насочих вниманието си обратно към документите пред себе си.

— Добре. Ще се видим в седем, тогава.

— Страхотно.

Когато стигна до вратата, Велзевул се обърна и каза:

— Развлеченията са от мен.

След като си тръгна, се опитах да съчиня едно писмо до председателя на Комитета на съдебната власт към Сената. Назначенията на федералните съдии напоследък се бавеха заради политически неразбории, а и имаше няколко магистрати, които имах нужда да бъдат избрани в началото на пролетта. Враждебността на Велзевул спрямо Джана ме притесняваше и трябваше да намеря начин да се справя с това. За да прочистя съзнанието си и за да се концентрирам, се заиграх с играчката върху бюрото си.

Вратата на офиса се отвори. Хипнотизиран от люлеещите се черепи, не вдигнах поглед, като предположих, че е Велзевул. Дафни би придружила всеки друг.

— Забрави ли нещо? — попитах го.

Отговор не последва. Вдигнах поглед и видях мъж с прозрачна кожа и коса във всички цветове на дъгата да се носи над килима в центъра на стаята ми.

— Ти...

Той присви тънките си устни и като че ли порасна с още няколко сантиметра. Прибегнах до безценния си сарказъм:

— Ти — изръмжах аз, — нямаш уговорена среща.

— Просто минавах отгук и си помислих...

— Никога не се отбиваш просто така, Майкъл. Какво искаш?

Интеркомът иззвъня и гласът на Дафни изкряка:

— Господин Луцифер, Архангел Михаил иска да ви види.

Хвърлих поглед към високоговорителя, после обратно към госта си.

— Да. Благодаря ти, Дафни.

— Да донеса ли кафе? — попита тя.

— Прясно ли е?

— Току-що направих нова кана.

— Тогава недей — Майкъл завъртя очи.

Интеркомът изключи.

— Добрият домакин се познава по малките жестове.

— Тъхъ. Какво искаш от мен?

— Имаш предвид, това, което мога да ти наредя, за да можеш ти да се изсмееш и да направиш точно обратното?

— Толкова ли съм предсказуем? Добре, този път ще изчакам да си тръгнеш, преди да се разсмея. Обещавам. Заповядай, седни.

Исках да го разпитам за предполагаемия духовен прелом на Белиал, но реших да изчакам докато сам повдигне въпроса.

Майкъл се придвижи като някой, който не е свикнал със земното притегляне. Преди да седне провери седалката на стола, после събра няколко парченца невидим мъх от безупречния си, с цвят на платина, костюм. Аз почуквах с химикала си по попивателната.

— Виж, Мики, не ставам по-млад. Не трябва ли да си навън и да носиш добри новини за велика радост или каквото правиш по това време на годината? Знам, че самият аз съм един много зает малък ангел.

— Не това чувам, Сатана.

Изправих се и се опитах да проникна с поглед зад кристалните му сиви очи.

— Когато си в офиса ми, няма да ме наричаш с това име.

Той сви рамене и се загледа в ноктите си.

— Не трябва да те наричам по какъвто и да било начин.

Говореше с лек оксфордски акцент, все едно бе гледал британски сериали, за да си припомни какво е да си човек.

— Мислиш ли, че посещенията при теб са ми приятни? В твоята бърлога на греха, на тази зловонна малка планета? Не бих те доближил, ако не беше изричната заповед на Бог.

— Наистина трябва да съм важен за него, за да те накара да обикаляш бедняшките квартали — плъзнах се към неговата страна на бюрото. Майкъл сбърчи нос. — Колко време мина, откакто последно благоволи да се разхождаш сред смъртните? Петстотин, шестстотин години? Много се е променило оттогава — наведох се към стола му. — Знаем едно страхотно място на 14-та улица, където могат да ти излъскат ореола, ако схващаш какво...

— Заради Джана е — каза той.

Подигравателната ми усмивка изчезна. Изправих се.

— Кой?

— Знаеш кой — отвърна Майкъл. — Жената, с която си прекарваш времето.

Взех визитника си и запрехвърлях листчетата, като се стараех да не позволя на ръцете си да затреперят.

— Нека да видим... Джана, Джана, Джана... о, да, ето я. Какво за нея?

— Стой далеч от нея.

Велзевул влезе в офиса.

— Ей, Лу, забравил си да подпишеш тази фактура за тора.

Той забеляза архангела и се закова на място.

— Опа!

— Тор? — повтори Майкъл. — Захващате се с фермерство, а?

— Ей, и ако това не е Майкъл Великолепни. Как си? — Велзевул протегна ръка към него, но той не я пое. — Не мога да те излъжа два пъти, а? От онзи път, когато ти предадох моя собствен вид специални гадинки.

— Не те наричат Повелителят на мухите просто така, Велзевул — изрече архангела.

— Мина доста време, откакто някой ме е наричали повелител на нещо — Велзевул ме погледна с крайчеца на окото си. — Е, Майкъл, какво те води насам? Не си тук, за да ни наригаш задниците отново, нали?

— Да се надяваме да не се стигне до това — отговори той като погледна към мен.

— Ясно — Велзевул изчака за момент да получи някакво обяснение. — Е, защо си тук?

— Въпросът не те засяга — отговори Майкъл. — Това е между мен и твоя господар.

— Кой? Моят госпо... О, вярно.

Велзевул се изпъна мирно и изкрещя в стил морски пехотинец:

— Позволете да говоря свободно, сър!

— Позволявам.

— Защо не ми каза, че Тинкърбел^[2] ще идва?

— Не знаех — поведох го към вратата. — Сега трябва да си вървиш.

— И да те оставя сам с него? Не е безопасно.

— Мога да се справя.

— Ами фактурата? — попита Велзевул.

— Сам я подпиши.

— Няма начин името ми да попадне върху това — прошепна той. — Ти си единственият, който може да отклони ФБР от дадено разследване.

— Донеси я утре вечер, тогава.

Отворих вратата.

— Добре.

Велзевул помахна на Майкъл.

— Ей, Весела Коледа, Майкъл. Ще се видим на Армагедон.

Затворих вратата зад него.

— Колко жалко! — промълви Майкъл. — Той беше толкова възхитително херувимче.

— Все още е.

— Какво мисли той за приятелката ти?

— Каква приятелка?

— Не ме обиждай! Знаем всичко. И виждаме всичко.

— Наблюдавал си ни?

Неочаквано в съзнанието ми изплува образът на старата жена в метрото след първата ни среща с Джана.

— Защо ме шпионираш? Никога не си се интересувал от личния ми живот преди. Защо сега?

— Преди никога не си имал личен живот. Това, което имаше бе... серия от кратки физически срещи.

— „Серия от кратки физически срещи“. Правиш го да звучи толкова клинично. Но като се има предвид нищожния ти сексуален опит, това не би трябвало да ме изненадва.

— Всеки ден се радвам на Божията благодат. Нищо на света не може да се сравни с това.

— Знаеш ли какво, братле? — подпрях се на масата. — Преживял съм екстаза на Рая и екстаза на чукането, и ако трябва да избирам...

— Тази жена означава много повече за теб, отколкото останалите. Не го отричай.

— Защо си толкова сигурен? — попитах го. — Може би просто ми харесва каква е на вкус.

— Говори се, че ще прекараш Коледа със семейството ѝ.

— И какво?

— С твоите алергии?

— Това е експеримент.

— Тя знае ли, че си Дявола?

— Все още не.

— Значи възнамеряваш да ѝ кажеш?

— Евентуално — отвърнах аз. — Може би.

— Кога? — той се изправи и се приближи. — Когато вече е твърде късно за нея? Когато вече притежаваш душата ѝ?

— Не, не става въпрос за това! Нямах представа...

— Тогава какво? Нима искаш да кажеш, че наистина имаш чувства към тази жена?

— Не! Е, да, но... виж... — отдалечих се от масата и пристъпих към прозореца, за да съм по-далеч от него. — Не разбирам какво те засяга това.

— Тревожа се за нея, Луцифер — каза Майкъл. — И Той се тревожи.

— Защо? Защо след векове мълчание идваш при мен заради това? Предизвиквах войни, причинявах чуми, сривах фондови пазари, но нито ти, нито Как-Му-Беше-Името направихте нещо. Сега идваш при мен и вдигаш врява за някакво си човешко същество. Защо? Какво я прави толкова специална?

— Ти ми кажи — каменното му изражение се смекчи и той ме погледна така, сякаш се опитваше да проникне в душата ми. — Наистина го мисля. Кажи ми. Какво има в нея?

Взрях се в съвършеното му лице, търсейки скрит мотив, но видях само любопитство.

— Не знам, Майкъл, аз... просто никога преди не съм познавал подобна...

— Подобна какво? — гласът му се снижи с половин октава. — Подобна радост? Подобна... любов?

Обърнах се с лице към прозореца.

— Не би трябвало да изпитвам такива чувства.

— Не, не би трябвало. Но ги изпитваш и искам да знам защо.

Той застана до мен, а в лицето му се отразяваше синьото небе отвън.

— Не би разбрал — казах тихо.

— Защо не?

Поставих ръка върху студеното стъкло пред себе си.

— Не прекарваш достатъчно време с тях. Изобщо не можеш да разбереш какво е да си обичан от човек.

— Хората ме обичат.

— Не говоря за боготворене, да има икони, молитви и ритуали в твоя чест. Аз също съм имал много от тях, но те нищо не струват.

Обърнах се към него.

— Любовта, за която говоря, Майкъл, е между две тела, две души, които забравят за света, когато са в прегръдките си — гласът ми се превърна в дрезгав шепот. — Хората не целуват по начина, по който го правят ангелите. Те имат аромати и вкусове, които не можеш да си представиш.

Майкъл преглътна.

— Мога да си представя.

— Ти също искаш това. И защо не? Защо аз, най-отвратителното от всички същества, да мога да съм част от най-свещеното единство, което може да предложи този свят, а ти не?

Лицата ни бяха на сантиметри разстояние и аз гальовно произнесох името му.

— Майкъл... не искаш ли част от тази радост? Нещо материално, нещо земно, нещо, което да те накара да се почувстваш малко по-... реален?

Той не можеше да откъсне плахия си поглед от очите ми.

— Да.

Потупах го по рамото и се извърнах.

— Не-е, просто искаш да правиш секс.

— Как смееш! — изръмжа той. — Ти, нещастна, малка невестулка.

— Не толкова нещастна тези дни.

— Ще кажа това отново, а ти по-добре слушай. Ако наистина държиш на Джана — а знаеш, че е така — тогава я остави.

— Или какво?

— Готов ли си да рискуваш всичко заради тази жена? Готов ли си да рискуваш отново да воюваш?

— Война? О, нейният ли лик поведе хилядата ангели?

— Вече сме много повече от хиляда — каза той. — Набираме нови попълнения.

— Ние също — усмигнах се презрително. — И перифразирах Кристофър Марлоу^[3], необразован глупако.

— Знам. Знам историята и знам как свършва. Недей да си мислиш, че Джана ще има късмета на Доктор Фауст — презрителният му поглед се стовари върху мен. — Да се пазариш с Дявола е едно. Да се влюбиш в него е съвсем различна история.

— Махай се от офиса ми!

— С удоволствие — Майкъл се обърна и тръгна към вратата. — Почти забравих. Имаш ли някакви съобщения, които да предам?

— Съобщения?

— Да. Длъжен съм да попитам.

— Без майтап. Съобщения, нека да помисля... Ами да, всъщност. Отидох до бюрото си и започнах да пиша в бележника си.

— Нека да видим, бележка от изпълнителната дирекция на „Вечно проклятие“ ООД — откъснах листа, на който пишеше „МАЙНАТА ТИ“ и му го подадох. — Ето.

Майкъл прочете написаното и смачка хартията в ръката си.

— Толкова си жалък. Не знам защо Той ме кара да се занимавам с теб.

Седнах и вдигнах крака върху бюрото.

— Може би защото все още най-много харесва мен.

— Но аз съм този, който ще се върне в Рая — Майкъл пусна бележката ми на пода. — Къде ще спиш тази нощ... Сатана?

Отправи се към вратата. Аз се изправих.

— Ти си лакей, Майкъл! Лакей! И това е всичко, което някога ще бъдеш. Но не и аз! Аз си имам свои лакеи — хиляди! И всички те... ей, да не си посмял да се дематериализираш пред мен, ти кучи с...

Той беше изчезнал.

Свлякох се в стола си и се завъртях. Разяждаща болка се прокрадна зад дясното ми око. Покрих лицето си с ръце, за да се скрия от светлината, но бе твърде късно. Червени кръгове затанцуваха самба под клепачите ми. Издърпах плътните, тъмнозелени завеси пред прозореца, преди да отворя вратата на офиса си.

Когато Дафни видя лицето ми, стана бързо.

— Добре ли сте? — попита тя. — Опитах се да задържа Майкъл, но в един миг стоеше пред мен, после изчезна, а когато...

Вдигнах ръка, за да я накарам да замълчи.

— Моля те, Дафни, имам главоболие — прошепнах аз.

— О! Едно от онези главоболия?

Кимнах и вратът ми изпука.

Дафни трепна.

— Ще отменя срещите ви и ще отклоня обажданията. А също ще поръчам и камион с лед.

— Ти си ангел, Дафни.

— Няма нужда да ме обиждате, само защото ви е зле.

Бих ѝ се усмихнал широко, ако това нямаше да разцепи черепа ми на две.

[1] Sanctus Michael — Свети Михаиле (химн „Offertorio“). — Бел.пр. ↑

[2] Тинкърбел — феичката от романа „Питър Пан“ на Джеймс М. Бари, в различните издания и адаптации е превеждана и като Зън-Зън, Камбанка или Менче-Звънче. — Бел.пр. ↑

[3] Кристофър Марлоу — английски драматург, поет и преводач от ерата на кралица Елизабет I. Едно от най-известните му произведения е Доктор Фауст, от което е и перифразата. — Бел.пр. ↑

Salva Me, Fons Pietatis^[1]

— Луис, изглеждаш така все едно си излязъл от ада.

— Колко подходящо.

Леко целунах Джана по бузата докато влизах в апартамента ѝ.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Нищо, просто... — хванах дясната страна на главата си с ръка и потръпнах. — Лош ден в офиса.

— Главоболие?

— Все едно съм в менгеме. В горящо менгеме.

— Чувството ми е познато. Ето, седни.

Джана отиде в кухнята и се върна с пакет лед и кърпа. Седна на края на дивана и постави възглавница в скута си.

— Лягай.

Подчиних ѝ се. Тя уви леда в кърпата, постави я на челото ми и задържа ръцете си отгоре.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Не — отвърнах ѝ. — По-скоро просто да забравя.

— Още по-добре.

Джана плъзна пръстите си под врата ми и ги задържа върху тила. Бяха хладни и успокояващи. Вълни на облекчение се разнесоха по главата и раменете ми.

— Докато си там, имаш ли нещо против да ми инжектираш спринцовка с морфин в мозъка?

— О-о-о, едно от онези главоболия! Главата ти все едно е в пламъци. Опитай да се отпуснеш.

Горещината от подутите ми капиляри постепенно изчезна под пръстите ѝ.

— Не го приемай погрешно — казах аз, — но би била отлична монахиня.

— Благодаря, но се съмнявам. Не бих могла да се справя с обета за безбрачие. Или с мълчанието.

Отворих очи и се взрях в лицето ѝ.

— Но любовта ти е толкова осезаема, толкова целебна, че не бива да съм единственият, който се възползва от нея.

— Това значи ли, че мога да се срещам с други мъже?

— Имам мигрена. Не приемай насериозно нищо, което казвам.

— Мамка му.

Тя охлади пръстите си в пакета с лед и бавно ги плъзна по скалпа ми. Въздъгнах. Сред това спокойствие, си припомних заплахата на Майкъл и начинът, по който устната му се присви, докато я произнасяше.

— Но сериозно, Джана, не те заслужавам.

— Заслужавах ме, че и нещо по-лошо.

— Не се шегувам. Не искам да те проваля.

— Защо би... Лу, думите ти нямат смисъл.

— Страхувам се, че ще станеш като мен. Толкова си добра, би било трагична загуба.

— Благодаря за загрижеността за душата ми — каза тя. — Но не се тревожи за мен. Тревожи се за собствената си душа.

— Не е останало много от нея, за да се тревожа.

— Имаш мигрена. Не вземам на сериозно нищо, което казваш, спомняш ли си?

— Джана, опитвам се да те предупредя...

— Млъкни и заспивай.

Тя покри очите ми с ръце. Замлъкнах, приспан от сладката ѝ, хладна тъмнина и след минути се пренесох в неспокойна дрямка.

— Задник!

Отворих очи.

— Моля?

— Извинявай. Не исках да те будя — Джана посочи към телевизора, чийто звук почти не се чуваше. — Този няма да се махне и до Коледа.

— Кой?

— Сенатор Скрудж.

— Имаш предвид...

— Не споменавай името му под моя покрив. Дори когато си е вкъщи използва всяка възможност, за да се изяви. Виж, разрушават обществен културен център, за да построят нов затвор.

Обърнах се на една страна с гръб към телевизора и обгърнах крака ѝ с ръка. Туптенето в главата ми бе преминало в слабо пулсиране. Имах чувството, че някой беше забил водопроводен кран в тялото ми, отвъртял го бе и оставяше силите ми да изтекат на пода.

Рекламите започнаха и Джана изключи звука. След няколко секунди каза:

— Лошо ли е да пожелае някой да умре, за да стане света едно по-добро място?

— Мен ли питаш?!

— Няма значение — тя приглади косата ми назад. — Заспивай.

Събудих се по-късно от миризмата на китайска храна. Джана се бе навела над мен и държеше чайник.

— По-добре ли се чувстваш?

Кимнах уморено.

— Хапни нещо и пийни малко чай. Ще си като нов.

Плъзнах се на пода до масичката за кафе, където Джана беше сервирала вечерята. Почти вдървените ми пръсти опитаха да се увият около пръчиците за хранене.

— Искаш ли вилица? — попита Джана.

— Не, ще се справя. Ще ми е необходима само минутка.

— От месеци не съм имала мигрена — тя почука по дървения крак на масата. — Помня как се чувствах след като преминеше, все едно съм преживяла буря и съм оцеляла. Беше победоносно, почти героично чувство, не толкова, че съм спечелила, а че съм издържала.

— Тъхъ.

— Какво усещане, да си освободен от болката след такава битка. На практика, постижение само по себе си, въпреки че не бих го пожелала на никого.

— Дори и на сенатора?

— Моля те, храня се. Нека да говорим за нещо приятно.

Оставих пръчиците и вдигнах чашата си с чай.

— Имаш предвид като това какво е усещането, когато имаш главоболие? Толкова ли приятно?

— Ей, извинявай. Нали каза, че се чувстваш по-добре.

— Много съм уморен — опитах да ѝ се усмихна. — Благодаря, че се погрижи за мен. Не съм свикнал с това.

— Тогава свиквай.

— Да, мадам.

Взех отново пръчиците и преместих пилето кунг пао в чинията си, опитвайки се да събудя апетита си.

— Нали си спомняш, че утре вечер няма да се видим? Боб и аз ще излизаме, ще скрепяваме братската връзка, предполагам.

— Звучи забавно — каза тя.

— Той го очаква с нетърпение.

— А ти — не?

— Не знам. Предполагам.

— Мислех си — започна Джана, — Боб е „би“, нали?

Подсмигнах се.

— Боб не е бисексуален, той е... хиперсексуален. Ако можеше да прави секс със себе си, никога нямаше да напуска апартамента си, освен за да си купи още бира. Той е маниак.

— Тогава това определено е най-лошата идея, която съм имала.

— Каква е тя?

— Мислех си дали да не го запознаем с Марк.

— Какво?!

Една от пръчиците ми се изплъзна и се удари в стената.

— Не. Не. Не. Не. Не. В никакъв случай.

— Защо?

— Защото брат ми е много, много лош човек.

— Стига — каза тя. — Не може да е по-лош от теб.

— Повярвай ми, той е.

Взех обратно непокорната си пръчица.

— Добре, добре! Забрави, че съм го споменала. И без това вероятно нямаше да излезе нищо. Въпреки онова, което каза онази вечер, Марк търси нова връзка, а брат ти би се оказал твърде несериозен.

— Не, не би бил, и в това е проблемът. Боб може да нагоди поведението и характера си, за да се хареса на този, когото съблазнява.

Той знае точно от какво се нуждаят хората в конкретния момент и как да им го предостави — отвори една курабийка с късметче. — Той е невероятен.

— Тогава е хубаво, че сте братя, нали?

Извърнах поглед от късметчето, което гласеше: „ТИ СИ ЧЕСТЕН ВЪВ ВСИЧКИТЕ СИ ДЕЛА“.

— Извинявай, какво?

— Казах, че е добре, че ти е брат.

Посегнах към чашата си с чай.

— Точно така.

[1] *Salva Me, Fons Pietatis* — „... спаси ме, извор на милосърдие...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

21

Ne Absorbeat Eas Tartarus^[1]

— Подрани.

— Мислех, че каза седем часа.

Велзевул стоеше във фоайето като държеше пазарска чанта в едната си ръка и покрита кутия в другата.

— Така е.

— А сега е седем и четвърт.

— Зная. Що се отнася до теб, дори си подранил.

— Просто се опитвам да те държа в напрежение.

Той мина покрай мен и влезе в кухнята. Почувствах одеколона, който си бе сложил и ме обзе познатия, нежелан прилив на очакване.

— Какво има вътре? — попитах го.

Велзевул постави кутията върху кухненската маса и издърпа покривалото с маниера на фокусник. В кутията, която всъщност се оказа малка клетка, размахваше криле дребно черно пиле.

— Вечеря.

— Мислех, че ще донесеш пица.

— Закопнях за прясно пиле.

Кокошката кълвеше по стените на клетката с методично безразличие.

— Къде успя да намериш живо пиле?

— Купих го от едни сатанисти — каза той. — Обясних им за кого е и те ми го дадоха на половин цена.

— Ебаваш се с мен.

— Съвсем не — вдигна лявата си ръка, за да се закълне.

— Повярваха ли ти?

— Не съм сигурен. Мисля, че се подсигурих, просто в случай, ако казвам истината.

Издърпах сатъра от дървената му поставка до фурната и извадих точилото от чекмеджето.

Велзевул взе пазарската чанта и извади съдържанието ѝ.

— Купих стек бира за мен и бутилка уиски Гленфидиш за теб.

— Благодаря.

Започнах да прокарвам острието нагоре-надолу по точилото. Отблясъци светлина затанцуваха по стените на кухнята. Кокошката ме погледна и изведнъж притихна.

Той ми наля питие и си отвори една бира.

— Беше странно да видим отново Майкъл вчера, а?

— Да, наистина.

— Нека позная. Не беше дошъл да си говорим за добрите стари времена.

Велзевул взе касапската престилка от килера за метли и ми я донесе.

— Не, не точно.

— С Белиал ли бе свързано?

— Не.

Той постави престилката на врата ми, след това застана зад мен и я завърза. Кокалчетата му леко докосваха тила ми.

— Какво трябва да направя, за да ми кажеш?

— Да ти кажа какво?

— Какво искаше Майкъл.

Спрях да точа. Ехото от последния съсък на острието заглъхна.

— Мислиш ли, че ако ми донесеш единствено пица и евтин скоч, няма да ти кажа?

Велзевул седна до масата и пъкна пръст в клетката.

— Ще ми кажеш само ако искаш, независимо дали ще те подкупя или не.

Поставих сатъра на масата пред него и прибрах точилото в чекмеджето. Пилето отново се завъртя в клетката си.

— Майкъл... имаше съобщение за мен.

— Съобщение? Имаш предвид от...

— Да, поне така твърдеше.

Поставих една дълбока тава под дървената кухненска дъска.

— Какъв вид съобщение?

— Предупреждение.

Посегнах към клетката и кокошката се оживи, заудря с криле по тънките решетки. Малки черни пера се посипаха по масата и пода.

— Предупреждение? Мамка му, какво сме направили сега? — попита Велзевул. — Започнали сме прекалено много граждански войни ли?

— Този път нищо подобно.

Поставих ръка върху пилето и вперих поглед в широко отворените жълти очи. То отново притихна, докато малкото сърце блъскаше в гърдите му.

— За какво беше? Каж ми.

Вдигнах кокошката и я притиснах до гърдите си.

— Искат каквото искаш ти, Велзевул. Искат да оставя Джана.

— Никога не съм казвал, че искам да я оставяш. Не ме интересува какво правиш с нея.

— Нима?

Почесах пилето по главата и го погалих по гърба. Велзевул го погледна, после погледна към дъската.

— Не, не ме интересува, просто...

Взех сатъра.

— Ти просто какво?

— Нищо.

— Виждаш ли, мисля, че Майкъл и шефа му са изплашени — започнах да кръстосвам из кухнята, докато подхвърлях и улавях сатъра. — Според мен се тревожат, че, ако хипотетично разбира се, открия любовта, ключът към царството им — това би ме направило по-силен.

— Аз...

— Ти, от друга страна, Велзевул, се страхуваш, че любовта би ме направила по-слаб.

— Аз не...

— Твърде слаб, може би, за да направя това.

Подхвърлих сатъра още веднъж, хванах го през рамо и стоварих острието върху изпънатия врат на кокошката. Тя изхриптя веднъж, а кръвта ѝ потече по дървеното блокче в тавата.

Потопих пръста си в топлата течност, наклоних се по-близо до Велзевул и размазах кръвта по устните му.

— Какви други тестове си планирал за мен? — прошепнах в отворената му уста.

— Това не беше тест — облиза устни. — Беше подарък.

Махнах престилката и я оставих на масата пред него.

— Тогава оскуби подаръка.

Велзевул се изправи и сгъна престилката на половина, преди да я завърже на кръста си. После свали ризата си и я сложи върху стола.

— Нова е — обясни той. — Не искам да я изцапам.

Допих остатъка от уискито си и посегнах към бутилката.

— Ще съм в другата стая.

— Как искаш да приготвя това?

— Опушено.

— Както пожелаеш... господарю.

Преднамерено самодоволна физиономия грейна над гладките му голи рамене. Оставих чашата на плота и взех бутилката със себе си във всекидневната.

Навън, зад прозореца изгряваше почти пълна луна. Излязох на балкона. Трябваше да реша още сега как да протече вечерта — какво би могло да се случи, когато настъпеше неизбежното. Не ставаше въпрос да избирам между Джана и Велзевул. С малко усилие можех да имам и двамата, да задържа и двамата. Беше повече избор между мен и собственото ми аз, между части от мен, които исках да знам, че мога да контролирам. Каквото и решение да вземех, не трябваше да е продиктувано от страха.

Отпих още една голяма глътка скоч. Много по-лесно би било да се напия и да оставя събитията да следват собствения си ход. Но рано или късно щях да изтрезнея и да се упреквам за случилото се.

Случва се това, което поискам, напомних си аз. Но какво исках наистина?

За начало ще поръчам едно плато пълна свобода, без догатите и последствията, моля. И бутилка с каквото и да е заедно с него.

— Ей, не прекалявай с това.

Велзевул излезе на балкона и затвори плъзгащата се врата зад себе си. Отново беше облякъл ризата си.

— Защо не?

— Защото — той посегна към джоба си, — имам нещо по-добро.

— Разви фолиото от едно малко кафяво блокче.

— Каквото си мисля ли е?

— Не е парченце шоколад.

Взех го от ръката му с подobaващо за причастието благоговение.

— Къде намери хашиш в този град? Не е най-популярната дрога в наши дни.

— Всъщност го пазя още от пътуването си до Лондон през октомври. Помниш ли, Лу, когато живеехме там — нощите, когато седяхме в парка Сейнт Джеймс и пиехме, пушехме и...

— Да — вдишах сладкия, дървесен аромат. — Велзевул, какво си намислил?

— Какво имаш предвид?

— Пропускам ли нещо? Какъв е повода за това тук тази вечер?

— Няма повод — той седна на перилата на балкона. — От доста време не сме били заедно, само двамата.

— Преди два дни обядвахме.

— Имам предвид, така — Велзевул наклони глава назад и остави хладния бриз да си поиграе с косата му за известно време. — Освен това си помислих да ти подаря една нощ, която да запомниш, преди да тръгнеш за малкото градче Витлеем.

— Имаш предвид — приближих се към него, — нещо като ваксинация срещу светостта?

— Аха, нещо подобно.

Поставих ръце на парапета от двете му страни. Само един мой дъх би го тласнал надолу към дванадесет етажа студен въздух с неприятен тротоар накрая. Той махна ръцете си от парапета и ги кръстоса върху гърдите си.

— Хубава вечер, а?

— Гравитацията не я интересува колко флиртуваш с нея — казах му. — Накрая пак ще си свърши работата.

— Ще преживея падането.

— Но за известно време ще си на пихтия, а и ще трябва да обясняваме толкова много на свидетелите, да изтрием толкова много спомени. Досадна работа.

— Това би развалило вечерта, нали?

— Доста.

С бързо движение плъзнах ръка около талията му и го издърпах от парапета. Преди да го поставя на земята, заставах така, че да съм

между него и ширналия се под нас град.

— Хубаво е да знам, че още ти пука — Велзевул измъкна хашиша от джоба на ризата ми и го размаха. — Сега или по-късно?

— Винаги сега — отговорих аз. — Винаги сега.

— Как е пилето?

— Изглежда добре. Мирише страхотно. Току-що сложих ориза, така че имаме около четиридесет и пет минути.

— Идеално.

Велзевул бе седнал на пода във всекидневната близо до масата за кафе, кръстосал крака и вгълбен в работата си. Пред него, върху сгънато парче хартия лежеше малка купчина тютюн до празна цигара с откъснат филтър. С малък нож той нарязва на дребно хашиша в тютюна. Тананикайки си последния поп-гръндж хит, направи нов филтър от стегнато навити ленти от кутията за цигари и го сложи в обвивката на оригиналната цигара, която след това напълни с подсиления тютюн.

Той протегна готовото си произведение към мен.

— Искаш ли да имаш честта?

— Навън.

Тръгнах към вратата на балкона.

— Навън е много студено.

— Апартаментът ми няма да вонят на пушек — казах аз. — Не се тревожи, след няколко дръпвания от това, няма да усещаме студа.

Настанихме се на два шезлонга с лице един към друг. Той ми подаде цигарата. Сложих я в устата си и я запалих с върховете на пръстите си.

Димът от първото всмукване се завъртя в дробовете ми, продължително и сладко. След това и второто. Когато подадох горящата пръчица обратно на Велзевул, лицето ми вече бе започнало да се втвърдява и изтръпва.

— Как е? — попита той, докато я поемаше от мен, а аз само се втренчих в него. — Тих си. Това е много добър знак — Велзевул затвори очи и дръпна дълбоко. Когато най-накрая издиша, се закашля и размаха юмрук във въздуха. — Да! Добре съм се справил, брато. Наистина добре.

— Без съмнение.

— Човече, твърде отдавна не сме се напушвали двамата заедно — той се настани по-удобно в стола. — Сигурен ли си, че не мога да те убедя отново да опиташ хероин?

— Не ми харесва да съм толкова отпуснат.

Отново си дръпнах.

— Просто не го харесваш, защото е модерен. Искаш да си различен.

— Ако аз не съм различен, тогава кой?

Вел примигна няколко пъти.

— Какво?

— Какво?

— Какво имаш предвид?

— С кое?

— С това, което каза.

— Кога?

— Не знам. Дай ми това.

Докато Велзевул издихваше дима, аз изпънах ръце над главата си и се заслушах как цялото ми същество запява.

— Понякога е толкова хубаво да си човек.

— Винаги е хубаво да си човек — отвърна Велзевул. — Мислиш ли, че онези задници в Рая някога са се забавлявали така?

Потреперих.

— Забавлението не е всичко.

— Да, забавлението е всичко, Лу. Трябва да бъде, защото то е всичко, което имаме. Ето, вземи си още от това, преди да започнеш да ми се въсиш.

Той ми подаде цигарата и отново се отпусна назад. След няколко мига, каза:

— Човече, не си чувствам лицето.

Наклоних се напред и го фраснах силно по бузата със свободната си ръка.

— Ами сега?

Вел не отговори, а само се взря в хоризонта. Дрогата се плъзна между мозъчните ми клетки и изкова нови начини за комуникация. Мина минута, или може би десет.

— Ти удари ли ме току-що?

— Да съм те ударил?

— Аха, ей сега.

— Не съм сигурен. Мисля, че исках да го направя.

— О! — той се почеса по лицето. — Защо?

— Не си спомням. Ето, ще ти се реванширам. Довърши това.

— Ти си приятел.

След като свърши, Велзевул извади обикновена цигара.

— Искаш ли една?

— Не, благодаря — отговорих аз.

— Сигурен ли си? Между въглеродния окис и никотина, това напълно усилва изживяването.

— Знам, но съм напълно щастлив точно така както съм в този момент.

— Радвам се.

Той ме погледна над горящата си цигара.

Вятърът духаше по-силно сега. И двамата видимо треперехме от студ, но не се помръднахме, за да се приберем вътре. Студът беше повече като интелектуално възприятие, кожата ми все едно се носеше на няколко инча над тялото. Навих ръкавите си, за да засиля усещането.

— Луцифер, какъв исках да станеш, когато пораснеш?

— Искам да съм Дявола.

Този отговор накара Велзевул да избухне в силен смях, докато сълзи не потекоха от очите му. Побутна ме с крак.

— Ти вече си Дяволът, човече. Което е гадно за нас, защото аз искам да съм Бог.

Взрях се в него и почувствах как светът се клатушка.

— Какво каза току-що?

— Да, казах името му, по дяволите. Казвам го непрекъснато тези дни, но никога пред теб. Казвам „Благодаря на Бога, че е петък“ и крещя „О, Боже!“, когато чукам някого или мен ме чукат и знаеш ли какво става?

— Какво? — свих се обратно в стола си.

— Нищо! Точно едно нищо, ето какво.

Силен пристъп на параноя скова тялото ми. Изхлузих се от шезлонга, добрах се до стената и се свих на кълбо.

— Ей, човече, не бягай от мен — възкликна Велзевул. — Само се шегувах. За частта „О, Боже“, де.

— Така ли?

— Не — той отметна глава назад и се изкикоти към луната в изблик на смях, който се превърна в непозната пронизителна мелодия.
— О-о-о-х, мамка му, толкова съм надрусан, толкова надрусан.

Велзевул се излегна по гръб на шезлонга и посочи с цигара към небето.

— Луцифер, страхът е като затвор за теб, човече, шибан затвор, с решетки от студена пропиляна енергия. И се чувстваш късметлия, защото понякога получаващ почивка, шанс да нарушиш няколко правила, и да пишеш графити по стените на затвора, и да се промъкнеш обратно вътре, все едно си направил нещо лошо.

Той метна цигарата си над перилата на балкона, която полетя като метеор, преди да я изгубим от поглед.

— Пламъците, димът, ужасът и всички гадни миризми от Ада... обичам ги, ако изобщо обичам нещо. Лош съм, защото искам да съм такъв. Но ти като че ли винаги гледаш през рамо, надявайки се да получиш някакво признание, но на кого му пука? Трябва да го правиш заради себе си, защото както каза Белиал, никой вече не вярва в нас.

Велзевул се изправи и удари облегалката на стола, говорейки като проповедник по време на религиозна кампания:

— Отърви се от този страх, момче, или ще те повлече надолу като бетонни ботуши и ще те удави, когато се опиташ да се хвърлиш към свободата, да се освободиш от Бога, който не е там. Богът, на когото не му пука.

Той надникна през ръба на балкона.

— Погледни ги там долу, скъпоценните ни малки мравки, които се тътрят през дните и нощите си, оставяйки ги в миналото. Пропиляват часовете си на тази земя, водейки сиво, потайно съществуване с надеждата за спасение, сякаш се упражняват за вечната скука в Рая. Те забравят как да искат, след като години наред са си казвали, че да искаш, е лошо или че да искаш те прави нещастен. И само ако можеха да спрат безумния поток на желанието и да намерят спокойствие, може би биха могли да спят нощем. Но в света няма сън толкова дълбок като моя, а аз искам, искам, искам през цялото време...

Отвъд монотонния глас на Велзевул ми се стори, че чувам цвърченето на щурци. Съзнанието ми сграбчи този звук и здраво се

вкопчи в него за няколко минути, преди да си спомня, че беше декември и всички щурци са във ваканция.

— ... просто вцепенени призраци на самите себе си, които прекарват годините си като ходят по разпродажби за Деня на труда в мола и подреждат пъзели на котенца, играещи с прежда, или изобретяват противни нови рецепти с желатин, които приготвят за църковния пикник и винаги са с онези неясни усмивки върху лицата си, докато един ден не бъдат открити в Мотел № 6 в костюм на малката Бо-пийп^[2] завързани към озадачена овца и всеки си мисли, че са се побъркали, когато всъщност това е първата им истинска стъпка към себerealизирането...

Велзевул като че ли черпеше вдъхновението си от някакъв таен извор. Устата ми бе пресъхнала, а изглежда и умът също и не можех да следя мисълта му. Исках отново да чуя песента на щурците.

— Бог е страхотен, Бог е лош! Нека благодарим на скъпия стар татко, за най-сладкото нещо на света — да бъдем хора без тленност, да имаме живот без край, амин...

Той все още стискаше парапета и се взираше надолу към улицата. Бавното му поклащане ме хипнотизираше.

— ... Толкова щастлив в омразата си, в ложето си от тъма, която самият аз създадох, която ние създадохме. Ето защо Луцифер, никога не се чувствай виновен заради мен, затова че си ме подтикнал да напусна Рая. Това бе най-милото нещо, което някога си правил за мен и единственото, което искам, е да ти докажа, че не беше грешка, че сме си добре и без Бог — Велзевул заговори по-бързо и по-високо. — Така че можеш да спреш да копнееш за доброто старо време, защото то смърдеше. И ако той не ни иска, тогава майната му, и майната им на всички, това казвам аз! — размаха юмрук към звездите. — Не ме е страх и няма да пълзя по корем в прахта като червей, само за да подхранвам егото на някакъв студен тиранин-мегаломан!

Велзевул скокна върху парапета на балкона. Залюля се за миг, преди да успее да се закрепил нестабилно, после разтвори ризата си към небето.

— Хайде, Господи, ти, дебело, мръсно копеле, изпържи ми задника с една от твоите гръмотевици и ме запрати в забвението щом си толкова велик!

Скрих лице в длани. Главата ми сякаш беше пълна с жироскопи. Това не се случва, помислих си аз или може би го изрекох на глас. Това е илюзия. Обаче хашишът не те кара да халюцинираш — просто кара реалността да изглежда като халюцинация.

Чух как краката на Велзевул изтропаха върху балкона, после гласът му прозвуча близо до ухото ми.

— Видя ли, Луцифер? Бог не го е грижа. Независимо какво правим, той не се интересува. Можем да накараме тази планета да ни се подчини и той няма да си помръдне пръста.

— Не е истина. Той ни чака само да сгафим, сигурен съм, и после ще ни унищожи.

— Не. Вече няма нищо, което можем да направим, с което да го ядосаме толкова, че дори да ни обърне внимание.

— Тогава какъв е смисълът?!

Протегнах ръка и сграбчих Велзевул за яката. Студеният въздух ме удари в лицето и ме накара да осъзная, че е мокро и солено.

— Смисълът? Смисълът на кое?

— На всичко това! На всичко, което правим! Нима е зло, заради самото зло?

Той почеса брадичката си и помисли за момент.

— Да, както и да е. Казвам, че е само заради забавлението, факторът какво-по-дяволите, нали знаеш? — Велзевул изтри студената пот от челото ми с ръкава си. — Смешното, Луцифер, е, че ти си този, който иска да е Бог. Аз бих се задоволил да бъда просто Дяволът.

— Искаш работата? Вземи я.

— Не е толкова лесно.

Опитах да се съсредоточа върху лицето му.

— Извинявай. От началото на времето е твоя и вечно ще си бъдеш твоя — той се изправи и ми подаде ръка. — Хайде. Време е за ядене.

Когато се присъедини към мен на масата, му казах:

— От теб би излязъл добър Дявол, Велзевул.

— А ти би бил добър Бог.

— Мислиш ли?

— Да, определено. Никога не би оставил нещата да се прецакат толкова. Ти си добър мениджър.

Подаде ми ориза.

— Ей, никога не знаеш кога ще се отвори възможност. Хвърляй по едно око на малките обяви. Хората винаги търсят Бог.

— Имаш ли нещо против да не изричаш името му пред мен от сега нататък?

— Дадено. Спомняш ли си нещо от това, което казах навън преди малко? Защото аз не, но имам чувството, че беше доста диво.

— Вероятно бих могъл да го възстановя — отговорих. — Четеш ли много Ницше напоследък?

— Много какво?

— Няма значение.

Не си спомням много от вечерята, само че ядохме настървено и че на половината от блюдото вече не си чувствах езика.

— Аз ще разчистя масата — каза Велзевул. — Изглеждаш прекалено отрязан, за да пренасяш неща, които могат да се счупят.

— Добре. Мисля сега да отида да се вирам в пространството.

Седнах на стола си във всекидневната с лице към празната камина. Когато Велзевул се върна, ми подаде още една чаша уиски и отпи от поредното си шише с бира.

— Искаш ли да запаля огъня? — свих рамене и кимнах. Той взе една цепеница. — Тук ли да го запаля или...

— Тук е добре.

Велзевул запали дървото, после седна пред камината и ме погледна.

— Нямах намерение да купувам от „тихия“ хашиш.

— Много е хубаво — казах, — от време на време мозъкът просто да е празен.

— Да, предполагам. Разбира се, моят мозък е празен през повечето време така или иначе, нали?

Усмихнах се с тази половина на устата си, която можеше да се движи.

— По дяволите, Лу, изглеждаш толкова...

— Спокоен?

— Спокоен? Всъщност щях да кажа „пиян“. Спокойствието не е нещо, което често ни спохожда.

— Спокойствието е хубаво, Вел. Наистина трябва да пробваш.

— Няма да знам къде да го открия.

Усмихнах му се глуповато.

- Разбирам — каза той. — Трябва да си намеря гадже, а?
- Ще си изненадан какво може да направи това с възгледите ти.
- Няма нищо нередно във възгледите ми.
- Има нещо нередно в моите ли?
- Е...

Можех да видя как се мъчи да бъде дипломатичен.

— Има някои неща за твоето... нещо с Джана, които ме притесняват.

— Например?

— Всичко.

— Като се започне от...

— Идеята да празнуваш Коледа с едно малко, приятно, католическо семейство би била смешна, ако не беше истина.

— Ами ако празнувах Коледа с някой петдесетник^[3]?

— Лу, знаеш какво имам предвид.

Велзевул се изправи и закричи из стаята, като пиеше все по-бързо от бутилката. Изглежда вече бе започнал да си възстановява от дрогата, много по-скоро от мен. Завиждах му за този негов талант, за способността му да се отърсва от опиянението все едно бе ненужна дреха. В този момент той държеше водещо предимство в последователността.

— Знам, че обикновено отиваме във Вегас за Коледа — казах му. — Но ситуацията е различна тази година.

— Със сигурност е — той постави бирата си на масата. — Лу, да ти кажа истината, цялото това нещо адски ме плаши. Не искам да те видя... знаеш...

— Какво?

— Помниш ли във филма „Роки“, какво го накара да повтаря тренинговите му, докато удря боксовата круша?

— Не.

— „Жените отслабват краката“.

— Ще си доволен да научиш — отвърнах му, — че краката ми никога не са били по-силни.

— Аз ще преценя това.

— Така ли мислиш?

— Говоря... нали знаеш... не буквално, а...

— Метафорично?

— Да — Велзевул посочи към долните ми крайници. —
Метафоричните ти крака са практически парализирани от тази жена.

— Не знаеш какво говориш.

В гласа ми не пролича силата, която усещах. Облаците все още
бяха надвиснали над главата ми и ме правеха лесна мишена за
уловките на Велзевул.

— Напоследък не приличаш на себе си, Лу. Сякаш си обладан.
Какво отлично отмъщение — Принцът на мрака обладан от един
обикновен човек.

— Не е така.

— Ако искаш — той заобиколи стола ми, — ще бъда щастлив да
извърша прогонването на злите духове.

Мозъкът ми се бореше със замаяността като попова лъжичка,
която плува в желатин.

— Не, благодаря.

— Никой не те познава като мен. Тази жена дори не знае кой си.
Как може да си истински с нея? Как може да си наистина себе си?

Не му отговорих, мислейки си как разбира всичко наопаки — с
Джана бях наистина себе си, а пред Велзевул се преструвах.

— Не искам да продължавам този безсмислен спор — изрекох аз.
— Изказа мнението си и оценявам прямотата ти. Нека да сменим
темата.

— Добре — той се излегна на пода с лице към мен и подпря
глава на ръката си. — Още по-добре, нека изобщо да не говорим.

Впи очите си в моите и започна да разкопчава ризата си.

— Какво правиш?

— На какво ти прилича? — разтвори ризата, откривайки
бронзовия си стегнат торс. — Опитвам се да те накарам да дойдеш по-
близо.

— Техниките ти за контрол над ума не работят при мен, забрави
ли? Аз съм ангел, също като теб.

— Разбира се, разбира се — Велзевул допълзя до мен и коленичи
пред стола ми. — И колко време мина, откакто не си бил... знаеш... —
той плъзна пръстите си по коляното ми — ... докосван от ангел?

Затворих очи и потърсих поне една-единствена частица сила, с
която да му устоя. Намерих я страхливо свита в една студена,
забравена гънка на ума ми.

— Не достатъчно дълго — отговорих аз.

Ръката му спря пътя си нагоре по бедрото ми.

— Какво?

— Виж, Велзевул... — обърнах се към него и започнах да закопчавам ризата му, внимавайки да не се изгоря от плътта му. — Ти си моето най-възхитително развлечение, винаги помни това. Но точно сега не искам никакви развлечения, било то, мъже или жени, смъртни или безсмъртни.

Той се отдръпна от мен и отиде до камината.

— Лу, аз не... аз... — вдигна бирата си и отпи дълга глътка. — Не разбирам. Никога досега не си ми отказвал.

— Може би защото досега си ме молил, когато си знаел, че ще кажа да. Какво стана с интуицията ти?

— Нищо не ѝ е станало. Ти си този, който се съпротивлява.

— Съпротивлява на кое?

— Стига. Видях как ме гледаше през цялата вечер.

— От дрогата е — отвърнах аз.

— Глупости.

— Добре, не е само дрогата. Заради целия ти сценарий: дрогата, и скоча, и пиленето, и разговора, и този одеколон...

— Този, който слагам само за теб.

— Да. Очевидно е, че цялата тази вечер беше добре обмислен опит за съблазняване.

След миг той бе коленичил пред мен, с длани върху ръцете ми.

— Не съм известен с финеса си. Затова нека просто да се чукаме.

— Не.

— Стига де...

— Какво казах току-що?

— Не те чух. Знаеш ли, научих няколко нови трика в сестринството на Делта Гама. Всъщност не ги научих, аз ги измислих.

— Какви трикове?

— Хубави — Велзевул плъзна ръцете си под навитите ми ръкави.

— Или лоши, зависи как ще погледнеш на тях.

— Кажи ми.

— Мислиш, че ще ти дам новите си тайни безплатно, ей така, за да можеш да ги опиташ с гаджето си? — палците му галеха меката кожа от вътрешната страна на ръцете ми. — И без това съм зле с

думите, никога няма да ги опиша правилно, така че ще трябва да демонстрирам.

Намръщих се.

— Лу, хайде де... ако искаш... ще нося крилата.

— Спри! — издърпах ръцете си от хватката му.

— Но го искаш, нали?

— Да, но...

— Тогава какъв е проблемът?

— Искам — казах аз, — но не го искам.

— Лу, това някаква игра ли е? — той наклони глава. — Ако е така, мисля, че ми харесва.

— Не, не е...

— Кара ме да чувствам, че ти контролираш нещата.

Взря се в мен изпод плътните си кафяви мигли и съвсем леко разтвори устни. Очите ми се спряха на влажната тъмнина между тях и почувствах, че се накланям към него, все едно привлечен от гравитацията. Велзевул затвори очи и повдигна брадичка.

Когато устните ми бяха само на инч или два от неговите, спрях и се взрях в херувимското лице на сладкото, болезнено изкушение. Огънят хвърляше топли сенки върху кожата и косата му.

Целунах го нежно по челото и почувствах как то се набръчка под устата ми. Той леко се отдръпна, за да проучи лицето ми, а по устните му играеше колеблива усмивка. Прокарах пръсти през копринената му коса и ги задържах върху краищата на златните кичури.

— Какво има? — попита той.

— Нищо. Просто... — проследих извивката на челюстта му с върха на пръста си. — Ти си... толкова красив.

— Няма нужда да ме придумваш. Тук съм.

— Не... Велзевул, не разбираш — обгърнах лицето му с длани и се взрях в очите му. — Вече не знам кой съм.

— Тогава ме остави да ти припомня — той се приближи, като намести тялото си между коленете ми. — Ти си Луцифер, Принцът на мрака, Императорът на Долния свят, второто най-могъщо и единственото най-готино същество във Вселената... — с всяка преувеличена фраза на ласкателство, Велзевул разкопчаваше по едно копче от ризата ми. — Източникът на всяко зло, Противникът, Древното зло... така те познава света, тези, които те мразят и тези от

нас, които... не те мразят толкова много — едната му ръка се надолу към предницата на панталоните ми. — Ти си Адската змия.

Дъхът ми излезе като нисък страстен стон и устата ми се изпълни със слюнка.

— Не си и наполовина толкова глупав, на колкото се правиш — прошепнах аз.

Пръстите на Велзевул се стегнаха. Простенах отново и сграбчих подлакътниците на стола.

— Знам какво харесваш. Но ако искаш, мога да се престоря, че не го знам и ще можеш да ми покажеш.

Дясната му ръка изгаряше гърдите ми, докато се промъкваше, избутвайки ризата ми назад. Задържа погледа ми като в менгеме, без да мига. Опитах се да не покажа страх, но всеки мускул на лицето ми започваше да потреперва.

— Не — казах му. — Моля те, спри.

Миглите на Велзевул трепнаха.

— О, значи сега ти си този, който моли. Интересен обрат, трябва да призная — и притисна тялото си до моето.

— Не ме карай да те отблъсквам.

— Ще ти се наложи — Велзевул прокара език по вената на врата ми, изпращайки горещи вълни надолу по гърлото и към сърцето ми. — Ако можеш.

Ръцете ми го сграбчиха, несигурни дали задачата им е да го прегърнат, или да го отблъснат. Велзевул се изви под хватката ми.

Всяка клетка в тялото ми, освен една, крещеше: ЗАЩО НЕ?!

Само яростта можеше да ми даде сили да се откъсна от него, да контраатакувам горещината, която вече спояваше плътта ни в едно.

— Спри! — хвърлих го на пода, после станах и се надвесих над тялото му. — Ти правиш това, което ти кажа. Помни кой си ти и кой съм аз!

Велзевул ме погледна изумено, всяка следа от самодоволство бе изчезнала.

— Може да играеш ролята на сладкото малко момченце с другите глупаци — изръмжах аз. — Но когато аз кажа не, значи не! — плеснах се по челото. — Слушай ме, звуча като шибана социална реклама!

Извърнах се от него, за да закопчая ризата си.

— Съжалявам — каза той.

С крайчеца на окото си го видях бавно да се изправя и да прокарва пръсти през косата си.

— Искаш ли да си тръгна?

— Не и ако ти не искаш.

— Всъщност няма значение какво искам, нали? — измърмори Вел.

— Какво?

— Нищо.

Той втренчи поглед в пода.

— Не искам да те нараня, Велзевул.

— Да ме нараниш? — изсумтя презрително. — Не съм наранен, само надървен.

Изправи се и взе бирата си, после издърпа пакет цигари от джоба на якето си. Нищо не казах. След това седна на стола срещу мен и започна да пуши. След минута каза:

— Спри да ме съжаляваш.

— Не те съжалявам.

— Тогава каква е причината да ми позволяваш да пуша в апартамента ти?

Протегнах ръка.

— Дай една.

Той леко се усмихна.

— Пушиш само когато си сексуално незадоволен, приятелю.

— Просто ми дай една.

Велзевул хвърли пакета към мен. Няколко минути пушихме мълчаливо, после той прочисти гърлото си.

— Все още не разбирам, Лу. Винаги си участвал.

— Това беше преди.

— Преди Джана.

Преди да отговоря, си дръпнах продължително.

— Да. Преди Джана.

— Е, не го разбирам, но съм сигурен, че знаеш какво правиш.

— Кажете го, все едно си вярваш.

Имах нужда да го чуя.

Той ме изгледа за миг, след това попита:

— Искаш ли да погледаме хоккей?

[1] Ne Absorbeat Eas Tartarus — „... нека адът ги погълне...“ (химн „Offertorio“). — Бел.пр. ↑

[2] Малката Бо-пийп (Little Bo Peep) — овчарката, която загубила овцете си от едноименната английска детска песничка, създадена около 1805 г. — Бел.пр. ↑

[3] Петдесятничество — течение в протестантството. — Бел.пр. ↑

Quid Sum Miser Tunc Dicturus?^[1]

Когато Джана отвори вратата, носеше коледна шапка със звънче, висящо от бялата пухкава топка накрая.

— Ей, подранил си — каза тя.

— Знам.

Взех ръката ѝ и я поведох навътре в апартамента към спалнята ѝ.

— Има нещо, което трябва да направим, преди да тръгнем.

— Какво е то?

— Да се чукаме.

Поставих я върху леглото и започнах да разкопчавам блузата ѝ.

— На Бъдни вечер? Луд ли си?

— Какво имаш предвид?

— Никога не съм правила секс на Бъдни вечер. Изглежда почти като светотатство.

— Още по-добре.

Усмигнах се с най-красивата си и порочна усмивка, преди да притисна лице във врата ѝ.

— Ама че си езичник — тя леко се засмя, но постави ръка върху гърдите ми. — Не, престани.

Не спрях.

— Лу, не можем да го направим сега. Свършиха ми презервативите.

— Е, и?

Знаех, че не се нуждаем от тях, но нямах желание да ѝ го обяснявам точно сега. Протегнах ръка и откопчах ципа на полата ѝ.

— Значи искаш да кажа на първородното ни дете, че се е появило на този свят, след като татко насилил мама на Бъдни вечер?

Замръзнах.

— Какво?

— Казах не — тя притисна два пръста в основата на гърлото ми.
— А сега слез от мен.

Вдигнах ръце във въздуха и се отдръпнах назад.

— Съжалявам, Джана, аз... аз се отнесох.

— Да, така е.

— Прекрачих границата.

— Да, прекрачи я.

— И съжалявам.

— Извинението е прието.

— Мога да изтичам до аптеката и...

— Не, Лу, не в това е смисълът. Пък и нямаме време — тя се погледна в огледалото. — Виж на какво съм заприличала. Косата ми, дрехите ми... не мога да се покажа пред родителите си и да изглеждам, сякаш съм правила секс!

Приблжих се до нея и се взрях в отражението ѝ в огледалото.

— Мисля, че си много секси. И след като по всичко личи, че сме се занасяли, защо да не...

Джана махна ръката ми от талията си.

— Седни на дивана и не мърдай.

— Добре, добре.

Прокарах пръсти през косата си и задъвках устната си. Ако Велзевул можеше да види неудовлетворението ми, щеше да се побърка от смях.

— Имам нужда от една цигара.

— Ти не пушиш.

— Почти никога.

Настаних се на ръба на дивана.

Джана тръгна към спалнята с четка за коса в ръка.

— Виж, Лу, докато сме в дома на родителите ми, може ли да правиш това, което правя аз, ако се стигне до някаква проява на близост пред останалите?

— Имаш предвид да не те докосвам, освен ако ти не ме докоснеш първа?

— В общи линии. Първо трябва внимателно да проуча какво мислят, колко добре се чувстват с теб. Моля те, нека се погрижа както сметна, че е най-добре.

— Добре.

Стените на следващите два дни вече се затваряха около мен. Потропвах с пета по пода.

— Няма нужда да идваш с мен ако не искаш — каза тя. — Знам, че мразиш Коледа, а да се срещнеш със семейството ми по това време на годината ще ти създаде допълнително напрежение.

— Искам да направя това, Джана.

— Сигурен ли си? Все още мога да взема влака.

— Не искаш ли да дойда?

— О, да, искам, Лу, повече от всичко — Джана седна до мен и взе ръката ми. — Наистина искам това, но семейството ми може да бъде малко плашещо.

— Не толкова, колкото моето, повярвай ми.

— Аз просто... не искам да те загубя.

— Джана... — погалих я по бузата и я придърпах към себе си. — Никой никога няма да застане между нас. Никой!

— Вярвам ти — промълви тя. — Не знам защо, но ти вярвам.

Целуна ме, след това се загледа в лицето ми.

— Изглеждаш ужасно. Какво правихте, вие, момчетата, цяла нощ?

— Не съм сигурен.

— Нищо ново. Очите ти са червени като захарни бастунчета. Защо не подремнеш, докато опаковам багажа?

Излегнах се на дивана. Антигона скочи върху гърдите ми и се намести в сгъвката на ръката ми. Джана издърпа куфар изпод леглото и го отвори. Бе застанала пред бюрото с ръце на хълбоците си, дълбоко замислена.

— Мога да усетя, когато ме зяпаш — каза тя.

— Какво е чувството?

— Някога да си чувал израза „да ти бъркат в мозъка“?

— Звучи добре — изрекох с тих глас.

Джана ме погледна и леко се усмихна.

— Някак си... — обърна се обратно към гардероба. — Спри, Лу.

— Да спра кое?

— Между другото, казах на родителите си, че си член на епископалната църква.

— Какво?!

— Звучи много по-добре, отколкото да си атеист.

— Казах ти, Джана, не съм атеист — седнах и оставих котката да скочи на пода. — Вярвам в Как-Му-Беше-Името, просто не го почитам.

— Както и да е. Ще е много по-лесно поне на Коледа, да се преструваш.

— Не мога да се преструвам, че съм член на епископалната църква, след като не знам нищо за нея. Поне можеше да ме предупредиш, за да мога да направя проучване.

— В общи линии епископалните са като католиците, само че не вярват в преосъществяването или Папата. Както и в още няколко други дребни неща, но основно са нещо като Католици Лайт^[2].

— Какво е преосъществяване?

— Това е превръщането на причастието в тялото и кръвта на Христос.

— Имаш предвид символично?

— Не, наистина.

— Нека си изясня това — казах аз. — По време на тайнството на причастието, една малка бисквитка и чаша портвайн по някакъв магически начин се превръща в тялото и кръвта на някого, който е мъртъв от две хиляди години?

— Да.

— И ти вярваш в това?

— Да. Нещо такова.

— Не е ли малко... зловещо? Канибалско, дори? Да не говорим, че е невероятно глупаво.

— Това е едно от светите тайнства. Не можеш да ги проучиш и да ги раздобиш на части като научен проект.

— Най-голямата мистерия на религията е защо вие, хората, вярвате, че вашият бог все още го е грижа за от вас.

С облекчение осъзнах, че не съм произнесъл последното на глас.

— Както и да е — продължи тя, — звучиш като истински епископален християнин.

— Въпрос на превъплъщение. Трябва да вляза в образ — приплъзнах се към края на дивана, за да съм по-близо до нея. — Е, какво мислят епископалните за секса преди брака и контрола на раждаемостта?

Джана спря да сгъва пуловера, който държеше в ръцете си, след което отговори, без да ме поглежда:

— Няма проблем с тях предполагам, стига да е в контекста на искрена, дълготрайна връзка.

— Ъ-хъ. А какъв е лозунгът на католическата партия по тези въпроси?

— Много добре знаеш какъв е!

Тя хвърли пуловера в куфара.

— Е, защо не смениш вярата си? Така поне няма да си такава грешница.

— Спри да ми се подиграваш, Луис.

— Мислех, че харесваш теологичните спорове. Или това бяха само голи теологични спорове?

— Няма да си сменям религията.

— Или са само теологични спорове, в които знаеш за какво говориш?

— Дали знам за какво говоря? — Джана затръшна капака на куфара си. — Ти дори не знаеше какво е преосъществяване.

— Напротив, знаех, просто исках да ми дадеш възможност да му се подиграя. Забравил съм повече за религията, отколкото ти някога ще знаеш. Всъщност...

— Ти си арогантен задник.

— ... това ми е любимата тема.

— Изучавал си религията, само за да можеш да се чувстваш по-велик? За да можеш да се присмиваш на другите заради вярата им?

— Не, аз...

— Или си мислиш, че така ще откриеш Бог? Никога няма да Го намериш, щом го търсиш с главата си.

— Тогава как да го намеря, ако предположим, че го искам?

— Няма да го намериш — отговори тя. — Той ще го направи.

— Не и ако го видя да се приближава.

— Няма да го видиш.

— Плашиш ме, Джана.

— Добре.

Тя взе чантата си в банята и започна да си оправя грима. Вдигнах куфара ѝ и го занесох до вратата. Докато чаках, я чух да пее:

„Бог ви праща радост, хора

Нека нищо не ви тревожи...“

Трябваше да я спра. Потърсих нещо, с което да я замера, но всичко, което видях, бяха обувки и нито една не бе достатъчно мека.

*„Помнете, че Христос, нашият Спасител,
е роден в Коледния ден...“*

Оставих куфара на пода и се приближих към нея.

„За да ни спаси от...“^[3]

Сграбчих ръката ѝ, завъртях я и страстно я целунах. Тя отговори със същата пламенност, после се отдръпна.

— Опитваш се да ме накараш да млъкна ли? — попита ме.

— Не, просто исках да те целуна.

— Не ти вярвам.

Джана ме избута до стената и отново ме целуна. Преди да мога да я прегърна, отстъпи и вдигна несесера с гримовеите си.

— Да тръгваме — каза тя. — Ще закъснеем.

[1] Quid Sum Miser Tunc Dicturus? — „... Какво да кажа аз, бедният грешник?...“ (химн „Dies Irae“). — Бел.пр. ↑

[2] Catholic Lite (англ.) — американският комик и епископален християнин Робин Уилямс, описва вярата си като: „Catholic Lite — same rituals, half the guilt“ — „Католицизъм Лайт — същите ритуали, но с половин вина“. (вероятно игра на думи, произтичаща от Coca Cola Lite). — Бел.ред. ↑

[3] Песента продължава със: „За да ни спаси от силите на Сатаната“. — Бел.ред. ↑

23

Te Decet Hymnus, Deus^[1]

— Може ли да слушаме коледни песни? — попита Джана в колата.

— Не — отсякох аз.

— Моля те!

— Не.

— Мислех, че ме обичаш.

— Обичам те, Джана, но не чак толкова, колкото мразя коледните песни.

Не ми отговори.

— Това беше шега, разбира се — отвърнах й. — Шега, която ще се повтаря всеки път, когато ми излизаш с този номер. Само ти казвам.

Тя мълча още около минута, след което промълви:

— Каза, че никой никога няма да застане между нас. Но това не е истина. Бог винаги се оказва между нас.

— Да, вярно е.

— Защо? Защото Той те мрази?

— Точно така.

— Откъде знаеш, че те мрази?

— Той ми го каза.

— Много смешно. Знаеш ли, понякога ми се струва, че несъзнателно бъркаш баща си с Бог.

— Така ли смяташ?

— Мислиш, че Бог те мрази, защото смяташ, че баща ти те мрази. Е, имам новини за теб. Бог те обича и ти прощава за всичко, което си извършил. И знаеш ли какво? Обзалагам се, че и баща ти ти е простил.

— Ще млъкнеш ли, ако те оставя да пуснеш Бинг Кросби?

— Тъхъ — тя се пресегна към задната седалка и издърпа една касета от чантата си. — Но аз наистина мисля това, което казах. Не знам за баща ти, но Бог със сигурност...

Грабнах касетата от ръката ѝ и я напъхах под седалката си, така че да не може да я достигне.

— Съжалявам, заради тази забележка току-що изгуби правото си да слушаш музика.

— Ти си психопат, нали знаеш?

Когато спряхме пред къщата на Марк във Фелс Пойнт, го заварихме седнал на полукръглата тухлена веранда с коледна шапка на главата си. На стъпалата около него бяха разпръснати ярко опаковани подаръци. В тъмнозелената жилетка и червения анорак без ръкави, приличаше на кльоцава, подобрена версия на „Духът на Настоящата Коледа“.

Марк се протегна и започна да събира пакетите си. Излязох от колата, за да му помогна.

— Здравсти, как е? — поздрави ни той.

— Добре.

Той погледна към мен, после към Джана, която му се усмихна с присвити устни.

— Задръж за секунда — каза Марк. — Нека да си взема електрическия трион, за да срежа това напрежение.

— Луис мрази Коледа и иска и аз да я намразя.

— О-о-о, много на място — брат ѝ грабна куфара си. — Мога ли да се присъединя към спора?

— Не, той приключи — отвърна Джана. — Упражняваме се да се държим цивилизовано.

— Тя се упражнява да е цивилизована — намесих се. — Аз се упражнявам да се преструвам, че харесвам Коледа.

— Добре е да се усъвършенстваш в това.

— Ехоооооооо!!! Весела Коледа!

Едно неясно червено-бяло петно, което най-вероятно беше майката на Джана, изхвърча от къщата преди още колата ни да бе спряла. Тя затича към нас с разтворени обятия.

— О, за Бога — простена Марк, — видяхме се за Деня на благодарността.

— Не се тревожи — каза ми Джана. — Просто превключи на чаровния си режим и тя ще е като пластилин в ръцете ти.

Преглътнах последната буца безпокойство заседнала в гърлото ми и излязох от колата. Госпожа О'Кийфи вече задушаваше с прегръдки и целувки двете си деца, чийто ръце се люлееха в безуспешни опити да се защитят от яростната ѝ атака на нежност.

— Ти трябва да си Луис — обърна се и към мен.

— Удоволствие е да се запозная с вас, госпожо О'Кийфи.

Стиснах ръката ѝ и придадох по-меко изражение на погледа си, преди да се вгледам в лицето ѝ. Тя засия.

— О, моля те, наричай ме Роса — ръката ѝ неохотно се отдръпна. — Влезте вътре на топло. Всеки момент ще завали.

Четиримата се отправихме към верандата, в момента, в който входната врата се отвори. Черно-бяло овчарско куче се стрелна през моравата към Джана и Марк, подмина ме, после рязко спря. Обърна се, погледна ме и настръхна. Муцуната му се превърна в експлозия от бели зъби и червено-розови венци, ръмжеше и се готвеше за атака.

— Бобо, не! — Роса изпусна пакета от ръката си.

Очите ми срещнаха тези на кучето, докато кляках и прошепвах името му. Бобо изскимтя веднъж, после подви опашка и се заклатушка към мен. Другите гледаха с отворени усти как ме близна по брадичката и сложи лапа на коляното ми.

— Това беше странно — изрече Марк.

— Наистина — Роса се втренчи в мен за момент, после вдигна пакета, който бе изпуснала. — Добре, деца, нека да сложим тези подаръци под елхата, където им е мястото.

Двамата с Марк се качиха на верандата и влязоха в къщата.

Извърнах се към Джана, която не бе помръднала от алеята за паркиране.

— По същия начин реагира и Антигона — тя се приближи и се пресегна да погали Бобо по ушите. — Странни отношения имаш с животните, знаеш ли?

Огледах улицата с наредени от двете страни дървета. Във всяка една от очарователните тухлени къщи в колониален стил имаше не по-малко от пет спални.

— Това ли е мястото, където си израснала? — попитах я аз.

— Да, защо?

— С прекалено развитото ти чувство за класово съзнание, си мислех, че семейството ти е живяло в близост до някоя петролна рафинерия или в къща, направена от кашони от хладилници.

— Ей, къде пише, че героят на работническата класа трябва да е от самата работническа класа? Хайде, да влизаме.

Майката на Джана все още подскачаше въодушевено във всекидневната.

— Ихааа, толкова е хубаво всичките ми дечица да са тук за Бъдни вечер. Баща ти, Мат и Люк отидоха да направят някои последни покупки, а Дона и Дара хранят животинките от приюта си. Джана, защо не покажеш на Луис къде да си остави нещата, за да си почине?

Джана ме поведе нагоре по стълбите, по-далеч от обсега на майка си.

— А аз си мислех, че ти си емоционална — казах й. — В сравнение с майка ти, си като срамежлива монахиня.

— В сравнение с майка ми, Джоан Ривърс^[2] е срамежлива монахиня. Чакай да се запознаеш с баба ми — тя отвори една врата близо до стълбите. — Това е твоята стая.

Сложих чантите ни върху двойното легло.

— Знам, че вероятно е много малка за теб. За което съжалявам.

— И е още по-малка за двама ни.

— Не, това е твоята стая. Аз ще спя в собствената си стая, която е надолу по коридора.

— Имаш предвид, че ние няма да... — Посочих леглото.

— Да спим заедно? Няма начин. Нашите са твърде старомодни.

— Вече не си тийнейджърка, Джана. Някой казал ли го е на родителите ти?

— Извинявай. Знам, че е абсурдно, но...

— Да не би да си мислят, че не спим заедно? Или че още си девствена?

— Шшт. Не, просто не искат да навирам сексуалния си живот в лицата им, нали разбираш?

Плъзнах ръка около талията й.

— Ще можеш ли да ме посетиш, тогава?

— Може би утре вечер. Но не днес. Обичам да прекарвам Бъдни вечер сама — да размишлявам за тайнството и всичко останало. Това е време на спокойствие, което пазя много ревниво.

— Аз съм този, който ревнува.

— Лу, важно е за мен. Не се присмивай, става ли?

— Добре — повдигнах леко краищата на бретона ѝ от слепоочията. — Съжалявам, че бях толкова непоносим по отношение на Коледата. Обещавам, че ще съм добър заради семейството ти.

— Знам, че този празник ти напомня за нещо неприятно, вероятно свързано с миналото ти. Лоши спомени?

Целунах я по челото и не казах нищо.

— Разбира се, че няма да ми кажеш — изрече тя. — Ще се вгълбиш в себе си и само ще ми се усмихнеш.

Усмихнах ѝ се. Джана се разсмя и взе ръката ми.

— Хайде, да отидем да си починем с мама и Марк, преди да трябва да се запознаваш с всички останали. Най-добре е да опознаеш семейството ми малко по малко.

Когато стигнахме до подножието на стълбището, две двойки клонинги — мъже и жени, нахлуха през вратата, с тежки пазарски чанти в ръце. Следваше ги висок жизнерадостен червенокос мъж. Джана се обърна към мен.

— До тук беше с постепенното опознаване. Надявам се, че си в перфектна форма да се гмурнеш в дълбокото.

Скоро бях погълнат от море бърбреци хора, огромни плата със закуски и преливащи купи яйчен или коледен пунш. Докато се запозная с останалите братя на Джана — Матю и Люк, съпругите им Дона и Дара (така и не ми стана ясно кой за коя бе женен) и баща ѝ Уолтър, къщата бе нападната от братовчеди, лели, чичовци, съседи и приятели. Всяка група влизаше с хор от викове и прегръдки, веселеше се диво около двадесет минути, после отново се понасяше навън, за да бъде заменена от нов рояк благопожелатели. Като фон тръбеше странно приятна смесица от ирландски коледни песни, повечето от които звучаха като неприлични пиянски мелодийки, стига да не се заслушвах в текстовете им.

Когато Джана видя, че достатъчно добре се вписвам в обстановката и мога да бъда оставен без наблюдение, я виждах рядко

през следващите два часа. В един момент се присъединих към Уолтър и синовете му, събрани около елхата.

— Точно това имах предвид, разбираш ли? — Уолтър посочи една от играчките, украсена с емблемата на Кока Кола. — Доказателство, че Коледа става дяволски комерсиална.

— Татко — започна Матю, — тази играчка е...

— ... поне трийсетгодишна — довърши Люк.

— И горе-долу толкова пъти сме чували тази тирада, хора — съобща Маркърс на братята си. — Отново ще кажа, тате, комерсиализмът е част от това, което прави Коледа толкова велика.

— Да не си посмял, ти малък еретик такъв — докато произнасяше предупреждението си, по устните на Уолтър се плъзна усмивка.

— Всички тези украшения, с които обществото кичи Коледа най-много ме отблъскват — каза Марк.

— За теб, тате — включи се Люк, — Коледа започва с първата неделя на коледните пости. За нас тя започва с...

— ... Дядо Коледа, яхнал електрическа самобръсначка „Норелко“ в телевизионните реклами — допълни Мат.

— Нима казваш — попитах аз, — че можеш да лишиш Коледа от религиозния смисъл и въпреки това ще ти въздейства също толкова силно?

— Да, почти толкова — каза Маркърс.

Братята му кимнаха.

— Защо би искал да я лишаваш от религиозния й смисъл? — попита Уолтър. — Тогава се превръща просто в поредния духовно изпразнен езически празник, като Деня на благодарността.

— Позволи на езичниците да станат част от нашия празник, татко — изрече Мат. — Какво лошо има в това? За теб все още ще означава същото. Нищо не може да ти го отнеме.

— Най-малкото — казах аз, — е страхотна рекламна кампания на християнството.

— Предполагам, че би могло да се възползва от една такава кампания тези дни — Уолтър отпи от пунша си. — Джана ми каза, че си епископален християнин.

— Хей, вижте, Сандра е в кухнята! — Марк ме дръпна за ръката. — Беше ми учителка по пиано. Наистина трябва да се запознаеш с нея.

Той ме завлече далеч от баща си.

— Благодаря, че ме отърва — казах му, — но очаквах с нетърпение да изиграя ролята си.

— Трудно е да заблудиш татко. Той вижда точно през мен, макар че не му личи. Това е разговорът, от който се ужасявам.

— Кой по точно — да обсъдите факта, че си гей или това, че вече не си католик?

— Добре де, два разговора. Как разбра?

— Заради начина, по който ме гледаш.

— Не, имам предвид как разбра, че вече не съм католик?

— Както ти казах...

Марк премигна насреща ми.

— Объркваш ме, Луис. Обичам това в хората... имам предвид в мъжете — той ми намигна ми и ме удари по ръката, после хвърли поглед зад мен и внезапно придоби възмутен вид. — Не, Луис, няма да те целуна! О, здрасти, Джана.

— Здрасти, идиотче — каза тя. — Забавляваш ли се? — обърна се към мен.

— Доста хубаво парти — отвърнах ѝ.

Двамата с Маркъс се засмяха.

— Парти? — повтори тя. — Това е просто събиране. Почакай до по-късно.

— Какво ще става по-късно?

— Ще отидем до къщата на леля ми за *vigilia*^[3].

— Какво е *vigilia*? — попитах я. — Звучи религиозно.

— Не, на италиански е. Семейството на майка ми организират такава всяка година. Основно ядем и пием много. Седем ястия, седем вида риби. Никога не си ял калмари като на леля Лорета.

— Мисля, че започвам да харесвам този празник.

Както се оказа, *vigilia* не беше нищо повече от още едно празненство за Бъдни вечер, с малко повече наблягане върху яденето, отколкото върху пиенето, за разлика от „събирането“ в О'Кийфи. Чувствах се спокойно и се укорявах, че се бях притеснявал за това празнуване.

Спокойствието започна да ми изневерява, когато чичото на Джана — Паскуале, пенсиониран оперен певец, се изправи и запя Gesu Bambino^[4]. Опитах да се скрия в кухнята, но Джана ме спря.

— Лу, трябва да чуеш това — тя ме повлече обратно към всекидневната. — Толкова е красиво, че ще ти се прииска да изтичаш да се покръстиш още утре сутринта.

— Силно се съмнявам.

Застанах зад Джана с ръце около талията ѝ.

Разбира се, че беше красиво. На естетическо ниво се наслаждавах. На физическо обаче, се задушвах. Жесток сърбеж измъчваше носа ми. Когато започнах да подсмърчам, Джана стисна дланта ми, бъркайки алергичната ми реакция със сантименталност.

— Много е трогателно, нали? — каза тя, след като свърши, около пет минути по-късно, отколкото би ми се искало.

— Да! Никога не съм знаел, че тази песен има толкова много строфи — отвърнах.

— Джана — извика майка ѝ, — по-добре да тръгваме сега, ако искаме да си намерим места за Среднощната литургия.

— Добре, мамо, идваме.

След това се обърна към мен:

— Няма нужда да идваш ако не искаш. Можем да те оставим в къщата по пътя.

Обмислих вариантите си. Религиозната коледна песен бе предизвикала само лека алергична реакция, но една песен във всекидневна в Южна Филадельфия беше нищо в сравнение с вълните от святост, които биха ме залели, натъпкан в катедрала с още няколкостотин възторжени богомолци. Всички залози бяха срещу мен, по отношение на това в каква форма ще е главата ми в края на службата, ако се приемеше, че успее да остане на раменете ми.

— Ще дойда с теб на литургията — чух се да казвам.

— О, благодаря ти, Луис — Джана уви ръцете си около мен. — Това значи толкова много за мен.

— Да, предположих, че може да е така.

— Ще има ли тамян? — попитах я, след като вече се бяхме настанили на пейката.

— Да, защо?

— Алергичен съм към тамян.

— Защо не ми каза?

— Не е сериозна алергия — обикновено. Просто исках да си подготвена, в случай, че се наложи ненадейно да изляза.

— Как се чувстваш сега? — запита ме тя. — Струва ми се, че все още има малко тамян във въздуха от литургията в осем часа.

— Малко ми е задушно, но не е чак толкова зле.

Седях в края на скамейката в средата на църквата, с Джана от дясната ми страна. Параклисът беше величествен и плашещ. Имаше достатъчно статуи, фрески и витражи, за да задържат вниманието дори и на най-отегченото дете по време на цялата литургия. Четиринадесетте картини, изобразяващи мъките на Христос, бяха издълбани в мазилката на стените, по седем от всяка страна. Внимателно разгледах всяка една от тях и се отдадох на далечни, горчиво-сладки спомени.

— Красиво е, нали? — промълви Джана. — Църквата. Миналата година свършиха с реставрацията. Само Бог знае колко студенти не са получили стипендии, заради разходите по ремонта, но сега жънем облагите, нали?

— Великолепна е.

Всъщност, високото ниво на натруфеност, комбинирано с факта, че мислите на хората около мен бяха заети главно с коледните подаръци, запазваше атмосферата на святост на безопасно ниво.

— Скоро би трябвало да започнат псалмите — каза тя. — Продължават около половин час, после започва литургията.

— Превъзходно.

— Музиката ще ти хареса.

От олтара се разнесе мелодията на самотна цигулка.

— О, страхотно, това е „Un Flambeau, Jeannette, Isabella“^[5] — обясни Джана. — Обичам тази песен, а толкова рядко я свирят. Надявам се да я изпеят на френски.

Към цигулката се присъедини цимбал. Мелодията беше почти непоносимо нежна и красива. Лицето на Джана изразяваше най-чист екстаз. Взрях се в нея, окъпана от мека бяла светлина, докато тя не ме погледна с ъгълчето на окоето си.

— Не ме гледай така — прошепна ми.

— Нищо не мога да направя. Никога не съм виждал нещо толкова красиво.

Тя се обърна към мен — очите ѝ бяха меки като на кошута, а усмивката ѝ спокойна като на Мона Лиза.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Това е най-любимият момент в живота ми, точно в тази минута.

Джана кимна, после отново насочи вниманието си към музиката.

Програмата продължаваше и тежестта в главата ми леко се повиши, след това достигна поносимо ниво. Отново се отпуснах.

Тогава започна кошмарът.

Органът изръмжа като оживял и всички от паството се изправиха. Изправих се заедно с останалите, а след това с ужас погледнах към пътеката между редовете, когато започнаха да пеят.

Министрантът^[6] здраво държеше кръста, който триумфиращо се приближаваше към мен. Устните ми се присвиха.

Няма да отместя поглед, няма да отместя поглед. Заковах очите си върху полираното дървено разпятие и сдържах напирещата горещина.

— Glooooooria...

Точно когато кръстът ме подминаваше, някаква ръка докосна гърба ми. Потиснах вика си, осъзнавайки, че това бе Джана.

— ... In excelsis Deo.^[7]

Най-накрая безкрайната процесия от свещеници и министранти достигна предната част на църквата и музиката спря. Главата ми вече кълтеше като гонг.

— Всемогъщи Боже, ти си причината тази свята нощ да блести с яркостта на истинската Светлина: Дай ни, на нас, които сме познали тайната на тази Светлина на земята...

— Трепериш — прошепна Джана. — Твърде много тамян?

— Кога ще седнем?

— Сега.

Жена с малки очила и зелена рокля с поло яка, се качи на подиума и прочисти гърлото си.

— Четене от Книга на пророк Исаия.

— Не ми каза, че ще има и цитати от Библията — прошепнах на Джана.

— Шшт — тя ме смушка в крака. — Това е само началото.

— Народът, който ходи в тъмнина, ще види великата светлина; върху живеещите в страната на пълна тъмнина ще блесне светлина.

— Усецам мотива тук — измърморих.

Джана отново ме смушка, този път по-силно.

— ... ще Му дадат име: Чуден Съветник, Бог крепък, Отец на вечността, Княз на мира. Неговата власт и мир безкрай ще расте...

Последва още пеене и болката вътре в главата ми запълзя около и зад очите ми.

Започна един безкраен псалм:

„Защото на небето кой може да се сравни с Господа?

Между синовете на силните кой може да се уподоби Господу?

Бог е твърде ужасен в съвета на светиите,

И достопочитаем повече от всички, които са около Него.“

Мислех за всички саркастични и остроумни подигравки, които щях да направя за тази церемония, само ако синусите не ми бяха свили мозъка до размера на стафида.

Последва още пеене (защо всички шибани коледни песни имаха четири строфи?), после свещеникът пристъпи пред олтара, държейки огромна книга.

— Евангелие на Лука.

Бързо, Луцифер. Мисли за нещо нечестиво. Мисли за нещо нечестиво.

Зад задушаващата тежест и разтърсващата болка, които превземаха главата ми, изплува едно друго усещане. В тази църква, от всички възможни места, се чувствах... в безопасност. Усещането ме ужаси и накрая ме накара да побягна.

Като поставих кърпичката върху носа си, показах на Джана какво възнамерявам да направя. Тя кимна и се надигна, за да ме

придружи.

— Не — прошепнах. — Остани. Ще се оправя.

— Сигурен ли си?

— Да. Виж, любимата ти песен е следващата.

Тя стисна ръката ми.

— Няма да се бавим.

Опитах се да не залитам прекалено много, докато излизах от църквата. С въздишка на облекчение един от правостоящите зае мястото ми.

Все още валеше. Разтворих чадъра си и се запрепъвах по мраморните стъпала към една пейка близо до паркинга, която гледаше към вратите на храма. След няколко мига дишането ми се успокои, а болката в слепоочията ми намаля достатъчно, за да отворя очите си напълно.

Поне бях избегнал причастието. Нямах представа какво можеше да се случи, ако участвах в ритуала — вероятно нищо, но не ми харесваше идеята да се разкрия пред Джана като езикът ми избухне в пламъци точно на Бъдни вечер.

Все пак беше красиво — пеенето, статуите, тамянът, дори молитвите. Копнеех отново да видя Джана потънала в блаженство и мечтаех да я гледам с ясни, лишени от болка очи.

Дъждът трополеше по чадъра ми и се смесваше със слабия звук от хиляди гласове, пеещи възхвали. Бяха само ехо на ангелските химни, които някога излизаха от устните ми, в това, което ми изглеждаше като друг живот. За първи път от Падението можех почти да чуя една от старите мелодии в главата си. Нотите блуждаеха, непоследователни, търсеха се една друга в необятните изпепелени поля на съзнанието ми.

После дъждът се усили и удави химна в мен. Свих се сам на пейката, вперил поглед в светлината и топлината като наказано дете и въздъхнах.

В съня си преживях отново предишната нощ с Велзевул, сякаш гледах филм с разбъркани кадри. Думите му тичаха из съня ми като бездомно псе в цветна градина:

— Ти си Луцифер, Принцът на Мрака...

— Откога не те е докосвал ангел?

— ... Императорът на Долния свят, второто най-силно и единственото най-готино същество във Вселената...

— Ако искаш... ще нося крилата.

— ... Източникът на Всяко зло, Противникът, Древното зло...

— Независимо какво правим, Бог не го е грижа.

— ... Ти си Адската Змия.

Сцената хаотично се връщаше назад или отиваше напред, докато цялата последователност на събитията се превърна в безсмислена и неясна мъглявина.

Докато не стигна до края, обаче.

Този път, след като го отхвърлих и запратих на пода, когато се взрях в лицето му, пълно със страх и изненада, нещо в мен се пречупи.

Нахвърлих му се.

С едно движение разкъсах ризата му. Копчетата изтропаха по пода, масата и стените. После го държах в прегръдките си, а тялото му се извиваше към устните ми. Езикът и устата ми поглъщаха гладките му горещи гърди и врат, и накрая диво се сляха в брутална целувка.

Пръстите ни деряха кожата и дрехите на другия. Допълзяхме до килима пред камината. Коленичих над него. Ръцете му дращеха голите ми бедра и той се взря в мен триумфално.

Устата му беше гореща и влажна, опитна... и непоносима. Отблъснах го и го приковах към пода с тялото си.

— Не — казах аз. — Не като хора този път. Като демони.

Ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Сигурен ли си?

— Да.

Температурата на телата ни се повиши до нива, които биха убили човешко същество. Докато ръцете и устите ни галеха и търсеха, плътта ни започна да бълбука и да се топи, докато се разтвори в едно пулсиращо, искрящо прозрачно тяло.

Стените се разтресоха от виковете ни. Усещанията идваха не като вълни, а като една мъчителна ескалация на лудостта. Когато очите ми се отваряха, можех да зърна само кичур от косата му или част от лицето му, но нищо повече. Границите между нас вече не можеха да се видят или почувстват.

Горещината продължи да се покачва, а ние се гърчехме заедно, горяхме като ямите разтопена лава, в които скачахме като деца. Погълнахме се един друг в яростно единство от огън и плът, докато последният пламък почти унищожи телата и умовете ни.

Когато накрая горещината намаля, трябваше да се разделим преди охлаждането или рискувахме да откъснем плът от тялото на другия. Но ние се притискахме един към друг, а жаждата и студът ни караха да вием от болка. Строполих се на пода до него и видях, че единението на телата ни бе прогорило килима.

Събудих се разтреперан и ридаещ в утрото на Коледа.

[1] Te Decet Hymnus, Deus — „... ще има песни за Теб...“ (химн „Requiem&Kyrie“) — Бел.пр. ↑

[2] Joan Alexandra Molinsky Sanger Rosenber, по известна като Joan Rivers (Born June 8, 1933), е американска комедийна актриса, носителка на наградата „Еми“, популярна с безочливото си поведение, силен и дрезгав глас с ясно подчертан нюйоркски акцент. — Бел.ред. ↑

[3] vigilia — (итал.) — вечеря, състояща се от седем рибни блюда, която се сервира на Бъдни вечер в южна Италия. — Бел.ред. ↑

[4] Gesu Bambino (итал.) — Младенеца Исус. — Бел.ред. ↑

[5] Un Flambeau, Jeannette, Isabella — Коледна песен, която се появява в Прованс, Франция през 16 век. Песента е публикувана за първи път през 1553 г. във Франция, а през 18 век бива преведена и на английски. — Бел.ред. ↑

[6] Министрант — в католическата вяра, мирянин (обикновено юноша), който помага на свещеника по време на меса или други църковни ритуали. — Бел.ред. ↑

[7] „Gloria in excelsis Deo“ (латински) — името и началната строфа на химн, който е известен и като Greater Doxology. — Бел.ред. ↑

Mihi Quoque Spem Didisti^[1]

— По-добре ли се чувстваш днес?

Погледнах Джана над димящата си чаша кафе. Ръцете ми трепереха.

— Май да — отвърнах. — До известна степен.

— Мисля, че Дядо Коледа е дошъл, докато си спал.

Той не е единственият, помислих си, после отново се върнах към кафето си.

— Наистина ли? Какво те кара да мислиш така?

— Погледни под елхата.

Последвах я във всекидневната.

— Мамка му — измърморих аз.

Подаръците бяха подредени не просто под елхата, а се разпростираха четири стъпки около нея и на височина стигаха до кръста на Джана.

— Всяка година баща ми казва: „Предупреждавам ви, деца, това ще е една скромна Коледа“ и всяка година става по-зле. Все повече неща. Част от крайността на тази показност се дължи на факта, че майка ми опакова всяка една част от подаръците поотделно, номерирайки ги по важност в низходящ ред, така че може да отнеме цяла сутрин да разбереш какво по дяволите са ти подарили. Но това е част от забавлението. Ще видиш.

За да се изброят подробно всички подаръци, щеше да е необходима триизмерна карта с цветово кодиране, мигащи стрелки и професионален коментатор на живо. Джана ми подари изискано тъмнокафяво кожено яке (каза, че била любопитна да ме види в нещо различно от черно) и снимка на двама ни при Големия каньон в рамка. На фотографията, която ни направи преминаващия турист, се вирахме в очите на другия, а гладният гарван, леко извън фокус, се виждаше на

задан план. Семейството охкаше и ахкаше над подаръците, които ѝ подарих, особено над синята рокля, купена от бутика с любопитната, услужлива дама на опашката зад мен.

Накрая ѝ подадох малка, плоска кутийка.

— Това не е толкова впечатляващо като останалите подаръци, но мисля, че ще ти хареса.

Тя махна панделката, отвори кутията и се разплака.

— Джана, какво е? — Роса се наклони напред.

— Покажи ни, покажи ни — изчуруликаха Дона и Дара.

— Никой от подаръците ми досега не те е разплаквал — каза Марк.

— Не е вярно, Марк — смъмри го Люк. — Помниш ли, когато на четвъртия ѝ рожден ден ти ѝ подари опакована жива хлебарка?

Джана повдигна сребърния кръст от кутията и ме погледна така, като че ли бяхме само двамата в стаята.

— Знам колко много означава това — каза ми, — когато идва от теб.

— Не, Джана, и представа си нямаш.

Тя пусна кутията на пода и ме прегърна.

— Толкова много те обичам.

Бавно я обгърнах с ръце. Другите останаха безмълвни цели пет секунди.

— Някой ще пусне ли финалните надписи сега, за да можем да ядем? — попита Марк.

Сред всеобщия смях, раздаването на подаръците приключи, за да отстъпи място на подготовката за обяда, което беше, разбира се, самия тържествен Коледен обяд. Всеки от нас грабна по една кутия и насипа многобройните компоненти на подаръците си вътре, за да бъдат подредени и сглобени по-късно, вероятно през юни.

Непоканени към отбора по приготовленията на обяда, Джана и аз седнахме на канапето във всекидневната, докато Марк и Уолтър гледаха емисия за предстоящ футболен мач. Тя закопча медальона около врата си и го загледа с възхищение.

— Никога няма да го сваля. Ще бъда като онези наистина твърди ирландски момчета католици, които се молят на Светата Майка преди боксовите си мачове. Те винаги носят тези малки кръстове, а ти просто знаеш, че са с тях и под душа, и в леглото...

— Шегуваш се, нали? — попитах аз.

— За себе си, да. Вероятно ще се удуша ако спя с него, а това ще е трагедия откъдето и да го погледнеш.

На входната врата се иззвъня.

— Отвори вратата, Джана — каза Марк.

— Ти я отвори. Ти си по-близо.

Марк стана от пода и хукна към противоположната страна на стаята.

— Вече не.

— О, за Бога — възкликна бащата на Джана. — Отново се превръщате в малки нехранимайковци. Никакви играчки за вас догодина — той избута Бобо, който скачаше към вратата и ръмжеше. — Тихо, Бобо, глупаво псе. За какво е... — После отвори. — О! Е-е-е... Весела Коледа, Адам.

— Някой да ме застреля — измърмори Джана под носа си.

Марк се надвеси над рамото ѝ.

— Ако искаш, заради малката ми сестричка, бих могъл да му счупя краката, а?

— Не е необходимо — отвърна тя.

— Сериозно, ще го помоля да си тръгне, ако искаш.

— Не, трябва да се справя сама.

Тя стисна ръката ми.

— Съжалявам, Луис. Само ме остави да приключа с това.

Всички се изправихме, а Джана се запъти към Адам, който влизаше във всекидневната, въпреки всеотдайните усилия на Бобо.

— Ъ-ъ... Джана, скъпа, Адам е тук да те види.

Уолтър отстъпи, за да направи път на висок мъж с коса с цвят на хоросан и очила с тънки рамки. Мъж, който гледаше Джана все едно тя представляваше последната стъпка от пътуване, продължило хиляди мили. Това беше човекът, с когото я бях видял пред сградата на Конгреса в деня, когато даваше показания.

— Здравсти, Джана — каза Адам. — Весела Коледа.

Гласът му беше внимателен и доста несигурен.

— Весела Коледа, Адам.

Джана се усмихваше насила. После кръстоса ръце пред гърдите си.

— Изглеждаш добре.

— Благодаря.

Адам прочисти гърлото си:

— Ами, говорих с баща ти миналата седмица и той каза, че ще си тук за Коледа.

Тя посочи към обстановката около себе си.

— И наистина съм тук.

— Та, бях в квартала и си помислих да... — погледът му се плъзна от нея и се закова в мен. — Вие трябва да сте...

— Адам, това е Луис Карвало — представи ни Джана. — Луис, Адам Крофорд.

Стиснахме си ръцете. Можех да почувствам как сърцето му спря.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той. — Карвало. Това италианско или испанско име е?

— Всъщност е португалско.

— Наистина ли? — попита Джана. — Това е интересно. Винаги съм смятала, че е испанско.

— Хората често правят тази грешка — отвърнах.

— Ясно. Да, сигурна съм, че е често срещана грешка.

Тримата стояхме там, кимахме и говорехме празни приказки, докато Маркът не наруши размяната на изкуствени любезности, обвивайки ръка около раменете на Адам.

— Е, Адам — каза му. — Как я караш? Животът добре ли се отнася към теб?

— Аха. Добре, благодаря.

Червенината по лицето на Адам се усили и той се отдръпна от Марк, преструвайки се, че иска да погали Бобо. Протегна длан към кучето, което почти я отхапа.

— Бобо! — Уолтър сграбчи каишката му. — Извинявай, Адам, нека да го изведе от тук. Не знам какво му става.

— Бобо, мислех, че сме приятели.

Адам гледаше как кучето и Уолтър изчезват в сутерена.

— Предполагам, че си е намерил нов приятел... приятелю — изрече Марк.

— Предполагам — Адам се обърна към Джана. — Както и да е, аз бях... ъ...

— В квартала — подсказа Марк.

— Точно така.

— В този квартал, на тридесет мили от дома ти.

— Точно така.

— И си решил да се отбиеш и... какво?

— О, исках да донеса малко подаръци — Адам вдигна червена пазарска торба. — Хо-хо-хо и всичко останало.

— Подаръци ли? — попита Джана.

— Да, купих нещо за майка ти и баща ти — той издърпа голяма плоска опакована кутия от чантата и я остави върху масичката за кафе. — И нещо за теб.

Протегна малка кутийка към Джана. Тя дори не направи опит да я вземе.

— Адам, трябва да поговорим.

Двамата с Маркърс се отправихме към всекидневната като по даден знак.

— Уф, Лу, съжалявам за това — промълви брат й. — Нямах представа, че ще се появи на Коледа. Куражлия е, признавам му го.

Уолтър влезе откъм сутерена.

— Горкият. Надявам се да му го каже направо, веднъж завинаги.

Джана и Адам минаха покрай столовата на път към кабинета.

— Ей — каза Марк. — Искаш ли да подслушваме как разбива сърцето му?

— Маркърс, имай малко милост — Уолтър седна до масата. — Достатъчно лошо е, че ще бъде отхвърлен и без да продаваш местата на първия ред.

Гласовете от кабинета внезапно се извисиха и тримата замлъкнахме.

— Защо, Джана, защо? Все още не разбирам защо искаш да захвърлиш девет години. Положихме толкова усилия за връзката ни.

— Знам, знам, но се уморих само да правя усилия — отвърна тя. — Просто вече не е забавно.

— Забавно? Това ли имаш сега? Забавление?

— Реално погледнато, ние не подслушваме — изрече Марк. — Просто сме се умълчали, а те...

— Шшт! — Вдигнах ръка. — Аз подслушвам.

— Това отвън неговия Мерцедес ли е? — казваше Адам. — За това ли си с него? Заради парите му?

— Познаваш ме много добре, Адам. Обичам Луис въпреки парите му, не заради тях.

Настъпи кратко мълчание, после отчаяният глас на Адам отново се извиси:

— Обичаш го? Обичаш този мъж, след колко, само шест седмици, откакто се сте заедно?

— Да.

— Как може това да е любов? Това не е любов. Любовта е да водите едни и същи битки, да лекувате раните си. Любовта е да вдигате чорапите на другия от пода на всекидневната, без да се оплаквате. Той вдига ли чорапите ти, Джана?

— Не му се налага! Аз си ги вдигам сама, по начина, по който правя всичко, откакто те напуснах. Нямам нужда ти или братята ми, или някой друг да се грижи за мен, ясно ли е?

Гласовете отново се снижиха, а Маркът и аз се залепихме към вратата на кабинета, за да чуваме разговора им.

— Не искам да те нараня, Адам.

— Джана, аз просто искам да си щастлива.

— Щастлива съм. Ти искаш да съм щастлива с теб, а аз не мога.

— Но...

— Вече не те обичам — изрече тя.

Думите ѝ накараха кръвта ми да замръзне. Внезапно се почувствах като воайор на собственото си бъдеще. Върнах се обратно в трапезарията. Маркът ме последва и постави длан върху ръката ми.

— Това там не си ти, Лу, помни това — каза той. — Тя те обича, по начин, по който не съм я виждал да обича някого.

Вратата на кабинета се отвори. Марк, Уолтър и аз грабнахме сребърните прибори и се престорихме на твърде заети с подреждането им на масата. Когато Адам мина покрай трапезарията, спря и заби сиво-сините си очи в мен. Светлината в тях сега беше бледа, като на полузаровен въглен.

— Ако някога я нараниш, Луис, ако тези очи пролеят дори и една сълза заради нещо, което си казал или направил, кълна се в Бог, че ще те унищожа — после се понесе към входната врата, без да погледне назад.

Отидох в кабинета. Джана седеше на дивана, обгърнала с длани лицето си. Настаних се до нея.

— Съжалявам — промълви тя. — Съжалявам, че трябваше да видиш това.

Пъхнах пръст под едната ѝ ръка. Тя се облегна на мен и зарида. Придърпах я по-близо до себе си и за първи път почувствах върховната мимолетност на човешката емоция.

— Обичам те, Луис. Знам, че гледаш Адам и се питаш дали това няма да си ти някой ден. Не мога да ти обещаая, че никога няма да ни се случи нещо подобно. Но чувствам, че ти си точно за мен по начин, по който никога не съм усещала Адам да бъде.

— Но вероятно той е бил точно за теб по начин, по който аз никога не бих могъл да бъда — казах ѝ.

Тя въздъхна.

— Мразя, когато си по-мъдър от мен.

— Не само глупаците се влюбват, нали знаеш. Глупаци са само тези, които вярват, че любовта трае вечно.

Целунах я и осъзнах, че всичко по-малко от вечност с нея, би било трагична шега.

На коледната вечеря се изсипа нова лавина от роднини, храна и алкохол. Не бях преживявал подобен гуляй извън Ада от времето на езическите празненства.

Братовчедката на Джана, Катлийн, великолепна млада жена с водопад от червеникаворуса коса, ме гледаше почти непрекъснато по време на вечерята. В един момент алена капка от соса от агнешкото се процеди от ъгълчето на устата ѝ и тя заби очи в мен, докато я облизваше с език. Усещах, че Джана ме наблюдава как ще реагирам на това предизвикателство, затова изражението на лицето ми остана безизразно, докато в съзнанието ми отекваше похотлив вой.

Междувременно, бабата на Джана, Серафина, бърбреше като обиден присмехулник.

— Значи, в петък ходих до Телма, трябваше да видите правнука ѝ! Караше велосипед без помощни колела, а е само на четири години. А съпругата на внука ѝ отново е бременна. Казвам ти, можеш да седя и да гледам малките дечица цял ден — тя огледа насядалите около масата.

Джана държеше плато с нещо с формата на пуйка.

— Лу, искаш ли малко фалшива пуйка? Дона я направи.

— Разбира се, ще опитам от всичко — взех малка порция и опитах парченце. — Не е зле. От какво е направена?

— От сейтана — изрече Дона.

— От Сатаната?! — попита Серафина. — Направено е от Сатаната?!

Крясъкът ѝ накара прешлените ми да застържат по гръбначния стълб.

— Не, бабо, сейтан — каза Матю. — Това е.

— Пшеничен глутен — поясни Люк. — Нещо като...

— Брашно. Мачкаш го и го вариш за няколко часа, после става...

— Дъвчащо, като месо. Опитай малко.

— О, не — отказа Серафина. — Не искам да ям нищо, което има нещо общо с Дявола. Знаеш ли, съседката ми каза, че в гаража ѝ има демони.

— Демони в гаража? — намеси се Роса. — Какво я кара да мисли така?

— Вратите му не спират да се вдигат и спускат цял ден и цяла нощ, но само наполовина.

— Това е нелепо — каза Уолтър. — Автоматът на вратата вероятно дава на късо.

— Все същото — тя погледна картофеното пюре над малките си очила. — Радвам се, че нямам гараж.

Марк побутна лакътя ми и посочи към сейтана.

— Трудно е да повярваш, че никога не е вървяло и крякало, а?

— Храната е прекрасна — Роса кимна на съпруга си. — Уолтър, сосът ти е вкусен както винаги.

— Благодаря, скъпа.

— Това е съвършената вечеря — продължи тя.

Всички кимнахме в мълчаливо съгласие.

— Като изключим това, че няма никакви деца — въздъхна Серафина.

— Ние сме децата, бабо — обади се Марк.

— Не, имам предвид мънички. Кога всички вие ще си имате бебета?

— Мамо, не започвай отново — каза Роса.

— Нищо не разбирам — Серафина посочи към близнаците. — Вие четиримата прекарвате цялото си време да се грижите за животни, които никой не иска — посочи Джана. — Ти така и не се омъжи за онзи добър човек, който би станал прекрасен баща, а сега си се хванала с някакъв млад плейбой, който изобщо не може да има сериозни намерения към теб...

— Ей — намесих се аз, но Джана стисна коляното ми, за да ме накара да замълча.

— А ти? — Серафина се обърна към Маркъс. — Какво е твоето извинение? Ти изглеждаш по-добре от всички останали взети заедно, така че защо не си женен? Защо никога не водиш някоя от приятелките си?

Роса остави чашата си с вино на масата.

— Мамо...

— Нямам приятелка в момента, бабо — Марк се размърда на стола си.

— Почти си на четиридесет, Маркъс, време е да погледнеш сериозно на жените.

— Мамо, престани...

— Приятелката ми Една има внучка, около тридесетгодишна. Трябва да се запознаеш с нея, би могло да излезете на кафе или обяд...

— Мамо, за Бога, не виждаш ли, че момчето е гей?!

Думата и пискливият глас на Роса увиснаха в смълчания, миришещ на плънка въздух. Всички бяха спрели да дъвчат и изглежда се опитваха да намерят незабележим начин да преглътнат.

— Гей? — прошепна Серафина. — Имаш предвид... откъде знаеш?

— Не е ли очевидно? — попита Роса.

— Той не е гей, той просто е... артистичен — бабата бързо прокара ръка по перленото си колие. — Марк, кажи на майка си, че не е вярно.

Марк погледна майка си, после баща си, след това фалшивата пуйка.

— Вярно е.

Серафина се втренчи в него, издаде лек писък, след което започна да плаче.

— О, в името на Бога, Роса — възкликна Уолтър, — защо трябваше да правиш това?

— Не можех да понасям повече тази шарада — тя посочи Марк, който все още се взираше в пуйката. — Уолтър, колко дълго трябваше да се преструваме, че не знаем?

— И това ли беше начинът, по който да го направиш? — каза той на жена си. — По-добре ли се чувстваш сега? Майка ти е в истерия, синът ти е в кататония, а всички останали тук внезапно си пожелаха да са на Юпитер.

Трябваше да призная, че гравитацията в трапезарията се бе увеличила поне до половината на тази на споменатата гигантска газова планета. Джана изглеждаше уплашена.

— Бабо, всичко е наред — каза тя. — Не е нещо, за което да плачеш.

Баба ѝ продължи да реве. Роса постави ръка върху устата си и избяга от стаята. Имах лудото желание да се изправа и да изкрещя с цяло гърло: „Той може да е гей, но аз съм Дяволът!“

Матю постави ръка на рамото на баба си.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

— Просто ме заведи у дома — отговори тя.

— Не, моля те остани — каза Люк.

— Мисля, че коледната вечеря умря, или поне духът ѝ — Уолтър захвърли салфетката си на масата. — Аз ще я закарам вкъщи — той помогна на тъща си да стане и я поведе към вратата, където се обърна и погледна към Марк. — Извинявай, сине. Не беше това начинът, по който исках да се случи.

Всички останали седяхме мълчаливо, докато входната врата не се затвори, след което Катлийн попита:

— Добре ли си, Марк?

Той примигна няколко пъти, после каза:

— Не мога да повярвам, че майка ми току-що ме разкри като гей наред коледната вечеря.

Всички се замислихме за случилото се за момент. Бях първият, който се разсмя. Скоро и останалите се присъединиха, осъзнавайки колко мелодраматично-абсурдно беше станалото.

— Ситуация, достойна за канапето на психоаналитик — обяви Джана.

Матю прокара ръка през изтъняващата си кафява коса.

— Майка...

— ... му стара — каза Люк.

Мат го погледна.

— Всъщност, щях да кажа „Майко Божия“.

— Наистина ли? — попита Люк. — Какво ще кажеш за това, а?

— Трябва да е началото на нова ера — казах аз.

Джана изтри въображаеми сълзи от очите си.

— Всички сте пораснали толкова много. Ужасно се гордея с моите бебчета.

— Млъквай, мамо — включи се Марк.

— Това значи ли, че ще спреш да флиртуваш с мен? — попита го Катлийн.

— Означава, че ще флиртувам с теб дори още повече, братовчедке — той ѝ изпрати похотлива целувка.

— Радвам се, че всички вие мислите това за толкова смешно.

Обърнахме се, за да видим Роса застанала на вратата.

— Горката ви баба вероятно получава сърдечен удар в момента — каза тя. — И вината за това е изцяло моя.

— О, мамо, погледни от друга страна — отвърна Марк. — Ако опъне петалата заради това, означава, че догодина всички ще трябва да купуваме един подарък по-малко.

Роса запрати малък кумкват^[2] към главата на сина си, който отскочи от слепоочието му и се приземи в сладките картофи.

— Ох! Стига, мамо... — той протегна ръце към нея.

— Катлийн, нека да разчистим масата за десерта — каза Джана.

— Но аз не съм приключил с вечерята — възразих ѝ. Тя ме ръгна в ръката. — О, вярно.

Седмината заедно разчистихме всички съдове наведнъж, оставяйки Маркъс и майка му сами в трапезарията.

— Мога да разбера защо харесваш Коледа — казах на Джана в кухнята. — Много е забавно.

Тази нощ лежах гол в малкото ми временно легло и се вирах в дръжката на вратата. След два часа тя се раздвижи и Джана влезе.

Махна нощницата си, плъзна се под завивките до мен и ме целуна дълго и дълбоко.

— Здравсти.

— Защо се забави толкова много?

— Трябваше да изчакам, докато всички заспят.

— А заспаха ли?

— Да, и така трябва да си остане. Виж, това легло скърца невероятно, а точно под нас има стая за гости.

Издърпах я върху себе си.

— Няма да издадем и звук.

Не издадохме... почти. Първоначално Джана леко изстена, после прехапа устната си. Едва движейки се, взаимно се доведохме до оргазма. Мъчението на безмълвния екстаз не ни позволи да изразим освобождаването си по друг начин, освен чрез очи, потънали в тези на другия и пръсти, вплетени в косите му.

Когато свършихме, Джана опря чело на гърдите ми. Кръстът около врата ѝ попадна между ребрата ми. Избутах го, така че да го виждам.

— Джана? — прошепнах аз.

— Ммм?

— Защо обичаше Адам?

Тя повдигна глава, за да се вгледа в мен.

— Какво?

— Толкова е различен от мен. Как можеш в рамките на един живот да обичаш и двама ни?

— Какво искаш да ти кажа? Че тогава съм била друг човек?

— Не, искам да знам истината. Любопитен съм.

— Той беше... — тя поклати глава. — Не ми е удобно да обсъждам това, докато съм гола. Да отидем в кухнята, където няма да се наложи да шепнем.

Облякохме се и отидохме долу. Джана напълни чайник с вода и го постави на печката.

— Искаш ли малко чай? Гърлото ме дразни леко.

— Не, благодаря. Болна ли си?

— Не, вероятно е от цялото това говорене и смях — обърна се към мен. — Той беше мой съмишленик.

— Кой?

— Адам. Заедно водехме битките си, имахме еднакви ценности, еднакви цели. Бяхме обединени в борбата си срещу хора като теб.

— Накрая да не съжаля, че съм те попитал?

— Всеки от нас беше герой за другия — Джана се пресегна към шкафа за чаша. — Като цяло, естествено, това не ми беше достатъчно. Когато го напуснах по-рано тази година, за да се преместя във Вашингтон, беше като да изоставя част от това, в което вярвах.

— Защо?

— Сега съм играч, също като теб. Работя в системата, докато Адам в действителност работи с хората, на които се опитваме да помогнем. Всеки ден той вижда нещастията и отчаянието им, и някак си все още вярва, че нещата могат да станат по-добри.

— Както и ти. Това е една от причините, заради които те обичам.

Тя се намръщи.

— Значи не мислиш, че съм наивна? Не се смееш на заблудите ми зад гърба ми?

— Не, само в лицето ти.

— Колко почтено.

Чайникът засвири леко, Джана го грабна и изля връщката вода върху пакетчето чай в чашата си.

— Има нещо друго — казах аз. — Марк ми разказа някои неща.

— За какво?

— За Адам.

Джана се подсмихна и остави чайника върху студения котлон. Чу се леко потракване.

— Марк просто е твърде загрижен, както винаги. Искане ми се да ме остави да порасна.

— Адам изпращал ли ти е цветя и подаръци?

— Някога чувал ли си израза „Когато имаш единствено чук, всичко ти изглежда като пирон“? Чукът на Марк е домашното насилие, така че вижда насилие, където и да погледне. Дори в Адам, който е един от най-милите...

— Не отговори на въпроса ми.

— Да, изпращаше ми цветя и подаръци.

— И?

— И аз ги връщах обратно.

— Каза ли му да спре?

— Да, казах му да спре и той спря. Днес го видях за последен път. Той най-накрая прие, че между нас е свършено.

— Надявам се, че си права.

— Вярвай ми — Джана дойде при мен и обвини ръце около кръста ми. — Моля те.

Целунах топлото ѝ чело.

— Вярвам ти. Но не вярвам на всички останали.

По-късно, когато ме остави пред спалнята ми, ѝ казах:

— Може би следващата година ще можеш да останеш тук цяла нощ.

— Да, как не. Това никога няма да се случи в тази къща, освен ако не сме...

Очите ѝ се разшириха. Дори не премигнах. Тя се вгледа в мен за момент, после поклати глава.

— Лека нощ, Лу.

Вмъкнах се в леглото си и загледах как снегът леко се плъзга по прозореца. Една странна мисъл се загнезди в ума ми и не искаше да се махне. Трябваше да се боря, за да не изригна в бурен смях. Писклив, подобен на Мики Маус, глас в главата ми твърдеше, че това беше „най-великолепната Коледа в живота ми“.

[1] *Mihi Quoque Spem Didisti* — „... даде ми надежда...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

[2] кумкват — дървета от рода *Fortunella*, които имат малки, годни за ядене и приличащи на портокал плодове. — Бел.ред. ↑

Quem Patronum Rogaturus^[1]

Събудих се късно на следващата сутрин. Според часовника на нощното шкафче беше девет и половина.

След като се изкъпах и облякох, слязох долу. Майката на Джана бе седнала до кухненската маса, пиеше кафе и четеше вестник.

— Добро утро, Лу. Радвам се, че най-накрая някой стана. Започвах да се чудя дали всички не са си тръгнали посред нощ.

— Обикновено не съм такъв поспаланко. Трябва да съм бил много изморен.

— Да, би трябвало — погледна ме право в очите, а игривата ѝ усмивчица ме осведоми, че е наясно с късната визита на Джана в стаята ми. — Радвам се, че имаме шанс да поговорим. Искях да се извиня за появата на Адам вчера.

— Вината не е ваша — налях си чаша кафе.

— Той се мотаеше доста наоколо в последните шест месеца, още след като Джана замина. Двамата с Уолтър гледаха футбол заедно и накрая го канех да остане за вечеря, защото не знаех как да го отпратя. Адам е добър човек, но...

— Не го виня — казах ѝ. — Най-малкото изпитвам съжаление към него. Ако Джана напусне мен, аз бих...

— Ти какво?

Опитах се да измисля нещо, звучащо романтично, а не психопатско. Последното нещо, от което се нуждаеше това семейство, беше още един загубеняк, преследващ дъщеря им.

— Бих бил смазан.

— Лу, ти изглежда си точно това, от което тя се нуждае в момента. Силен си, но не и доминиращ. Очевидно я обожаваш, но не по онзи отчаян, обсебващ начин — тя остави чашата си за кафе на масата и нагласи очилата си. — Разбира се, аз се тревожа за

възрастовата разлика и дали... Имам предвид, Джана е на тридесет и пет години... знаеш това, нали?

Кимнах.

— Добре, добре. Така че, разбира се, тревожа се за бъдещето й.

— Чуваш как биологичния й часовник тиктака и си притеснена, че съм твърде млад да направя нещо по въпроса, освен да ударя бутона за спиране на алармата.

— Това харесвам в теб, Лу. Толкова елегантно минаваш към същността на въпроса — след това погледна часовника си. — Не е характерно за Джана да спи до толкова късно. Ще отида да я проверя. Знам, че вие двамата трябва да тръгвате.

— Благодаря.

След като Роса излезе от кухнята, влезе Бобо. Седна до стола ми и настойчиво се загледа в мен. Опитах се да не му обръщам внимание, но той се мотаеше наоколо, така че да остане в полезрението ми. Щом погледнех право към него, опашката му се завърташе леко два или три пъти, после спираше.

— Престани с това — казах му.

Бобо се завъртя в кръг веднъж, после легна напречно на кухненския праг и се втренчи в мен.

— Лоши новини — майката на Джана прескочи кучето и влезе в кухнята. — Джана изглежда е хванала грип.

— Грип? По-добре да я видя.

— Тя не иска да се качваш там, защото казва, че изглеждала грозна. Кое е така, но мисля, че трябва да отидеш въпреки това.

Бобо отстъпи настрани като часовой и ме последва нагоре по стълбите до стаята. Почуках на вратата.

— Джана, аз съм.

— Не влизай.

Отворих вратата и влязох. Върху леглото й се издигаше купчина с човешки размери, покрита с чаршаф. Завивките лежаха на купчина върху пода.

— Глух ли си? — попита Джана изпод чаршафа. — Казах ти да не влизаш.

— Защо не?

— Може би защото те помолих.

— О! — седнах на леглото до нея. — Е, така и така съм тук, можеш и да поговориш с мен.

— Нещастна съм.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя — каза тя. — Вероятно съм прихванала нещо от Елен. Сега я мразя.

Посегнах към ръба на чаршафа и се опитах да го издърпам.

— Не! — изграчи Джана. — Не ме гледай такава.

— Не можеш вечно да стоиш там — отново леко дръпнах чаршафа. — А в състоянието, в което си в момента, не си готова да се бориш с мен.

— Добре, но не казвай, че не съм те предупредила — тя издърпа чаршафа от лицето си, което беше подпухнало и потно.

— Ооох! — Покрих своето с ръце. — Очите ми! Очите ми!

— Кретен.

— Чакай, всичко е наред. Мога да измисля нещо — посегнах към джоба на ризата си за слънчевите очила и ги сложих. — Ето, така е по-добре.

Джана отново покри лицето си с чаршафа.

— Хей, само се шегувам. Ставаш суетна колкото мен.

— За теб е различно — възрази тя. — Ти си великолепен.

— Истина е, но го приеми по този начин — ти все още имаш вътрешната си красота.

— Когато се почувствам по-добре, ще те ударя в стомаха.

— Дадено. Е, кога мислиш, че ще си готова да тръгваме?

— Лу, дори не мога да се обърна в леглото, без да ми се гади.

— Толкова ли е зле?

— Никога ли не си имал грип досега?

— Всъщност, не.

— Точно така, забравих, че си извънземен. Да хванеш грип е като да те блъска невидимо пламтящо слюзесто чудовище.

— Това съм го преживявал, така че мога да те разбера.

— Хубаво. Тогава си върви.

— Джана, не би ли предпочела да страдаш в собственото си легло? Ще те откарам у дома и ще... се погрижа за теб, нали знаеш, ще ти донеса разни неща.

Тя мълча една минута, после каза:

— Искам мама.

— Добре — изправих се, за да изляза.

— Не, чакай — Джана въздъхна и протегна немощната си ръка към мен. — Трябва да се приберем вкъщи. Помогни ми.

Поех дланта ѝ. Беше изгарящо топла и това предизвика внезапна вълна на похот. Обгърнах трескавото ѝ тяло и я изправих на крака. Тя сграбчи ръката ми и застана права, нестабилна за момент, докато премигваше с клепачи. Страстта ми избледня в усещане, което никога преди не бях изпитвал.

— Ооох, чувствам се ужасно, ужасно, ужасно. Накарай го да изчезне.

Обвих ръка около нея и си представих вируса вътре, възнамерявайки да го изгоря. Но той се бе разположил в цялата ѝ глава, гърлото и гръдния ѝ кош. Нямаше начин да го унищожа, без да нараня и нея. Нямах лечителски сили — и до този момент никога не бях пожелавал да имам.

— Трябва да си измия лицето — каза тя.

Помогнах ѝ да стигне до банята, където прибра косата си назад с лента и се погледна в огледалото.

— Исусе Христе, виж ме. Имам предвид, не ме гледай — Джана сложи ръка върху лицето ми. — Махай се.

Нежно целунах горещото ѝ слепоочие.

— Изглеждаш добре — изрекох на отражението ѝ.

— Лъжеш ме.

— Обичам те.

Тя ме гледа в огледалото няколко мига, след това започна да хлипа.

— Ще отида да повикам Марк — казах аз. — Ще тръгнем веднага, щом си готова.

— Е, Лу, какво мислиш за първата си истинска Коледа? — попита ме Марк в колата.

— Не беше зле. Това, което мога да кажа, е, че Коледа е главно ядене и пиене, и караници.

— Пропузна селия снисъл — изгъгна Джана.

— Колхото пофече гофориш, Джарна — каза Марк, присмивайки се на запушения й нос, — толхова пофече, ше ти се смеем — той размаха ръце. — Помохнете ми, хирам нушда от шпрей за нос.....

— Млъхвай — тя посочи към мен. — Да не зи позмял да ми се смехш.

Аз се подсмихнах.

— Не се и подзмивай.

Двамата с Марк избухнахме в смях.

— Мразя ви.

Когато стигнахме до апартамента на Джана, аз й помогнах да се качи по стълбите и да си легне. Докато донеса подаръците от колата, тя бе хвърлила всички чаршафи на пода и лежеше скимтейки на пропитото с пот легло.

— Трябва да си взема душ — съобщи ми Джана. — Помогни ми да стана.

Помогнах й да се дотътри до банята, където затвори вратата, без да продума. След миг водата започна да шурти, а вратата на душа се отвори и затвори.

— Ох! Ооох, мамка му.

Водата спря. Застанах пред вратата на банята.

— Джана, добре ли си?

— Не — изхлипа тя.

Влязох вътре. Тя стоеше под душа, сгушила се в хавлията. От част от косата й се стичаше вода и бе полепнала по лицето й.

— Какво не е наред?

— Боли. Водата от душа наранява кожата ми. Толкова съм зле. Жалка съм, нали?

— Джана... — приближих се, за да й помогна.

— Не, не ме докосвай. Боли ме. От всичко ме боли. Но толкова много искам да се изкъпя, Лу — кървясалите й очи ме умоляваха.

— Защо не се измиеш само с гъба?

Издърпах една кърпа от шкафа за хавлии и й я подадох.

— Ами косата ми? Това е най-лошата част.

— Можеш да я измиеш на мивката... или аз мога да ти я измия.

— Наистина ли би направил това за мен?

— Разбира се. Да. Бих. Бих го направил.

— Леле. Хм, добре. Нека да свърша първо с това.

— Просто излез, когато си готова.

Излязох и затворих вратата. Врълхлетя ме непреодолимо желание да избягам от апартамента ѝ и да не се върна никога вече, но после изчезна, сякаш призракът на предишното ми „аз“ беше минал през мен на път към забвението.

Открих пластмасов леген и малка кана под кухненската мивка и ги напълних с гореща вода. Преместих подаръците ѝ от дивана, за да направя място, където да легне. Докато поставях в ъгъла голямата червена пазарска чанта, забелязах ангела, надуващ рог, отпечатан в златисто отстриани на торбата. Подсмяхнах се, чудейки се как Майкъл понася тези разводнени образи на себе си и колегите си.

После стомахът ми се сви. Майкъл... Какво бе казал? „Не си мисли, че тя ще има късмета на Доктор Фауст.“ Извърнах глава към скимтящата от болка Джана.

— Копеле... да не си посмял.

Вратата на банята се отвори и тя се появи с кърпа около врата и шише шампоан в ръка.

— Какво правиш? — попита тя.

Прикрих параноята си с усмивка.

— Помислих си, че може да ти е по-удобно просто да легнеш на дивана и да надвесиш главата си над това — посочих към легена, — вместо да стоиш над мивката. Можеш да сложиш възглавница под врата си.

Джана не проговори, само кимна и се настани. Увисналата ѝ черна коса беше сплъстена и мазна. Навлажних я, после втрих шампоан в нея.

— Как е?

— Хубаво, наистина хубаво — гласът ѝ беше дрезгав и пресипнал.

— Каж ми, нормално ли е да се чувстваш толкова зле от един грип?

— Чух, че тази година вирусът е гаден. Елен се чувстваше ужасно от него. Но не чак толкова зле.

— Значи мислиш, че си го хванала от нея?

— Вероятно. Нощта, когато се видях с брат си, аз ѝ занесох малко пилешка супа и ледени близалки — Джана се намръщи. — Може би трябваше да се пъкна в голям пластмасов балон, за да се предпазя от микробите. Но може да съм го хванала и в метрото или на работа, или на всяко друго място.

— Значи е много заразно.

— Аха. Защо? Страх те е, че ще го хванеш ли?

— Не... имам предвид, да, малко съм разтревожен. Ако съм болен, не бих могъл да се грижа за теб.

— Тогава просто ще се грижим взаимно един за друг.

Започнах да изплаквам косата ѝ. Тя въздъхна.

— Лу, толкова си добър с мен.

Почти изгървах каната върху главата ѝ.

— Какво каза?

Джана отвори блесналите си от треската очи и ме погледна.

— Казах, че си толкова добър с мен.

Отстъпих назад, поразен. Никога преди тази дума не бе свързвана с мен. Бях наричан добър танцьор, добър играч на шах, добър ядрен стратег, естествено, но никога просто... добър.

Тя отново затвори очи.

— Не мисля, че наистина ти повярвах преди, когато ми каза, че ме обичаш. Сега вече ти вярвам.

Изплакнах косата ѝ, изсуших я, после смених чаршафите и я завих, когато я сложих в леглото. Джана прие помощта ми без смущение.

— По-добре ли се чувстваш? — попитах я, когато постави глава на възглавницата.

— Много по-добре. Само да не бях невероятно болна, бих се чувствала страхотно — протегна ръка, за да улови моята. — Благодаря ти.

— Мога ли да ти донеса още нещо?

— Ммхмм. Моля те, донеси ми... — тя се прозя — ... всичко.

— Например?

— Лекарство. Нещо толкова силно, че да е почти незаконно да се продава.

— Добре — взех палтото си.

— И малко чай. Лайка. И мед и лимон.

— Ясно.

— И кърпички. Няколко кутии. От меките.

— Разбрах.

— И таблетки за гърло. От тези без захар, така че да мога да ги вземам, след като съм си измила зъбите вечер.

— Искаш ли да ми запишеш това?

— Не, благодаря.

Джана заспа.

Когато пристигнах пред аптеката, Велзевул излизаше от нея.

— И ако това не е самият Дядо Коледа — каза той. — Весела ли беше Коледата ти?

— Беше интересна.

Той ме последва обратно в магазина.

— Ние си прекарахме страхотно във Вегас. Няма да повярваш колко много дечица има там сега, опитват се да го превърнат в място за семейни ваканции. Нищо не може да се сравни с това да си играеш с умовете на малки човешки същества, които още вярват в Торбалан. Но не беше същото без теб.

— Сигурен съм — открих рафтовете с лекарства за настинка.

— Какво правиш тук между другото?

— Вземам нещо за Джана.

— Йоко^[2] сега те е хванала да ѝ изпълняваш поръчките?

— Тя е много болна — казах аз.

— Изглеждаш леко изперкал, брато.

— Изперкал е слабо казано — обърнах се към него. — Виждам я да страда и не мога да направя нищо, абсолютно нищо. Ние не можем да лекуваме, можем само да нараняваме. Не можем да създаваме, а само да рушим. Това някога да те е безпокоило?

— Не. Освен това е само грип.

— Днес е само грип. Но какво ще стане, когато някой ден се окаже рак или конгестивна сърдечна недостатъчност или някой вирус, който още не е открит?

— Тя е млада — отвърна Велзевул.

— Няма вечно да е млада.

— Какво искаш да кажеш? Че ще останеш с нея, докато умре ли?

— Не знам. Защо не? Животът ѝ е колкото половин въздишка в сравнение с моя, едва ли е чак толкова дълго.

— Предполагам — той завъртя торбата около пръста си. — Ей, ако тя има тумор, можеш да го унищожиш.

— Помислих за това. Но ако го направя, междуременно ще унищожа и нея. Няма да ѝ причиня нещо по-различно от химиотерапията или лъчетерапията.

— Не знам, Лу, но смърт и болест звучат като две добри причини да не се забъркваш със смъртни за повече от една нощ.

Един старец се затътри по пътеката между рафтовете. Велзевул се премести няколко стъпки по-далеч от мен. Мъжът потърси лавицата за сироп против кашлица и като вземаше едно след друго шишенцата, прочиташе написаното върху етикета.

— Както и да е, изглежда, че правиш всичко, което можеш за нея. — Велзевул посочи към рафта пред мен.

— Не повече, отколкото всеки друг би могъл. Дори по-малко, всъщност — със замах посочих към лавиците. — Трябва да има триста различни лекарства против настинка тук. Как някой може да знае кое да вземе?

— Аз не знам — Велзевул се почеса по главата, после посочи към синята кутия пред мен. — Това има доста добра реклама.

— Аха — взех го и го разгледах подробно. — Но пише, че не приспива. Тя не трябва ли да спи много?

— Но ти не искаш да се отреже докато правите секс.

Старецът погледна към нас.

— Това не стои на дневен ред — прошепнах на Велзевул. — Толкова зле се чувства.

— Еха. Значи определено ти трябва лекарство, което да я приспи.

Старецът избра сироп за кашлица и като клатеше глава, се отдалечи.

— Мисля, че просто ще взема едно от всеки цвят и ще оставя тя да избере — казах аз. — А ти за какво си тук?

Велзевул вдигна чантата си.

— Кондоми.

— Ти купуваш кондоми? Мисля, че се закле никога да не го правиш.

— Аха, ами хората тези дни настояват. А изнасилването не е толкова забавно, колкото беше преди.

Свалих три от кутиите с лекарства против настинка.

— Виж, трябва да свърша още няколко други поръчки, преди да се върна обратно при Джана, така че ще се видим по-късно, става ли? — запътих се към касата.

— Добре. Ей, какво ще правиш на Нова Година?

— Опитай се да отгатнеш.

— Ясно! — той натъпка торбата в джоба на якето си. — Предполагам, че ще се видим по някое време.

Дори не го погледнах.

— Да, ще се видим.

Треската изгаряше Джана през нощта и това, че не се нуждаех от сън, ми беше от полза. Два пъти смених влажните ѝ чаршафи и кальфките на възглавницата с нови и прохладни.

В четири сутринта тя се събуди от още един неспокоен петнадесетминутен сън и попита:

— Има ли нещо по телевизията?

— Вече проверих — отговорих ѝ от дивана. — Четири различни отсенки на сняг и реклами на нов торфен мъх.

— Не мога да спя. Имам нужда да се разсея с нещо.

— Искаш ли да правим секс?

— Не. Прочети ми нещо. Какво четеш там?

— Новата автобиография на Роналд Рейгън.

— О, Лу, това е просто рекламна кампания на републиканците. Рейгън дори още не е мъртъв.

— Предполагам, решили са, че вече няма да направи нищо паметно — казах ѝ. — Схвана ли? Паметно^[3]?

— Ти си болен мозък и затова те обичам.

— Сигурна ли си, че не искаш да правим секс? Няма да има нужда да правиш нищо. Много съм самостоятелен.

— Щом си толкова самостоятелен, тогава защо просто не си го лъскаш?

— Не и пред Рейгън.

— О, не ме размивай. Боли ме, когато се смея.

— Трябва ли да те разплача?

Джана се изкикоти.

— Разкажи ми приказка.

— Каква приказка?

— Каквато и да е. Но не и смешна, не забравяй.

— Добре! — придърпах един стол до леглото ѝ и седнах. —
Беше тъмна и буреносна нощ...

— О, моля те.

— Чакай, сега започва интересното. Виждаш ли, тъмната и буреносна нощ е метафора за, въъ, душата на нашия приказен герой. Да, това е.

— Продължавай.

— Била тъмна и буреносна нощ, вътре в душата на нашия приказен герой. Защото той бил чудовище, прокълнат да е сам и нещастен през цялото си съществуване.

— Кой го е прокълел? — попита тя.

— Садистичен, всемогъщ магьосник. Без повече прекъсвания, моля.

— Извинявай.

— Никой не знаел защо бил прокълнат. Може би всичко било едно голямо недоразумение, но фактът е, че бил прокълнат. Той живеел сам в невероятно обзаведената си кула, прокълнат и нещастен, нещастен и прокълнат, с нищо друго, освен своето нещастие и проклятие, които да му правят компания — тези двете, както и една говореща игуана, но после тя умряла.

Джана ме удари с немощна ръка.

— Без смешни неща.

— Не е смешно. Той наистина харесвал тази игуана. Както и да е, на нашия герой му липсвали дните преди проклятието, защото той невинаги бил чудовище. Някога бил прекрасен принц, красив както отвън, така и отвътре, но красотата му изчезнала. Обаче някъде било записано, въпреки че чудовището не знаело за това — вероятно защото било като бележка под черта в книгата с проклятия на садистичния магьосник — че единственият начин да се развали проклятието бил, ако красива и интелигентна жена го обикне.

— Това ужасно прилича на „Красавицата и звяра“ — каза тя. — И как така тъпите грозни жени не се броят?

— Ей, в четири сутринта не очаквай оригиналност или политическа коректност. Значи, чудовището срещнало стотици красиви, интелигентни жени и си прекарало великолепно няколко

пъти, но никоя от тях не го обикнала, защото той е чудовище, не забравяй, а освен това, те не получавали шанс да го обикнат, защото никога не го срещали отново. Но една нощ той срещнал най-умната, най-красивата жена в целия свят и тя успяла да вникне под чудовищната му същност и да разбере, че под нея се крие принц — докоснах върховете на пръстите ѝ със своите. — А най-възхитителното нещо е, че тя обича и двамата — и принца, и чудовището, така че той станал нещо по средата.

— И те живели щастливо до края на дните си?

— Аха. Поне докато не били премазани от голям жълт парен валяк.

[1] *Quem Patronum Rogaturus* — „... кой защитник да моля...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

[2] Йоко Оно — вдовица на Джон Ленън. Някои виждат в нея основната причина за разпадането на „Бийтълс“. — Бел.пр. ↑

[3] На 83 годишна възраст на Роналд Рейгън е поставена диагноза „Болест на Алцхаймер“. С годините болестта постепенно разрушава умствените му способности и паметта му. — Бел.пр. ↑

„*Dies Irae*“^[1]

През следващите няколко дни грипът на Джана отшумя и до Нова Година тя вече можеше да ходи, без да залита. За да се подготвим за новогодишното празненство в най-хубавия хотел във Вашингтон, се върнахме в моя апартамент.

Докато минавахме през всекидневната, хвърлих бърз поглед към килима пред камината — нямаше никакви следи от изгорено.

— Имам идея. — Започнах да разкопчавам блузата й. — За да спестим време, нека си вземем душ заедно.

— Ще спестим време, така ли? — избута ръцете ми тя. — И без това закъсняваме.

— Джана, мина почти седмица.

— Тогава още няколко часа въздържание няма да ни убият. Не искам да се изморя преди вечерта ни дори да е започнала. Бих искала да съм в съзнание поне до края на годината — тя окачи роклята, която й подарих, на вратата на спалнята. — Като говорим за това, какви цели си постави за през новата година?

— Ще си купя нов смокинг — извиках от дрешника.

— Това не е много амбициозно.

— Не искам да се претоварвам.

— Аз пък ще се кандидатирам за министерски пост.

Показах се иззад гората от дрехи.

— Какво?

— Казах, че ще се кандидатирам за министър. Уморих се да целувам задниците на политиците, да се оставям на милостта им и да чакам да направят някакви промени. Те не са по-добри или по-умни от мен, така че защо да не заема мястото им?

— Джана, това е фантастично — прегърнах я. — Какво те накара да вземеш това решение?

— Ти.

— Аз?

— Косвено, да — отвърна тя. — Луис, откакто те срещнах, започнах да се интересувам повече от живота и това, в което вярвам, отколкото преди, без значение, че с теб не вярваме в едни и същи неща.

— Вярвам в теб.

— Именно. Това връща нещата обратно към мен — какво мога да направя, промените, които мога да извърша.

— Можеш и ще го направиш — стиснах ръката ѝ. — Джана, ти си много по-силна, отколкото сама осъзнаваш. Силата ти е изключително голяма, огромна е. Не ме питай как го знам и не ме питай от къде ми хрумна, защото не мога да ти отговоря. Но знам, че ако я използваш на поста си, по начина, по който ми въздействаш, светът би паднал в краката ти, също като мен.

— Леле! Не го казваш само, за да ме съблазниш, нали?

— Ако беше така, би ли имало ефект?

— Вероятно — каза тя.

— Тогава не — целунах я по челото. — Иди да си вземеш душ.

Докато се приготвихме, мислено чертаех стратегия как да я направя президент след петнадесет, най-много двадесет години. Реших да не я плаша като ѝ разкрия намеренията си веднага.

Пристигнахме на новогодишната забава точно когато сервираха вечерята и затова решихме да внесем чантите в хотелската си стая след полунощ.

Докато чакахме на опашката за гардеробната, Джана каза:

— Тази вечер няма да пия, освен може би шампанско в полунощ. Трябваше да взема антихистамин, преди да тръгнем. Последното нещо, от което се нуждая, е, да се държа като пияна глупачка пред известните и могъщите.

— Някой ден ти самата ще си известна и могъща, тогава ще можеш да пиеш колкото си искаш. Като мен.

— Не искам да бъда...

— Джана? Ти ли си това?

Обърнахме се и видяхме Адам Крофорд да стои на опашката точно след нас. До него бе застанала дребна чернокожа жена с живи очи и широка усмивка.

— Адам — Джана изскърца със зъби. — Какво правиш тук?

— Не си единствената, която има приятели по високите места. — Той обви ръка около придружителката си. — Лорейн Морисън, спомняш си Джана О'Кийфи, а това е нейния... — Адам прочисти гърлото си. — Това е Луис Карвало.

Лорейн стисна ръката ми и широко се усмихна.

— Разбира се, от Консултантска група Карвало. Доста добро име сте си създали в Капитолия. Работя за депутат Ливингстън, един от членовете на комитета към Съдебната палата.

Сега си спомних, че това бе жената, която говореше с Джана и Адам пред административната сграда на конгреса „Рейбърн“ в деня, когато Джана бе давала показания.

Адам взе ръката на Лорейн.

— Най-добре е вече да се отправяме към ресторанта. Беше ми приятно да ви видя двамата отново.

— Е, това бе по-безболезнено от почистването на зъбен канал — каза Джана, когато си тръгнаха. — Поне е продължил напред.

— Не видя как те гледаше. Обзалагам се, че това не е последния път, в който ще го видим тази вечер.

Вечерята беше разточителна и продуктивна. Аз се сдобих с няколко нови клиенти от Канцеларията по управление на бюджета, а Джана успя да си уреди среща с главния асистент на председателя на комитета към Сената.

— Ти си единственият човек, когото познавам — казах ѝ, докато я водех към дансинга, — който може да ридае за тежкото състояние на гладуващите, докато яде тройно шоколадов терин.

Тя не ми отговори. Забелязах, че гледа танцуващите Адам и Лорейн.

— Ревнуваш ли? — попитах я.

— Хм? О, не. Съвсем не.

— Дамата изглежда свята.

— Да, такава е. Просто е странно, че преди по-малко от седмица ме молеше да се омъжа за него.

— Той ти е предложил на Коледа? Тази част не я чухме.

— Подслушвали сте?

— Да, Марк и аз.

Тя поклати глава и въздъхна.

— Брат ми ти влияе лошо.

— Може би трябва да отида там и да защита честта си. Каква наглост, да предлага на гаджето ми, докато съм в съседната стая. Ще си взема ръкавицата за дуели. Пистолети на разсъмване, оръженосецо!

Джана се разсмя. Музиката се смени с по-бавна. Тя уви ръце около врата ми и започна да се полюшва в такт с мен. Затворих очи и я придърпах по-близо, за да вдишам парфюма ѝ.

Някой ме потупа по рамото. Беше Адам.

— Нещо против да ви прекъсна?

— Всъщност...

— Къде е Лорейн? — попита го Джана.

— Отиде до дамската тоалетна. Е, какво ще кажеш? Половин танц, заради старите времена? — той направи нестабилно полузавъртане, за да демонстрира.

— Не мисля така, Адам — отвърна Джана. — Не и зад гърба ѝ.

— Тя няма да има нищо против. Не страда от предразсъдъци.

— Добре ли си? Не изглеждаш на себе си тази вечер.

Адам спря да се люлее.

— Добре съм. Просто съм пиан, това е всичко. Нова Година е.

Той се обърна и се отправи към бара.

— Странно — с Джана отново започнахме да танцуваме. — Чудя се дали е знаел, че ще бъда тук.

— Как може да е узнал?

— Вероятно от родителите ми, но не си спомням да съм им казвала къде ще съм, а дори и да е така, съмнявам се, че са го запомнили.

Над рамото ѝ наблюдавах как Адам да изпразва още една чаша. Лорейн се присъедини към него на бара, но той почти не ѝ обърна внимание на път към мъжката тоалетна.

— Извини ме — казах на Джана. — Веднага се връщам.

Платих на служителя, отговарящ за тоалетните, да се поразходи за пет минути, след което изчаках Адам да излезе от една от кабинките. Когато се появи, кожата му беше бледа и потна. Без да ме забележи, отиде до мивката и напръска лицето си със студена вода. Подадох му кърпа. Той се изсуши, сложи отново очилата си и се обърна да ми благодари. Когато ме видя, замръзна.

— Не се чувстваш добре тази вечер, а, Адам?

— Какво искаш? — гласът му беше груб.

— Радвам се, че попита — наведох се към него. — Искам да я оставиш на мира. Не само за тази вечер, а завинаги. Мислиш ли, че ще го запомниш или трябва да ти го татуирам на обратната страна на клепачите?

— Защо да те слушам?

Продължих да говоря тихо и любезно:

— Защото мога да направя живота ти много болезнен. Нямам предвид дразнещата болка, която може да мине от аспирин и малко сън. Имам предвид болка, която те кара да очакваш собствената си смърт с нетърпението, с което децата очакват Дядо Коледа, обикновения бачкатор — ежегодната почивка на море, а наркозависимия — поредната доза. С радост ще посрещнеш края си.

Лицето на Адам се изкриви по начин, който изобщо не издаваше страх.

— Как смееш да ме заплашваш! — погледна ме невъзмутимо, с твърдост, която преди не бях виждал в очите му. — Ти не си подходящ за нея, Луис. Аз го знам, тя го знае, а дълбоко в себе си, и ти го знаеш.

Той остави десетдоларова банкнота в кошничката за бакшиши и излезе.

Открих Джана да говори с няколко души от персонала на конгреса.

— Ето те — каза тя. — Започнах да се тревожа. Остават пет минути до полунощ.

— Да намерим по-уединено място, а?

Изведох я във вестибюла, спирайки се, за да взема две чаши шампанско.

— Защо дойдохме тук?

— Защото не искам да те целуна пред бившето ти гадже. Не и по начина, по който възнамерявам да го направя.

— О-о-о. Нека да седнем тогава, в случай че коленете ми омекнат — настанихме се на малък червен диван в един тих ъгъл. — Надявам се Адам да не реши да ни последва.

— Имаш ли нещо против да не споменавам името му до края на годината?

— Извинявай — тя погледна в огледалото зад мен и докосна косата си.

— Изглеждаш свършено — казах аз. — Както винаги.

— Не изглеждам свършено.

— Изглеждаш достатъчно добре.

— Достатъчно добре за какво? — попита ме.

— Ще разбереш.

— Какво? Кога? Ще разбере какво кога?

— Двадесет секунди до полунощ, Джана.

Тълпата в балната зала започна обратното броене.

— Не искам да чакам. Целуни ме сега.

Целувката ни продължи, докато броенето стигна до седем.

— Трябва да те попитам нещо — отместих косата от очите й. —

Нека само те погледам.

Посегнах към джоба си и докато тълпата около нас тропаше и крещеше, отворих малката кадифена кутийка, от която се показва диамантен пръстен. Лицето на Джана застина. Ръката й трепереше, докато посягаше да докосне бижутото.

— Това каквото си мисля ли е?

Издърпах пръстена от кутийката и го плъзнах на пръста й.

— Джана, ще се...

— Да! — обви ръце около врата ми, след което се вцепени. — Исусе Христе, мамка му, не мога да повярвам, че току-що казах това — тя се отдръпна. — Давай, Лу. Питай отново.

— Добре... Джана, ще се... би ли... станала моя жена?

Джана постави ръка върху шията си.

— Мисля, че ще припадна — наклони се към облегалката на дивана. — Това е лудост, Лу, лудост. Няма и два месеца откакто се познаваме.

— Значи ще имаме дълъг годеж, ако искаш. Каквото поискаш. Каквото и да е — поех ръката й. — Искам да ти подаря света, Джана.

— Изглежда, че можеш да си го позволиш, след като голяма част от него вече ти принадлежи.

— Ще го поставя целия в краката ти.

— Не го искам целия. Не искам света.

— Тогава приеми само мен. Ако искаш.

Когато повдигна глава, за да ме погледне, очите й бяха пълни със сълзи.

— Искам те — тя целуна ръката ми. — Заради теб, бих станала съпруга и на богаташ.

— Наистина ли?

— Да.

— Да! — изкрещях към тавана.

Радостта ми проехтя по целия коридора. Целунах я.

— Направи ме най-щастливият мъж, който някога е живял на земята.

Джана повдигна ръка, за да разгледа пръстена. Отстрани на двата капковидни диаманта беше сложен по един малък гранит.

— Харесва ли ти? — попитах аз.

— Обожавам го. Съвършен е. Изискан, но не показен. Знам, че можеше да ми купиш камък, по-голяма от носа ми, но това тук показва, че ме разбираш.

— Опитвам се. Освен това исках да спестя парите си за ледените скулптури.

— За кое?

— Ледените скулптури. За сватбения прием — плъзнах ръка по бедрото ѝ. — Представи си ги. Скулптура на теб и мен в момент на изключителна страст, направена изкусно от лед. Ще бъде хит, гарантирам.

Джана се засмя.

— О, да, особено за баба.

— Дори си я представям как отчупва парче от задника ми, за да разхлади своето Блъди Мери.

Зарових лице в шията на Джана и почувствах вибрациите на смеха ѝ. Тя обви ръце около мен.

— Каж ми, че ме обичаш — промълви тихо.

— Обичам те, Джана. Никога не съм обичал някого преди, но знам, че не мога да живея без това отново.

Целунах я дълбоко и придърпах бедрото ѝ към своето.

— Лека нощ, хора.

Отново беше Адам, този път с придружителката си. Изгледах го гневно, но той не ми обърна внимание.

— Ъ-ъ, лека нощ — отвърна Джана. — Беше хубаво да те видя отново, Лорийн.

Точно когато се обръщаха, за да си тръгнат, Адам забеляза кутийката на масичката за кафе до нас и погледна към лявата ръка на Джана.

— Ти си се сгодила? — почти шепнешком каза той.

— О, това е толкова романтично — Лорейн се наклони и разгледа пръстена. — Великолепен е! Поздравления и на двама ви.

— Не мога да повярвам, че си се сгодила! — Адам се втрени в стената зад нас, сякаш се взираше в някакво друго време, после кимна веднъж с глава. — Дано ви е приятно заедно.

Той се затътри към асансьора на хотела. Лорейн го последва.

— Ще бъде — Джана се обърна отново към мен. — Ще ни бъде приятно.

— Може би „приятно“ е твърде слаба дума. Но ще бъде интересно — вдигнах чашите ни за шампанско. — Е, как искаш да празнуваш? С тълпата? Или гола и потна с мен?

— Може ли и двете?

— Не и по едно и също време.

— Репутацията ти, разбира се — тя се изправи. — Бих искала да довърша тази чаша шампанско и да получа още един танц, моля. После ще проверим това с голотата.

Докато танцувахме, Джана притисна буза към рамото ми.

— Не мога да повярвам, че ще се женим. Никога не се бях замисляла за това, но още щом видях пръстена, знаех, че искам да прекарам живота си с теб.

— Може би просто си искала да прекараш живота си с пръстена.

Тя леко ме плесна по гърдите.

— Знаеш, че не е така.

— Да, знам — целунах я по слепоочието. — И искам да те опозная дори по-добре.

— Ще ти споделя всичките си тайни, ако ти ми кажеш своите.

Ако не танцувахме, не би усетила как внезапно се напрегнах.

— Какво има? — попита ме тя.

— Нищо — очакваше ни цял живот изпълнен с лъжи. — Може ли вече да се качим горе?

Сбогувахме се и се отправихме към паркинга, за да вземем чантите си от колата. Гаражът бе добре осветен, но напълно празен. Мерцедесът ми беше паркиран в отдалечения край на редицата, зад голяма бетонна колона.

Джана се притисна още по плътно до мен.

— Паркингите ме плашат.

— Твърде много филми си гледала.

— Вероятно си прав. Дори сънищата ми са кинематографични.

— Моите обикновено са порнографски. Това брои ли се?

Когато завихме зад колоната, от сенките се появи някакъв мъж.

— Честита Нова Година, Джана.

Това, разбира се, беше Адам. Търпението ми се изчерпа. Тръгнах към него.

— Виж, задник такъв, ако не я оставиш на мира, аз ще...

Той издърпа пистолет иззад гърба си и го насочи към мен.

— Ти какво? — Адам весело се засмя. — Кой е задникът сега, а?

— Адам, не!

— Джана, залегни! — изкрещях аз. — Скрый се зад колата!

— Не мърдай! — каза ѝ той, с оръжие все още насочено към мен.

— Искам да е там, където ще ме вижда.

В мен се бореха два инстинкта: да опазя идентичността си или да опазя живота ѝ. Ако обърнеше оръжието към нея, изборът би бил лесен, но за момента, исках да намеря прост начин да се измъкна от това опасно положение.

— Не се тревожи, Джана — каза Адам, — това не е за него или теб. Сякаш имам куража да убия някого. Това е за мен — той насочи оръжието към собствената си глава. — Искам ти да си последното нещо, което ще видя.

Джана започна да го умолява:

— Адам, не го прави. Пиян си. Не мислиш трезво.

— Никога преди не съм мислил по-трезво.

— Не искаш да го направиш.

Да, искаше. Въпреки че бих приветствал смъртта му, за доброто на Джана опитвах всеки трик, който знаех, за да манипулирам съзнанието му и да го накарам да пусне оръжието. Но волята му беше прекалено силна. Той искаше да умре и искаше тя да гледа.

— Ти мразиш оръжията — каза Джана. — От къде взе това?

— От жабката в колата на Лорейн — отдръпна пистолета от главата си и го разгледа отблизо. — Определено това е 38 милиметров Специален. Страхува се да не я отвлекат докато шофира. Предполагам, защото брат ѝ е умрял при подобни обстоятелства.

— Къде е Лорейн?

— Горе, спи. Ние не... Имам предвид, аз не можех...
Продължавах да мисля за теб.

— Не мислиш ли, че тя би искала ти да...

— Колко пъти те молих да се омъжиш за мен?

— Аз... аз не...

— Колко пъти, Джана? Отговори ми!!!

— Не знам!

— Ще ти подсказа — просто число е.

— Не си спомням. Седем?

— Загубила си бройката, предполагам. Но аз помня. Веднъж на всяка година, в която бяхме заедно.

— Всъщност девет не е просто число — казах аз.

— Млъквай! — той насочи оръжието към мен за момент, после го върна обратно до слепоочието си. — Знаеш ли какво ми казваше тя всеки път, след като ѝ предложех?

Поклатих глава.

— Не, тя не казваше „не“. Тя казваше — знаеш ли какво казваше? „Още не“. Първо беше „Още не, твърде млади сме“, после „Още не, уча в колеж“, после „Още не, следвам право“, после „Още не, нямаме пари“ и накрая се отказа от добрите извинения и просто каза „Още не, Адам, скъпи, не съм готова“. След това един ден... един ден „Още не“ се превърна в никога — облегна се на бетонната колона и започна да плаче.

— Адам, толкова съжалявам, че съм те наранила.

Той изтри лицето си.

— А ето ви двамата, и сега тя е готова. А аз пропилях почти десет години от живота си в чакане. Тя ме остави да чакам за нищо.

Усетих опасна промяна в ума му. Адам снижи оръжието до тялото си.

— Промених решението си, Джана.

— Благодаря ти, Боже.

— Искам да разбереш какво е да си сам.

Той насочи пистолета към мен и стреля. Видях дулото да проблясва, миг преди болката да експлодира в гърдите ми. Джана изкрещя. Адам стреля още два пъти и стомахът ми като че ли избухна в пламъци. Паднах на колене. Горещата кръв се просмука в ризата ми и опари кожата.

Джана се хвърли към Адам и опита да сграбчи оръжието, но той отстъпи назад и го насочи към нея. Това беше всичко, което се нуждаех да видя. Стрелях.

Температурата в черепа на Адам рязко се повиши. Той изтърва пистолета и хвана главата си, преди да се свлече на земята.

— Не... — бе всичко, което каза, преди конвулсиите да започнат.

Замята се и запляска като риба на сухо. Джана стоеше замръзнала до тресящото се тяло.

Беше прекалено. Нямах намерение да...

Изправих се на крака и се приближих към нея. Адам помръдна още няколко пъти, после спря, очите му бяха широко отворени и безцветни. Отвратителна миризма изпълни въздуха, като че ли сурова пържола бе оставена на слънце.

Джана покри устата и носа си и заскимтя. Отстъпи назад и се блъсна в мен, изкрещя и се обърна.

— О, Боже мой... Луис... — видя кръвта, покрила гърдите и стомаха ми. — Трябва да повикаме помощ.

— Не, не трябва.

— Не бива да стоиш. Ще загубиш още кръв.

— Добре съм.

— Ще повикам линейка.

Тя издърпа телефона от чантата си. Пръстите ѝ трепереха, докато се опитваше да набере номера. Грабнах апарата.

— Джана, чуй ме! Казах, че съм добре. Нямам време да обяснявам, така че просто погледни.

Разкъсах сакото, разтворих ризата си и избърсах кръвта от изчезващите рани. Дупката в гърдния ми кош се затвори пред очите ѝ. Тя рязко си пое дъх.

— Как го...? — Джана посегна да ме докосне, после отдръпна ръката си като от огън.

— Мога да обясня всичко по-късно, но трябва да се махаме от тук.

Тя отстъпи назад, взирайки се в гърдите ми и клатейки глава.

— Джана, моля те. Ако някой ни види така, ще трябва да... може да стане лудница.

Тя премигна към мен, след това се обърна към Адам.

— Какво стана с него?

Поклатих глава.

— Съжалявам, Джана.

— Какво искаш да кажеш?

— Исках само да го спра, но болката...

— За какво говориш? — гласът ѝ започна да трепери. — Какво направи?

— Спасих ти живота.

— Ти ли... направи това? — посочи към неподвижното тяло на Адам.

— Ако не го бях убил, той щеше да се самоубие.

— Не разбирам. Как го...

— Ще разбереш по-късно. Сега трябва да тръгваме.

Взех пистолета, отворих багажника на колата си и го хвърлих вътре. Свалих кървавата си риза и сако, после издърпах чиста риза от брезентовата ми походна раница. Джана все още стоеше над тялото на Адам и плачеше. Преместих се до вратата на шофьора, закопчавайки ризата.

— Влез в колата, Джана.

— Не! Не и докато не ми кажеш как направи това.

Ако ѝ кажех част от истината, помислих си, тогава може би щеше да е достатъчно доволна, за да млъкне и да дойде с мен.

— Аз... имам определени сили.

— Какво имаш предвид със сили?

— Аз съм... да кажем, че съм пирокинетик.

Тя се втренчи в мен.

— Ти си какво?

— Мога да подпалвам неща с...

— Знам какво означава пирокинетик, но не е реално. Това е някакъв трик.

— Адам е мъртъв. Това не е трик.

— Но защо?

Стиснах ръба на вратата.

— Джана, моля те ела сега с мен. Ако някой ни намери...

— Не, не мога просто да...

— Ако някой ни намери, ще трябва да убия и тях.

Челюстта ѝ увисна и тя направи стъпка назад.

— За да ни защитя — казах ѝ. — За да защитя теб.

Тя погледна към изхода на гаража и започна да трепери.

— Довери ми се, Джана. Моля те, просто ми се довери и този път.

За няколко мига се чуваше само звукът на неравното ѝ дишане. Тя погледна Адам за последен път, после се втурна към колата.

[1] „Dies Irae“ — химн, за който се предполага, че е написан от Томас Селански на латински през 13 в. Химнът е познат най-вече като част от католическата меса Реквием. — Бел.пр. ↑

Lacrymosa Dies Illa^[1]

Джана ме гледаше от своята страна на колата както заек гледа наблизно стояща лисица.

— Къде ме водиш?

— Обратно у нас.

Ръката ѝ стисна дръжката на вратата. Увеличих скоростта.

— Сложи си колана. Не спасих живота ти, за да те размаже някой пиян шофьор.

— Той те застреля — тя отново се взираше в гърдите ми. — Видях как те застреля. Как може да си жив?

— Трудно е за обяснение.

— Това има ли нещо общо с това какво направи на Адам?

— По някакъв начин.

— По някакъв начин? По какъв начин?

— Няма да отговарям на още въпроси докато не стигнем до вкъщи. Просто опитай да се успокоиш.

Джана се опита да си поема дълбоко дъх, но едно ридание я задави.

— Не мога да повярвам, че това се случва — покри с длани лицето си. — Не мога да повярвам, че Адам е мъртъв и аз гледах как го убиваш.

— Нямах избор.

— Ще открият тялото му.

— Неизвестни обстоятелства, да, но без доказателства за мръсна игра. Да се надяваме, че ще го приемат за масивен аневризъм. Ако някой те разпитва, последният път, когато си го видяла, е било пред балната зала, разбра ли?

— Това не се случва — тя отново изхълца, после изтри очи и ме погледна. — Ако те ядосам, би ли направил същото и с мен?

— Не! Джана, знаеш, че никога не бих те наранил.
— Като онзи път, когато почти не ме хвърли в Големия каньон.
— Никога не си била в опасност, казах ти това.
— Защо да ти вярвам? — попита ме. — Ти...
— Никога не бих те излъгал...
— ... излъга за всичко останало...
— ... за нещо важно...
— ... като криминалния законопроект, за който така и не ми каза...
— ... като чувствата ми към теб.
— ... че работиш върху това, пазеше го в тайна...
— Джана...
— ... като всички останали тайни, а сега ти...
— Джана...
— ... си някой, когото дори не познавам вече, и ти...
— Джана, би ли си сложила шибания колан! — набих спирачки по средата на Конститушън Авеню. — В този град има някои много лоши шофьора и всички те са там навън на заледения път тази вечер. Не искам да те изгубя, така че няма да мръдна, докато не направиш това, което ти казвам.

Включих аварийните светлини.

Без да сваля очи от мен, Джана посегна през рамо и издърпа колана. Когато езичето щракна на мястото си, включих на скорост и потеглих.

В настъпилото мълчание се опитах да измисля план. Какво щях да правя с Джана, когато останемме сами в апартамента ми? Да ѝ обясня цялата история? Да я убедя, че наистина съм Дяволът, но въпреки това тя трябва да ме обича?

Или да върна часовника в ума ѝ, за да изтрия последния час? Утре щеше да се събуди като моя годеница — щастлива, с лек махмурлук, но чувствайки се уютно в незнанието си.

Хвърлих поглед към треперещата ѝ фигура до мен и се изкуших да надзърна в съзнанието ѝ. Нуждаех се от всяко предимство, което можех да извлека в този момент.

Но тя не беше мой противник, тя беше моята любима! Исках я непокътната и пламенна, неподвластна на моя или нечий друг контрол.

Да манипулирам съзнанието или паметта ѝ би я превърнало в мой домашен любимец. Трябваше да има и друг начин.

Не обелихме и дума повече, докато не стигнахме до сградата, където беше апартаментата ми. Веднага след като се качихме в асансьора, Джана изрече:

— Каза, че ще ми обясниш по-късно. Чакам.

Изтрих с ръка хлъзгавото си от потта чело.

— Не може ли просто да го забравим?

— Не!

— Не ме карай да те лъжа, Джана.

— Не искам да ме лъжеш. Искам истината.

— Не мога да ти кажа истината.

— Защо не?

— Тя би ни унищожила.

— Отказвам да повярвам в това! — Джана сложи длан върху ръката ми. — Луис, когато там мислех, че си мъртъв, не се интересувах дали ще убие и мен. Обичам те и няма нещо, което да кажеш и което би могло да промени това.

Обърнах се, за да погледна в очите ѝ. Бяха бистри, ясни и напрегнати.

— Наистина ли го мислиш? — попитах аз.

— Да. Кълна се.

Исках да ѝ повярвам, така че ѝ признах:

— Джана... аз... аз съм Дяволът.

Асансьорът иззвъня и вратата се отвори. Джана само се взираше в мен и премигваше.

— Би ли искала да влезеш вътре? — попитах я.

— Лу, всеки друг ден това би било смешно, но не и след това, което се случи току-що.

— Не се шегувам — пресякох коридора и отворих вратата на жилището си. — Влизаш ли или не?

Тя се поколеба за миг, после стисна челюсти и мина покрай мен в апартаментата.

— Не вярвам в това.

Последвах я вътре.

— Ще признаеш ли поне, че не съм човек?

— Може би просто си луд. Психопат-шизофреник, чийто халюцинации са толкова силни, че някак си придобил тези необикновени способности.

— Джана, това не е комикс и аз не съм супергерой — посегнах да взема палтото ѝ, но тя го загърна още по-здро̀во около себе си. — Можеш да повярваш, че съм някакъв издишащ огън мутант, но не и че съм Дяволът?

— Не може да си Дяволът. Дори не си... нали знаеш...

— Какво? Дори не съм какво?

— Не си зъл.

Трепнах и залитнах назад все едно ме бе ударила. Останах с отворена уста, докато възражението ми заседна в гърлото.

— К-какво? Какво имаш предвид, че не съм зъл? Разбира се, че съм зъл!

— Не си. Грижеше се за мен, когато бях болна, заведе ме при Големия каньон, дойде с мен вкъщи за Коледа — Джана насочи пръст към мен. — Аха! Коледа! Не би могъл да направиш това, ако беше Дяволът. Главата ти щеше да експлодира.

— Спомняш ли си как реагираха синусите ми по време на Среднощната литургия?

— Каза, че си алергичен към тамян.

— Това беше лъжа.

— Ти ме обичаш. И това ли е лъжа?

— Разбира се, че не — отговорих аз. — Наистина те обичам.

— Как можеш да ме обичаш и въпреки това да си Дяволът?

— Всеки ден си задавам този въпрос. Виж, и на мен не ми е лесно. Живях десет милиарда години, мислейки, че любовта е извратена шега, измислена от садистичния ми баща, после един ден открих, че самия аз бях обект на същата тази шега.

— Твоят баща...

— Моят баща, Твоят баща, Нашият баща, който е в Небесата или поне така твърдят.

— Всички онези неща, които каза за него, за твоя бунт и че той се отрекъл от теб... — тя отстъпи назад. — Ти наистина мислиш, че си Дяволът, нали?

— Аз съм Дяволът!

— Престани да го повтаряш! Плашиш ме.

— Не искам да те плаша, Джана.

Посегнах, за да докосна лицето ѝ. Тя се отдръпна ужасена и едва тогава осъзнах, че ръцете ми все още бяха окървавени.

— Извинявай — посочих към хола. — Да влезем навътре, за да мога да се почистя, а?

Джана се промъкна във всекидневната и се огледа, сякаш беше там за първи път.

— Нека да ти донеса питие — предложих ѝ аз.

— Сама ще си взема.

Отидох в банята и затворих вратата. Когато погледнах в огледалото, видях, че новата ми риза бе изцапана с кръв. Съблякох я и търках кожата си, докато не се изчисти.

Когато се върнах във всекидневната, Джана бе седнала на ръба на креслото. Обърна глава, за да ме погледне, след което скочи при вида на голите ми гърди.

— Какво не е наред? — попитах аз.

— Тялото ти... толкова е съвършено — прошепна тя. — Затова ли е такава?

— Заради кое?

— И драскотините, които оставих на гърба ти онази нощ... — ужасната истина най-накрая бе стигнала до съзнанието ѝ. Джана бавно се изправи. — Докажи го.

— Да докажа какво?

— Докажи ми, че си Дяволът.

— Да не би да мислиш, че имам разрешително, висящо на стената? Сертификат за демон? Тук няма нищо, което да докаже кой съм. Не може да има. Ако трябва да оставя всичко и да се преместя по някаква причина, никой не би и заподозрял. Това е начинът, по който трябва да живеем.

— Ние?

Опа!

— Кои ние? — попита тя.

— Ние... моите... моите сътрудници и аз.

— Кои?

— Не е важно.

— Брат ти? И Боб ли участва в тази халюцинация?

— Моля те, не ме карай да продължавам.

Джана не помръдна. Аз потънах в кушетката и си поех дълбоко дъх:

— Щом трябва да знаеш... Боб всъщност е Велзевул, Малкълм е Мефистофел, а Бил е Белиал. Ние всички сме това, което можеш да наречеш... ангелите на Ада — звучеше толкова глупаво.

За секунда тя се взря в мен, след което захвърли чашата си в камината. Стъклото се разби и парчетата се разпръснаха по пода.

— Не! — ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Майтапиш ли се с мен? Шибан майтап ли си правиш с мен?

— Не, аз...

— Не ме лъжи, Луис! — Джана се приближи, а сълзи на ярост се стичаха по бузите ѝ. — Кажи ми кой си наистина и не ми разправяй, че си Сатаната!

Изправих се в цял ръст и я погледнах заплашително.

— Името ми е Луцифер — казах с нисък, треперещ от напрежение глас. — Никога не ме наричай с другото. То е име на позор... Сатана — думата изсвистя през стиснатите ми зъби.

— Ти си луд, знаеш ли? — тя ме блъсна в гърдите. — Ти си шибан маниак!

Сграбчих я за раменете.

— Погледни ме, Джана! Погледни ме в очите и ми кажи, че съм побъркан, че не съм този, когото твърдя, че съм.

Джана ме загледа втренчено няколко секунди.

— Не мога. Не виждам нищо в очите ти. Те са празни.

Тя се измъкна от хватката ми и разтреперана застана с гръб към мен.

— Винаги съм знаела, че има нещо в теб, което не е както трябва. Един глас вътре в мен не спираше да ми повтаря това, дори през онази първа нощ в спалнята ти. Винаги имаше нещо странно... — повдигна глава и се извърна, за да ме погледне. — Онова перо...

Аз скочих на крака.

— Перото! Да! — втурнах се към спалнята, взех перото и ѝ го подадох. — От крилата ми. Опърли се по време на падението от Рая.

Тя го взе с треперещи ръце и го протегна напред.

— Не разбирам — прошепна ми.

— Не разбираш... какво?

Джана продължително се вгледа в перото.

— Защо това ме кара да ти вярвам?
Сърцето лудо биеше в гърдите ми.
— То кара ли те... да ми вярваш?
Тя вдигна поглед и кимна.
— Сега какво? — прошепнах.
— Не знам.
Започнах да се приближавам към нея.
— Джана...
Тя отскочи няколко крачки назад и изпусна перото.
— Моля те, не се страхувай от мен.
— Не се страхувам — но погледна към вратата.
— Можеш да си тръгнеш, ако искаш. Няма да те спирам.
Не осъзнавах, че беше лъжа, докато не излезе от устата ми.
— Кога планираше да ми кажеш?
— Никога.
— Никога? Щеше да живееш с тази лъжа през остатъка от живота ни?
— Имаш предвид остатъка от твоя живот. Джана, няма нищо за живота ми с теб, което да е лъжа. Аз съм, който съм в работата си и с другите. Но с теб, аз съм просто човек.
— Човек, който покварява и осквернява всичко, до което се докосне — тя се задъха и сложи ръце върху гърдите си. — Включително и мен...
— Не... Аз никога...
— Какво си ми сторил? — Джана хукна към коридора.
Преди да успее да стигне до вратата, заставах пред нея.
— Не си отивай.
— Ти каза, че мога да си тръгна, ако...
— Просто ме изслушай...
— Лу, моля те, пусни ме.
— Не.
Тя пристъпи към мен.
— Не ме е страх от теб.
— Знам, че е така. Затова аз...
— Не го казвай.
— Аз...
— Недей. Ти обичаш само себе си. Това е факт.

— Беше факт, докато не те срещнах.

— Знам как действаш. Изричаш лъжи и съблазняваш слабите за собствено удоволствие и за да направиш напук на Бог.

— Да, но ти...

— Аз съм изключение, разбира се. Вероятно това казваш на всичките си жертви.

— Джана, изслушай ме!

— Не, няма да те слушам. Думите ти не значат нищо.

— Тогава гледай.

Паднах на колене пред нея. Тялото ми нададе вой от неестествената за мен поза, но се усилих да остана така, с очи забити в стъпалата ѝ.

— Никога, през цялото си съществуване — а аз съм много, много стар — не съм коленичил пред никого, дори пред Създателя си.

Пулсът биеше в ушите ми, докато я чаках да заговори.

— Лу, защо правиш това? Какво искаш от мен?

— Нищо — поклатих глава. — Всичко.

— Не! — тя се задъха. — Ти прекара Коледа с мен. Въпреки че... това те разболя, нали?

— Можеш да кажеш, че съм алергичен към всички свещени неща. Обикновено прекарвам Коледа във Вегас.

— Но защо си причини това? Дори ми подари този кръст. Не разбирам. Защо би направил всичко това за мен?

— Знаеш защо, Джана — взех ръката ѝ, придърпах я към устните си и вдигнах очи към нейните.

— Не прави това — промълви тя.

— Да правя какво?

— Не се унижавай. Не ти е присъщо.

— Тогава по-добре ела тук долу — отвърнах ѝ, — защото аз няма да стана — дръпнах нежно ръката ѝ. — Каза, че не се страхуваш.

— Не и от теб.

— Тогава ела тук.

Отново подръпнах ръката ѝ, докато не коленичи срещу мен. Джана докосна лицето ми, косата ми, неуверено, внимателно, както би го направил слепец. Ръцете ѝ бяха студени и се поколебаха, когато стигнаха до голите ми рамене.

Бавно доближих лице към нейното. Тя се отдръпна назад, очите ѝ бяха пълни със страх и интерес. Лявата ми ръка докосна бузата ѝ и това изглежда я успокои. Плъзнах другата към гърба ѝ и я придърпах, за да я целуна.

Джана се поддаде на страстта ми за момент, после почувствах как потръпва. Изплака и се отскубна от мен.

— Не! — Отстъпи назад, докато не се блъсна в стената. — Не мога. Не мога да направя това.

Допълзях до нея.

— Джана, все още съм същия мъж, който бях преди три часа. Не съм се променил. Само начинът, по който гледаш на мен, чувствата ти към мен, това се е променило.

— Но чувствата ми не са се променили, в това е проблемът! — нови сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ. — Все още те обичам. Знаем кой си и все още те обичам. В какво ме превръща това?

Посегнах към нея, но тя скочи на крака и се отправи към вратата. Последвах я.

— Джана... — поставих длан върху ръката ѝ. — Страх ме е, че ако излезеш през тази врата, никога няма да се върнеш.

— Ще се върна.

— Не ме лъжи.

— Да лъжа?! — изтръгна ръката си от моята. — Искаш да си говорим за лъжи? Ти би ме оставил да се омъжа за теб. Би ме оставил да родя децата ти, без да знам какви са те. С радост би ме оставил да изживея тази лъжа, би ме оставил да бъда също толкова прокълната, колкото си и ти. Нали?

— Можеш ли да ме виниш, че се правя на такъв, какъвто не съм, когато това, което съм, е най-лошото нещо на света?

Очите ѝ се изпълниха със студено отчаяние.

— Прекарах живота си, опитвайки се да следвам Божията воля. Знаем, че не съм била съвършена, но опитах да бъда добра. Сега всичко е било напразно, благодарение на теб.

Джана отвори вратата и я затръшна след себе си. Когато чух асансьора да се отваря и след това затваря, се обърнах.

Снегът навън преминаваше в дъжд. Тихото му шляпане по широкия прозорец се превърна в мек речитатив. Не се чуваше друг звук. В далечината градът проблясваше срещу мокрото небе.

Отидох до плъзгащата се врата на балкона и притиснах дясното си слепоочие и буза към студения, гладък прозорец. Дланта ми се плъзна по стъклото, оставяйки мокра следа в по замъглената повърхност.

— Джана...

Името ѝ се изплъзна от устните ми пряко волята. Кръвта ми се сгорещи. Докоснах с пръст стъклото и наблюдавах как водата се изпарява с цвъртене.

Как смееше да постъпва така? Бях спасил живота ѝ, а тя бе избягала от мен ужасена, сякаш аз бях чудовището.

Аз съм чудовище. Но преди тази вечер, никога не бях виждал уродливостта си, отразена в очите ѝ.

Стомахът ми се сви. Възможността Джана никога да не се върне, никога повече да не усетя очите ѝ, ръцете ѝ върху себе си, ме порази толкова силно, че се свлякох на пода, изричайки несвързано проклятие. Как бях паднал толкова ниско, че едно обикновено човешко създание можеше да ме нарани толкова?

Изпитвах неистово желание да си възвърна контрола. Допълзях до пианото. Под пръстите ми то изригна с гръмовен шум, който разтърси пода под краката ми.

Може би след около час и половина маниакално музикално буйство, спрях. Последните ноти отскочиха от тавана и стените и отшумяха, докато стоях и дишах тежко. Свих треперещите си ръце в юмруци, вдигнах ги над главата си и ударих клавишите за последен път. Някаква струна се скъса. Звукът ѝ потрепери във въздуха, издавайки една-единствена сподавена нота.

Нямаше начин да се освободя от това мъчение. Имах нужда да забравя кой съм.

Отидох до бара и грабнах първата бутилка, която можех да достигна. За по-малко от минута я изпразних. Още една бутилка бледокафява течност се изля надолу в гърлото ми. Дъждът заудря още по-силно по прозореца. Бандеролът на третата бутилка беше непокътнат. Взех я с мен на дивана и я стиснах между коленете си, докато почти скованите ми пръсти се бореха с капачката.

Най-накрая разбих гърлото на бутилката в масата за кафе. Стъкло и уиски се разсипаха по пода, преди да вдигна счупеното гърло към устата си, за да отпия. Почти не усещах как стъклото реже устните

и езика ми, но усетих вкуса на кръв, примесен със скоч, докато се вливаха в мен.

Когато спрях, за да си поема дъх, огледах апартамента и изпитах непреодолим копнеж да подпаля всичко.

За щастие, точно тогава припаднах.

[1] *Lacrymosa Dies Illa* — „... скръбен ще е този ден...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

Cor Contritum Quasi Cinis^[1]

Денят ми бе белязан от поредица извратени сънища. Докато лежах полубуден, имах мъчителното усещане, че отново се завръщам в тялото си.

Бях се проснал по корем, когато дочух звуците. Отворих очи, но видях само тъмнина — черната кожа на дивана. Нещо в главата ми изпищя, щом се надигнах, за да чуя по-добре. В кухнята имаше някой. Щракването на магнит оповести затварянето на някакъв шкаф.

Вдигнах се от канапето и се насочих към шума. Краката ми трепереха, но ги заставих да продължат да се движат. На прага на кухнята произнесох името ѝ с най-смирена надежда.

— Джана...

— Съжалявам. Само аз съм.

Известно време се взирах във Велзевул като замаян, чувствайки се засрамен от патетичното си отчаяние, след което хвърлих поглед през рамо към входната врата.

— Тя не е тук — каза той.

Извърнах се от него сумтейки и се затътрих обратно към дивана, където все още изправена, ме очакваше бутилката скоч. Велзевул ме последва и ми подаде чаша. Опитах се да задържа шишето в едната си трепереща ръка, а чашата в другата, но не можех да ги накарам да се доближат, затова оставих чашата на масата и насочих нащърбения отвор към нея. В резултат на силната ми концентрация, чашата се оказа пълна, поне докато не посегнах към нея и не я прекатурих от масата.

— Мамка му.

— Виж, дай на мен.

Велзевул ми наля питието и ми го подаде. Разгледа счупеното гърло на бутилката, преди да седне обратно на масата.

— Благодаря. Ти си истински приятел — кръстосах крака и отпих с престорено благоприличие. — Е, добри ми човече, какво те води тук в тази ужасна сутрин?

— Пич, шест и половина вечерта е.

— Все още ли е първи януари?

— Аха.

— Тогава Честита Нова Година. Ще пийнеш с мен, нали? Да отпразнуваме новото начало!

— Не, снощи пих толкова много, че ще ми стигне за цяла седмица — каза той.

— И кога стана светеца — покровител на въздържанието? — вдигнах чашата си към него. — Моето новогодишно решение е никога вече да не съм трезвен. Просто не си заслужава — изпразних остатъка и хвърлих чашата към него. — Ще я напълниш ли?

Той ми наля още едно.

— Как разбра, че съм сам? Как разбра, че тя не е тук?

— Е, Луцифер, мога да го усетя. Мога да почувствам, когато си сам, когато си в агония, където и да се намирам в града.

— Така ли?

— Не — Велзевул ми подаде чашата с уиски. — Видях Джана в бакалията с онази нейна червенокоса приятелка. Изглеждаше все едно бе плакала. Помислих си, че има нещо общо с теб.

— Да, мога да си представя. С това гаджето ѝ да е Дяволът и всичко останало.

Той се втренчи в мен.

— Тя знае?

— Знае — дадох му кратък отчет за събитията от предната вечер. — Наречи ме параноик — казах му, — но имам усещането, че Ти-Знаеш-Кой стои зад това.

— Имаш предвид, че бившият ѝ е един вид наемен убиец на ангелите?

— Не, нищо толкова явно. Нашият баща е по-умел, когато използва сърцата на хората. Не мисля, че искаше Джана да умре, той знаеше, че ще се разкрия, ако живота ѝ бъде застрашен.

— Струва ми се, че преувеличаваш, но вярвай в каквото поискаш. Това, което не мога да приема, е, че тя знае, че си Дяволът и ти не си я убил.

— Разбира се, че не съм.

— Можеше да й изтриеш паметта — той се изправи и започна да крачи неспокойно. — Щеше да си помисли, че просто й се губят някои неща от прекалено много пиене. Луцифер, защо не го направи?

— Знаеш, че това не е напълно безвредно, особено когато са будни.

— Безобидно е, когато си добър, колкото мен. Искаш ли да го направя вместо теб? Веднага ще отида.

— Не! Твърде късно е да го направиш, без да я нараниш.

— Ще бъда внимателен, обещавам. Искаш ли я обратно, или не?

Обмислих въпроса. Отсъствието й вече се бе вдълбало дълбоко в мен. Може би можем да започнем от начало...

— Не — казах накрая. — Не я искам такава.

— Искаш да го направиш по трудния начин, заповядай тогава. Трябва да отбележа, че имаш толкова шанс, колкото Къбс^[2] да спечелят Световната купа.

— Но аз мислех... мислех, че може би за нея не би имало значение кой съм.

— Не би имало значение? — изсмя се дрезгаво Велзевул. — Тук си говорим за хора. Глупави създания, които се задъхват от страх заради това какво би могло да се спотайва под леглата им или в гардеробите им. Мислиш ли, че някои от тях биха имали нещо против да спят с Дявола?

Свих се още повече върху дивана и притиснах с пръсти слепоочията си.

— Моля те, спри да ми крещиш. Направи ми нещо за ядене, става ли?

— Какво искаш?

— Препечена филийка. Обикновена препечена филийка.

Той се върна в кухнята. Станах и претърсих джоба на палтото му за цигари, запалих една и се върнах на дивана.

Когато Велзевул се появи с чиния препечени филийки, се изсмя при вида на цигарата.

— Пушиш. Това означава ли, че не си...

— От Коледа не съм.

— Брей. Седмица без секс? Изненадам съм, че до сега не си започнал да подпалваш това или онова — той ми подаде чинията и

седна отново на стола. — Ако искаш бих могъл да ти помогна с това.

Хвърлих му толкова изпепеляващ поглед, колкото покритото ми с трохи лице позволяваше.

— Не е необходимо.

— Шегувах се — гледаше ме как вдъхвам аромата на предложената ми от него храна. — Значи, сега те отвращавам, така ли?

— Не — поставих празната чиния върху масата за кафе и отново дръпнах от цигарата. — Отвращавам се от себе си.

— Но когато ме погледнеш, виждаш всичко, което мразиш в себе си.

Не отговорих, само довърших цигарата и я пуснах в празната бутилка от скоч.

— Добре — казах аз. — Ела тук и ще ти покажа, че изобщо не ме отвращаваш.

— Вече наистина си пиан.

— Мисля изключително трезво. И знаеш ли за какво си мисля сега? — облизах устните си и погалих тялото му с поглед.

Велзевул се поколеба, после поклати глава.

— Промених си решението, Луцифер. Няма да съм утешителната ти награда.

— О, наистина? — изсмях се кратко, след което станах сериозен. — Да, ще бъдеш — поставих ръка на дивана до себе си. — Сега ела тук.

Той трепна леко, след това бавно се изправи и прекоси стаята. Когато беше на ръка разстояние от мен, го сграбчих и го проснах на дивана по лице.

— Ей! — изскимтя той, когато се нахвърлих върху него и притиснах с тежестта си гърба му.

— Какво не е наред, Велзевул? Това искаше през цялото време, нали? Джана да е извън играта и аз отново да съм върху теб!

— Не е така! Това да не ти е някакъв извратен любовен триъгълник?

— О, да, точно такъв е — казах му. — Такъв е, защото обичам Джана и защото обичам и теб.

— Не!

Той се сгърчи, за да прикрие ушите си. С едната си ръка сграбчих неговата и я задържах отстрани до тялото му. С другата го хванах за

косата и извъртях главата му, така че да мога да стигна лицето му с уста.

— Не те обичам по начина, по който обичам Джана. Не бих убил заради теб или умрял заради теб, дори не бих разкрил истинската си душа пред теб. Но Велзевул, скъпо мое херувимче... наистина те обичам — поставих лека, нежна целувка на бузата му, за да завърша обидата.

— Как смееш?! — писъците му завибрираха през телата ни. — Как смееш да ми казваш това, първерзник!

Скочих от него и заставах прав, смеейки се с дълбокия, гърлен смях, запазен за най-пъклените ми деяния срещу Как-Му-Беше-Името. Велзевул бавно седна, после потърка ръце.

— Ето — отпуснах се на стола с лице към него. — Сега отвращавам и теб.

Без да отрони и дума, той се изправи и облече палтото си. Спря, когато стигна до стола ми.

— Защо ми позволяваш да си тръгна точно сега?

— Както спомена онзи ден, изнасилването вече не е толкова забавно, колкото преди.

Той сведе очи и тръгна към вратата зад гърба ми.

— Не си тръгвай — казах му.

— Да ти го начукам.

— Наистина го мисля. Бих искал... Бих искал да останеш.

Велзевул спря.

— Ами ако тя се върне?

Възможността Джана да се върне, може би дори още тази вечер, не ми беше минала през ума. Потънал в нещастията си, бях забравил да се подготвя за това събитие.

— Добре, тръгвай си.

Преди входната врата да се затръшне зад него, вече бях в спалнята, събличайки панталоните и чорапите, които бях носил повече от двадесет и четири часа. С леко безпокойство влязох в банята и се погледнах в огледалото.

Ярката светлина опари кървясалите ми очи, а когато най-накрая бях способен да се фокусирам върху собствения си образ, трябваше да се разсмея. Дори да бях включен за разпознаване в редица от гангстери, диктатори и политици, всеки лесно би ме посочил като

Източника на всяко зло. Двете вертикални бръчки между веждите ми се бяха вкопали дълбоко в кожата. Опитах се да ги намаля като ги масажирям, но без резултат. Тъмната сянка на набола брада и слепена разрошена коса завършваха животинския ми вид. Изглеждах така, сякаш би трябвало да лазя на четири крака през гората, докато отхапвам главите на новородени зайчета.

Аааах. Глави на новородени зайчета. Може би беше време за още един сабатикал в пущинака.

Или може би един горещ душ би бил по-подходящ.

След като се изкъпах, се облякох и седнах във всекидневната, за да чакам. Тя щеше да се върне. Скоро.

[1] *Cor Contritum Quasi Cinis* — „... сърцето ми почти на прах е смазано...“ (химн „*Dies Irae*“) — Бел.пр. ↑

[2] *The Chicago Cubs* — американски професионален бейзболен отбор, член на Националната лига, който не е печелил Световните серии от 102 години. — Бел.ред. ↑

Benedictus Qui Venit in Nomine Domini^[1]

Седмица по-късно седях в офиса си, все още очаквайки я. Първите няколко дни от новата година преминаха в местене на куповете документи от единия край на бюрото ми в другия, отмяната на предварително уговорени срещи и виждане през прозореца. Нощите ми се състояха от местене на мебели от единия край на всекидневната в другия, отмяна на социални ангажименти и виждане през прозореца.

Точно тази сутрин подреждах колекцията си от химикалки по азбучен ред според наименованието на цвета им на шведски, когато някой почука на вратата.

— Само секунда — смачках наполовина изпушената си цигара и скрих пепелника в чекмеджето на бюрото, след което прокарах гребен през косата си. — Влез.

Беше Велзевул.

— О!

— Отново съм само аз.

— Среща ли имахме? — зарових лице в календара, за да не го гледам.

— Минаха повече от две седмици, откакто се видяхме. Поне в офиса ти — той седна на стола срещу бюрото ми и протегна кафява хартиена торба. — Геврек?

— Не съм гладен — извадих пепелника и запалих още една цигара. — Казвай. Какво имаш за мен?

Велзевул отвори куфарчето си и ми подаде купчина статии, хванати с кламер.

— Изглежда играта в Средния изток доста е загрубяла — започна той без никакъв ентузиазъм. — Само трябваше да си повдигнем пръста, за да се хванат за гърлата.

Докато говореше, прокарах поглед по ръцете, косата и накрая по лицето му.

— Забрави за споразумението в Осло, забрави всякакви мирни преговори за последни... какво гледаш, Лу?

Примигнах бавно, после въздъгнах, сведох очи и се вгледах в документите пред себе си, опитвайки се да видя през тях.

— Знам, че винаги си обичал да изпадаш в мрачно настроение. Но не съм те виждал толкова депресиран от битката при Ватерло — той затвори куфарчето си. — Тя ще се върне. Сигурен съм, че ти си най-добрата свалка, която някога е имала.

— Хората не се интересуват само от секс, Велзевул.

— Разбира се. Интересуват се и от пари. И след като имаш и двете, не бих се тревожил — той извади геврек от хартиения плик. — Както и да е. И ако това ти е нужно, за да функционираш отново, тогава се надявам тя да се върне. Започваш да ме депресираш, а това не става лесно.

— Знам — оставих настрана документите. — Виж, Вел, съжалявам за онази нощ. Това, което ти казах...

— Ей, всичко е наред — отвърна ми, въпреки че леко се извърна от мен. — Беше много пиян и в лошо настроение. Вече го забравих. Знам, че не го мислеше.

Исках да му кажа, че наистина го мислех, че наистина го обичах, и че единственото по-страшно от това да обичаш някого, е да обичаш двама, защото би могло да започне така и до къде бих стигнал?

— Сутринта на Коледа ни сънувах — теб и мен.

— Така ли, какво стана?

— Чукахме се.

— Аха, често го сънувам — Велзевул обра сусамовото семе от геврека и го пъкна в устата си. — Всичко вече е само насън, след като ти...

— Като демони, Вел. Чукахме се като демони.

Той замръзна. Кичур коса падна на челото му.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Имаш предвид... пълно телесно проникване и всичко останало?

Преглътнах.

— А-ха.

— Леле! — Велзевул се облегна назад на стола си. — Колко време мина, откакто правихме това?

— Може би сто години.

— Аз мисля, че може би са деветдесет и осем години, два месеца и три дни.

— И поне два пъти по-дълго време от онзи път преди него.

— Когато случайно подпалихме онзи град.

— Лондон.

— Точно така.

Взирахме се един в друг мълчаливо.

— Кога каза, че си го сънувал? — попита той.

— На Коледа. Преди две седмици.

Велзевул се заби поглед в тавана, все едно изчисляваше нещо на ум. Внезапно очите му се разшириха.

— Какво има? — попитах го.

— Нищо. По-добре да тръгвам — той пхна недокоснатия геврек в плика и се изправи.

— Сънувал си същото нещо по същото време, нали?

Велзевул тръгна към вратата.

— Това е някаква странна глупост, Лу.

— Сънувал си го, нали?

— Не че не харесвам странните глупости — той сложи ръка върху дръжката. — Но просто е твърде... Не знам какво да правя с всичко това. До скоро.

Когато Велзевул си тръгна, отново бях покрит с пот.

По-късно този ден седях на пейката до Огледалното езеро, където за първи път видях Джана да чете вестник. И за първи път, откакто ме бе напуснала, се осмелявах да отида на друго място, различно от офиса ми.

Взирах се в полузамръзналата вода през плътната завеса от пара и дим, които излизаха от устата ми. Увеличаваща се купчина цигарени фасове лежеше в краката ми. Свалих ръкавиците си, за да отворя нов пакет.

От нищото вляво от мен се появи мъж, който ходеше извърнат на една страна. Той се спъна в протегнатите ми крака и падна на паважа, крещейки:

— Паднал съм и не мога да стана! — обърна се към мен: — Бързо, на кого ти приличам? Много бавно загреваш. Аз съм ти! Схвана ли? Паднал съм... и не мога да стана!

— Забрави си кората от банан и гуменото пате, Рафаил^[2].

— Ей, мислех, че си отказал пушенето — Рафаил се изправи и се разсмя. — Но все пак, ти никога не си се отказвал от дима и пламъците, нали? — той докосна коляното ми и издаде цвърчащ звук.

— Какво искаш?

— Нищо не искам. Въпреки че бих могъл да хапна един чийзбургер — седна до мен на пейката. — Помислих си, че може да имаш нужда от приятел.

Погледнах меките бузи на ангела и кръглите му кафяви очи.

— Твоето е едно от малкото наистина приятелски лица, които някога съм познавал. Хубаво е да те видя — стиснахме си ръцете. — Е, как е животът в Рая?

— О, той е... нали знаеш... — Рафаил кимна.

— Не можеш да кажеш, разбира се.

— Разбира се.

— Той мъртъв ли е вече?

— Сега ти си смешникът. Не, последният път, когато я проверих, вселената все още си тананикаше, горда до немай-къде от себе си.

— Кой те изпраца?

— Никой — отвърна ми. — Това е неофициално посещение. Те дори не знаят, че съм тук. Е, сигурен съм, че Създателят знае, щом като е всезнаещ и така нататък. Затова технически погледнато, предполагам, Бог иска да бъде тук, иначе вероятно щях да бъда засмукан от черна дупка или нещо подобно. Мразя, когато стане така. Отнема цяла вечност, буквално, за да се намеря пак.

Той обви ръка около раменете ми. Докосването му беше хладно и нежно като пролетен бриз.

— Искаш ли да си вземем обяд?

— Не съм ял от седмица.

— Късметлия. Не съм ял от тридесет години. — Рафаил посегна към джоба на дрипавото си кафяво палто и извади четвърт долар и

буца мѣх. — Колко струва един бургер тези дни?

— Аз черпя — казах му. — При едно условие.

— При теб винаги има условия. Няма да получиш душата ми.

— Смекчи малко ангелската си аура. Небесната ти същност ми причинява адско главоболие.

— Няма проблем. Бих те помолил да направиш същото със злината си, но вече си го сторил.

— Не, не съм.

— Да, бе — отвърна Рафаил.

— Значи Исус си виси на кръста и шепне: „Петрее“ и Петър пристъпя напред и пита: „Какво има, рави?“, а Исус казва: „Ела по-близо.“ Така че Петър се приближава още малко и казва: „Говори, учителю.“ И Исус казва: „Петре... ела по-близо“. Петър отива точно под кръста и Исус казва: „Петре...“, а Петър отвръща: „Тук съм, какво искаш да ми кажеш?“, а Исус казва: „Петре... мога да видя къщата ти от тук.“

Ангелът се изкикоти и намаза чийзбургера си с хрянов сос.

— Това не е никак смешно, Рафаил — казах му. — Е, какво правиш тук?

— Искам да ти помогна.

— Не, не искаш.

— Добре, не съвсем. Но съм любопитен.

— Любопитен за какво?

— Чух за жената — обясни той. — За тази, в която си влюбен.

— Бих искал всички вие да спрете да ме шпионирате. Освен това, четеш вчерашните вестници. Тя ме напусна. Започвам да мисля, че няма да се върне.

— Тогава какво правиш тук?

— Чакам.

— Чакаш. Тъхъ — Рафаил избърса брадичката си с книжна салфетка. — Човече, в Рая не правят чийзбургери като този. Материята си има своите предимства, както сам знаеш — той остави бургера си. — Разбира се, има и недостатъци. Извини ме.

Изправи се и се запъти към мъжката тоалетна.

Погледнах през прозореца на закусвалнята, отвъд призрачното си отражение в стъклото.

Джана бе някъде там, сред многолюдната тълпа. Можех да я намеря, ако исках, да хвана следата ѝ и да тръгна по нея като полицейско куче след престъпник. Това можеше да се случи по лесния или по трудния начин, в зависимост от чувствата ѝ към мен и енергията, която излъчваше.

— Виждал ли си тези автоматични кранчета? — попита Рафаил, когато седна отново. — Разбира се, че си. Ти живееш тук. И изсушителите за ръце. Нямам търпение да направят машина, която да пикае вместо теб. Представи си само увеличението на производителността.

— Знаеш ли, че Майкъл ме посети миналия месец?

— Разказа ми. Не престана да повтаря, че му се наложило да се стерилизира няколко пъти, след като толкова много мръсотия била залепнала за него.

— На мен ми изглеждаше достатъчно стерилен.

— Знам. Напълно присъщ педантизъм от страна на Майкъл, като се има предвид какъв религиозен фанатик е — Рафаил облиза кетчупа от палеца си. — Няма нужда да се страхуваш от него, обаче. Не може дори да те докосне. Никой от нас не може.

— Какво имаш предвид?

— Под защита си. Имаме стриктна заповед никога да не вредим лично на теб. Нещо като белега на Каин.

— Защо?

— Не знам. Предполагам, че Той те пази за нещо наистина гадно, иска да има удоволствието да те накаже лично. Научих се да не задавам въпроси.

— Защо ми казваш това?

— Защото те харесвам.

— Благодаря.

— Не се вълнувай. Аз харесвам всички — той отпи от студения си чай. — Обаче това, което казах преди, се отнася само до теб. Всички около теб, всички, за които те е грижа, това е честна игра.

— Честна игра за какво?

— Видя какво стана с Белиал.

— Белиал? — хвърлих вилицата си на масата. — Знаех си. Вие сте били. Вие сте го измамили.

— Не е измама. Беше призован.

— Тогава защо сега седи в лудницата, вместо да репетира с небесния хор?

Рафаил се заигра със сламката в ръцете си.

— Все още нямаме заповед какво да правим с него.

— Значи просто ще го оставите да гние там дотогава?

— Виж, знам, че не е най-доброто решение — отвърна той. — Но е извън моите възможности. Както казах, научих се да не...

— Да не задаваш въпроси, разбира се — подадох му менюто с десерти, изпълнено със снимки на сочни сладкиши. — Знаеш ли, ако дойдеш да работиш за мен, можеш да участваш в управлението.

Той се разсмя.

— Никога не се променяш, нали?

— Опитвам се да не го правя. Хайде, Раф. Ще ти купя парче холандски ябълков пай *a la mode*.

— Както винаги, предложението ти е изкушаващо, но, не, благодаря — Рафаил ми върна менюто и стана сериозен. — Обаче, наистина мислех това, което казах преди. Трябва да внимаваш.

— Започваш да звучиш като Майкъл.

Ангелът вдигна ръце.

— Ей, това не е заплаха. Повече прилича на предупреждение. Както казах, харесвам те и не искам никой да бъде наранен.

— Като например кой?

— Трябва да вървя — той смачка салфетката и я пусна в празната си чиния. — Вече казах повече, отколкото трябваше.

— Просто така? Без намеци? Без съвети? Каква полза има тогава, да идваш тук и да ми позволяваш да ти купувам обяд, така че да можеш да се ебаваш с мен?

— Искаш ли един съвет? — Рафаил се огледа, после леко плъзна благите си кафяви очи по лицето ми. — Ще ти кажа една тайна — присви пръст към мен и аз се наведох по-близо. — Ако следваш любовта, не можеш да сгрешиш, дори да те отведе към гибел. Довери й се.

Той се измъкна от сепарето и се изправи.

— Ще си имам големи неприятности заради това, но какво биха могли да ми направят? Да ме уволнят? Аз съм на постоянен договор — докосна ме по рамото. — Благодаря за обяда. Пак ще се видим.

Рафаил грабна няколко клечки за зъби и вдъхна аромата на мента, докато вървеше към изхода на закусвалнята. Когато погледнах към него през прозореца, той стоеше на бордюра и наблюдаваше пешеходците. Помогна на един старец с проходилка да се качи в автобуса. Щом краката на човека се оказаха пред него, Рафаил завъртя ръцете си зад рахитичните колене. Знаех, че изцелението щеше да настъпи постепенно през следващите няколко месеца — забележително от медицинска гледна точка, но не точно чудотворно. Рафаил никога не е бил от парадиращите.

Помаха на благодарния господин, после погледна право към мен. С небрежен поздрав, Рафаил се обърна и тръгна безцелно надолу по улицата.

[1] *Benedictus Qui Venit in Nomine Domini* — „... благословен е Той, който идва...“ (химн „Sanctus“). — Бел.пр. ↑

[2] Рафаил (иврит: „Господ изцелява“) — един от седемте свети архангели. В християнството и юдаизма е известен с изключителните си сили за изцеление на физическите болести и страдания както на хората, така и на животни. — Бел.ред. ↑

Quidquid Latet Apparebit^[1]

На трилентовия булевард близо до Удли парк, ароматът на Джана се усили. Ускорих крачка.

Топло. Топло. Топло — по дяволите, студено. Обърнах се и тръгнах по една почти скрита алея. Изведнъж върховете на пръстите ме засърбяха и започнаха да горят. Тя беше тук. Погледнах нагоре.

Умна е, помислих си. Нечестна, но умна.

Принудих краката си да ме отведат по дървените стъпала, после поставих ръка върху вратата на църквата, която се отвори със скърцане.

Джана бе коленичила със сведена глава зад първия ред отляво. Промъкнах се надолу по пътеката, докато успях да видя част от лицето ѝ.

— Усещах, че ме търсиш — каза тя.

— Можех да те загубя, ако бе продължила да се местиш.

Не ми отвърна.

— Но ти искаше да те открия тук — продължих аз.

— Как смееш да влизаш в Божия дом?

— Бих те последвал и на много по-лоши места.

Едва тогава ме погледна. Очите ѝ бяха зачервени. При вида им, коленете ми омекнаха.

— Ела тук — каза тя. Седнах на скамейката до нея. — Не, тук, до мен.

— До теб съм.

— Не. Тук долу. Коленичи.

— Шегуваш се.

— Приличам ли ти на човек, който се шегува?

Всъщност, не приличаше. Хвърлих поглед към олтара.

— Не знаеш какво искаш от мен — изрекох аз.

Очите ѝ бяха от стомана. Втренчих се в дървения под. Още един тест. Джана трябваше да остане в живота ми, независимо от цената.

Протегнах едната си ръка, след това и другата, за да се хвана за гърба на предната пейка, после се издърпах напред, бавно и внимателно. Молитвената възглавничка, макар да бе обвита с винил, се впи в костите ми. Изчаках, докато бях сигурен, че няма да припадна, после погледнах към Джана. Очите ѝ бяха широко отворени.

— Какво друго би направил за мен? — прошепна тя.

— Няма да твърдя, че Исус е личният ми спасител — казах през стиснатите си зъби.

— Не те разбирам.

— Тогава остани с мен, докато ме разбереш.

— Страхувам се.

— Аз също.

Джана хвърли поглед към разпятieto в предната част на църквата.

— Не искам да съм насаме с теб.

— Тогава нека да се слеем с тълпата. Имам да ти казвам много неща.

— Сега, преди да започнем — казах ѝ, — обещай ми, че дори да не повярваш и на дума от това, което ще ти разкажа, няма да ме обвиниш в лъжа. Това може да стане много досадно и дразнещо, а ти не искаш да се разстроя с всички тези животни наоколо.

— Точно затова сме тук — тя посочи към спящата панда пред нас. — Животински корпус на мира.

Имаше само още около половин дузина посетители — норвежка двойка и японско семейство, които се въртяха около къщичката на животното. Всички те изглеждаха разочаровани от естествената леност на прословутата панда.

Джана седна в другия край на пейката.

— Най-удивителното е, че твоето съществуване доказва, че и Бог съществува.

— Някога съмнявала ли си се?

— Разбира се. Преминах през екзистенциално-атеистична фаза като тийнейджърка. Дори след като се върнах към католицизма, интелектът ми ме караше да се съмнявам, но силната вяра винаги успяваше да го заглуши. Някак си усещах, че вярата ми е един вид

отричане — тя качи крака на пейката и постави брадичката върху коленете си. — Но ако ти си истински и ако Бог е истински, тогава Библията има своето обяснение. Разказана е истинската история, а не поредния мит.

— Нека не се отвличаме. Създателят на вселената има много имена и форми, както ги имам и аз, някои мъжки, други женски, някои изчезнали преди много векове. Всички митове са верни.

— Как е възможно това?

— Истината е много по-необятна, отколкото всеки, дори ние ангелите, можем да разберем. Но когато създателите на митове — писатели, артисти, мислители — трескаво търсят истината, ще я открият, или поне част от нея — плъзнах се по-близо до Джана. — Затова хората са толкова специални. Вие винаги търсите, винаги се опитвате да намерите или измислите все по-големи и по-големи части от истината. Никога няма да достигнете дори частица от нея, но продължавате да опитвате и затова ние всички ви намираме за толкова очарователни, толкова завладяващи. Мисля, че затова той ви обича толкова много, а не защото мисли, че сте по-ценни от пандите, тъй като не сте. Това, което ви прави различни от тях е, че вие никога не сте щастливи.

— И това е нещо хубаво?

— Може би не хубаво, но е красиво — изправих се и посочих към пандата. — Той сънува панда-сънища в момента. Знаеш ли какво сънуват пандите? Те не сънуват за излежаване в бамбукови полета или спора, който са имали с партньора си, и не сънуват собствената си смърт. Точно в момента умът на тази панда е пълен от успокояващи абстрактни форми в отсенки на сивото, свързани заедно от образите, които е видял през последните два часа, преди дрямката си. Детско лице се превръща в плаващ овал близо до цилиндрична бамбукова пръчка и странната форма на шапката на пазача му. Хубаво е, ако харесваш такива неща, но не е красиво.

— От къде знаеш всичко това?

— Телепат съм, разбира се.

— Разбира се — Джана покри лицето си с ръце. — Трябваше да се досетя.

Седнах до нея.

— Кълна ти се, Джана, никога не съм надничал в ума ти, нито веднъж. Добре де, само веднъж.

— Кога?

— Когато се срещнахме за първи път — отвърнах аз. — Трябваше да те убедя да излезеш с мен, така че имаше малко побутване.

— Малко побутване?

— Не си ли доволна, че го направих?

— Не!

Нетърпението, изписано върху лицето ми се изпари, след като осъзнах какво бе казала.

— Съжалявам — изправих се и се отдалечих от къщата на пандите.

— Лу, нямах предвид... Лу... — Джана ме настигна.

— Искат ли да не ме беше срещала.

— Не казах това.

— Тогава си щастлива с мен? Всеки ден благодариш на щастливата си звезда, че си се влюбила в Дявола?

— Не, аз...

— Кое от двете, Джана? Щастлива ли си или не си?

— Аз съм човек, нали? — гласът ѝ стана напрегнат. — Според теб, аз никога не съм щастлива — погледна ме гневно. — Ами ти? Щастлив ли си?

— Откакто те срещнах, да. По-близо съм до щастието, отколкото съм бил някога откакто напуснах Рая. Точно сега, обаче, не съм щастлив, защото не знам дали след двадесет минути ти все още ще бъдеш част от живота ми или не. Не мисля, че и ти самата си наясно с това.

Лицето ѝ се сгърчи и тя си пое дълбоко дъх.

— Нуждая се от още време.

— Време. Разполагам с достатъчно. Аз съм на дванадесет милиарда години и, освен ако не направя нещо колосално глупаво, може да ми позволят да съществувам още толкова — докоснах ръката ѝ и почувствах как трепна. — Но Джана, нищо не би ме направило по-щастлив, от това да прекарам следващите четиридесет или петдесет години с теб.

Тя започна да плаче.

— Не казвай това. Не можеш да държиш мен отговорна за щастието ти.

— Съжалявам. Предполагам, че прозвуча доста задължаващо. Какво ще кажеш за това: ако ме напуснеш, ще подпаля всички тези животни едно по едно.

— Какво?! — Джана избута ръката ми от своята. — Да не си посмял!

— Само се майтапя.

— Как мога да знам това?

— Защото ме познаваш.

— Не, не те познавам. Вече не.

— Да, познаваш ме. Джана, забрави всичко, което си мислиш, че знаеш за Дявола и си спомни това, което знаеш за мен. Ти ме обичаш. Спомни си това — отново се преместих до нея, неспособен да спра. — Все още ме обичаш, нали?

Пълните ѝ със сълзи очи ми отговориха. Наведох се да я целуна. Когато устата ми бе на сантиметри от нейната, тя попита:

— Къде беше по време на Холокоста?

— Какво?

— Чу ме. Кажи ми истината. Трябва да знам.

— Не бях там, където си мислиш, че съм бил — отвърнах аз.

— Къде беше?

— Не съм работил с нацистите. Германия сама създаде Хитлер. Дори не съм го срещал — е, не и докато беше жив.

— Тогава къде беше?

— Аз... ъ... издигах Гулаг в Сибир.

— О, това е много по-добре — каза тя. — Изобщо няма нищо срамно в него.

— Какво очакваше? Да садя градини на победата и да ръководя местната благотворителна организация?

— Знаеше ли какво става, какво правят нацистите?

— Разбира се, че знаех. Винаги съм имал информатори в различни точки на света. Знаех от момента, в който започна геноцида.

— И не направи нищо, за да го спреш?

— Не направих нищо, за да го прекратя ли? — исках да я разтърся. — Джана, може да съм второто най-силно същество във

вселената, но съм много по-назад от първия. Ами великият и милостив Как-Му-Беше-Името?

— Имаш предвид Бог?

— Да! Къде беше той по време на Холокоста? Ще ти кажа къде. Той беше там. Той беше там, защото той е навсякъде. Но им обърна гръб, както прави винаги пред лицето на страданието.

— Това не е вярно. И освен това, кой си ти да обвиняваш Бог? Познавам хора, които за няколко години са направили много повече, за да облекчат страданието, отколкото ти си направил през целия си живот.

— Напълно си права, Джана. Аз не облекчавам страданието. Всъщност, аз го увеличавам. Но това ми е работата. Затова съм Дяволът, а той не е. И ти не си. И всички онези много добри хора, които познаваш, те също не са Дявола.

— А какво ще се случи, ако направиш нещо добро за разнообразие? Все още ли ще бъдеш себе си?

— Какво имаш предвид?

— Какво ще стане ако направиш нещо, което не е включено в длъжностната ти характеристика? Като да се погрижиш за тази, която обичаш, когато е болна или да рискуваш професионалната си репутация, за да спасиш нейната, или да пожертваш собственото си благосъстояние, за да направиш нея и семейството ѝ щастливи? Ще спреш ли внезапно да съществуваш?

— Очевидно не — казах аз.

— Предположи за момент, че направиш нещо добро, което е наистина голямо, нещо, което е в силата ти да промениш, огромен акт на щедрост или доброта, или дори да осуетиш злодеяние. Все още ли ще си Дявола?

— Аз съм, който съм.

— Ти винаги ще си Луцифер. Но какво ще стане, ако някой ден името на Дявола не е Луцифер? Какво ще стане, ако изобщо няма Дявол?

— Ще трябва да ме извиниш — поставих длан на челото си. — Имам екзистенциален аневризъм.

— Помисли за това. Обзалагам се, че вече си мислил за нещо, което можеш да направиш, нещо, което ще предизвика промяна. Защо не опиташ, само за проба, да видиш как е?

— Но Джана...

— Как очакваш от мен да те обичам, да те гледам без отвращение, когато си се примирил да играеш тази роля?

— Не е просто роля, това е съдбата ми. Това е идентичността ми.

— Това е била идентичността ти.

— Да, за десет милиарда години.

— Няма значение колко дълго. Всеки може да се промени — Джана уви шала около врата си. — Виж, не те моля да си светец. Само те моля да направиш едно добро, заради самото добро. Тогава опитай да говориш за съдба.

Тя си тръгна, а в стомаха ми се надигна тъпа болка, когато осъзнах какво трябва да направя.

[1] Quidquid Latet Apparebit — „... повече нищо няма да бъде скрито...“ (химн „Dies Irae“). — Бел.пр. ↑

Libera Eas de Ore Leonis^[1]

Това е само за проба, казах си аз, докато разбивах офиса на Мефистофел. Само за да видя какво е усещането.

Бях му възложил една спешна поръчка в Ричмънт, Вирджиния и щеше да е извън града целия следобед. Беше законна молба, така че ако изгубех кураж и не направех това, за което бях дошъл, той щеше да се прибере, без да подозира нищо и животът ни щеше да продължи както обикновено.

Стоях пред вътрешната врата на офиса с клавиатурата за алармата пред мен. Знаех, че ако сбъркам някой от кодовете за достъп и с една цифра, ще прекарам дни в наместване на разкъсаните си крайници. Фотографската ми памет ми послужи добре и минута по-късно вече включвах главния му компютър.

Само за проба. С паролите на Мефистофел, които го бях наблюдавал да използва и складирани в собствената ми памет преди шест седмици, открих сложната му директория от файлове.

Не правя това за доброто на човечеството. Без да обръщам внимание на разпространяващата се болка в корема си, изтрих основната програма, после и файловете, свързани с Многомилионното клане. Стратегиите му, картите, статистиката, формулите — запратих годините му къртовски труд в нищото.

Мамка му на човечеството. Влязох в първия от трите резервни файла и го изтрих. След още две минути и вторият вече го нямаше. Открих третия и се запитах дали в действителност беше последното останало копие на работата му, или ме бе излъгал за бройката.

Но Мефистофел ми вярваше.

Почти десет минути се взирах в екрана, в последната му надежда за американското бъдеще, както си го бе представял: пламъци и кръв,

размирици и потисничество, убийства и хаос. След това, уверено и съзнателно, натиснах клавиша за изтриване.

За проба, за проба, за проба. Еха. Накарах компютъра му да направи пълно резервно копие на новия, освободен от „Клането“ хард диск. В другия му офис, вкарах празна, четири милиметрова лента в главния сървър, за да запише новия бекъп. Накрая събрах външните копия от апартамента му, от този на Велзевул, както и от къщата на Белиал и се върнах в офиса си, където се намираше петото. От всяко от тях той би могъл да възстанови поне една голяма част от шедьовъра си.

Разтопих ги всичките, запалих цигара и зачаках. В три и четвърт, той дойде.

— ЛУЦИФЕР!

— Господин Мефистофел, как с...

— Къде е той, Дафни?! Ще му откъсна шибана...

— Имате ли уговорена среща?

Изправих се. Той отвори широко вратата и ме изгледа гневно, черните му очи хвърляха пламъци, ноздрите му яростно потрепваха. Отвърнах на погледа му с невъзмутимо превъзходство.

— Луцифер, какво по дяволите си мислеше? Защо го... какво си... как смееш... — Мефистофел ме посочи, но гневът му вече утихваше под погледа ми. — Защо?

— Не е необходимо да ти давам никакви обяснения — отговорих аз.

Той стисна облегалката на стола срещу мен.

— Ако не е бил достатъчно добър... ако не е бил достатъчно коварен, защо не ми каза? — удари с длан челото си. — Не трябваше да го унищожаваш. Взел си и всички резервни копия, нали?

Кимах към малката купчинка стопена пластмаса върху конферентната маса. Мефистофел ахна и се заклатушка към останките от планираното си наследство.

— Не... — той взе в шепи разпадащите парчета. — Все още е в главата ми, нали знаеш — части от него, поне. Мога да го възстановя — погледна ме. — Но, ако не искаш да се случи, предполагам, че бих могъл да измисля нещо друго... Лу, това беше само някаква приумица. Не разбирам.

Суровото ми мълчание го накара да отстъпи назад към вратата. Той сложи ръка на дръжката и спря.

— Луцифер, това Клане... това Клане беше като шибано бебе за мен — Мефистофел прекрачи през прага. — А ти го уби.

Когато си тръгна, коленете ми поддадоха. Отпуснах се в стола си и положих чело на бюрото, за да не припадна.

— Господин Луцифер... — гласът на Дафни прозвуча от вратата. — Какво става?

Не казах нищо, дори не я погледнах. След няколко мига чух отдалечаващите ѝ се стъпки и затварянето на вратата.

Когато тази вечер стигнах до апартамента си, Велзевул ме чакаше пред вратата.

— Какво си направил на Мефистофел? — изсъска той.

— Защо не го попиташ? — минах покрай него в лобито.

— Попитах го и въпреки цялото му хленчене, получих доста добра представа какво се е случило. Защо го направи, Лу? Не се посъветва с никого от нас — Велзевул се качи с мен в асансьора. — Какво по дяволите ти става? Опитваш се да ни унищожиш ли? Какво се очаква от нас?

— Сам каза, че няма смисъл от всичко това, така че кой го е грижа какво правим или не правим вече?

— Ти го предаде, Луцифер. Той ти вярваше, а ти го предаде. Защо? — вратата на асансьора се отвори и аз пресякох коридора към апартамента си. — Заради нея ли е? Направил си го само, за да впечатлиш някакво си момиче?

— Тя дори не знае за това. Нямам нужда от позволенията ѝ или от твоето, или това на Мефистофел. Просто искам да ме оставите на спокойствие.

— Добре, Грета Гарбо, ще те оставя на спокойствие. Отиди там вътре, въргаляй се в нещастията си, свири си на пианото и мисли колко много мразиш горката си нищожна същност. Междувременно, ние, останалите, ще се опитаме да постигнем нещо или поне ще се забавляваме докато опитваме — той се върна в асансьора. — Ако ще се държиш по този начин, тогава не се нуждаем от теб. Помисли върху това.

Цял час стоях на дивана и си играех със снежния глобус, който Джана ми бе подарила. Накланях го, гледайки как малките бели нарисувани снежинки се носят и падат през небето от бебешко олио, после отново го разклащах, така че всичкия сняг да падне от клоните на елхата в центъра. Най-накрая го оставих, вдигнах телефона и се обадох на водача на въоръжените си сили.

— Молох, тук е Луцифер.

— Сър!

— Полковник, съжалявам, че те пренебрегнах толкова дълго. Бих искал да хвърля поглед на онези планове.

На следващата сутрин карах на север към центъра на Мериленд през покрайнините на Кемп Дейвид до подземния щаб на Молох.

Когато влязох в командния център, ме обхвана носталгия. Около тази дълга, овална маса бях планирал хиляди революции и контрареволюции. Дюзини карти покрити с цветни кабарчета висяха по стените, реликви от дните преди да започнем да използваме компютрите за военни симулации.

— Искам да видя картата — казах на Молох.

— Коя, сър?

— Тази, която се опита да ми покажеш преди няколко месеца. Задната врата за Рая, нали спомена, че си я открил.

— А, тази ли?

По коравото лице на Молох заигра усмивка. Той посегна към едно чекмедже в края на масата и издърпа голям, навит на руло лист хартия.

— Заповядайте, сър. Откакто говорих с вас за последен път, успяхме да я локализираме с точност до няколко метра.

Разви картата пред мен и затисна краищата с преспапиета. Очите ми бяха привлечени от звездата в центъра, показваща предполагаемия портал. Разгледах района около него, после видях името на близката река. Погледнах Молох.

— Това е шибана шега, нали?

— Никога не съм бил известен с чувството си за хумор, сър.

— Но как е възможно това? — стиснах едно от преспапиетата. — По-добре да си напълно сигурен.

— Генерале, уверявам ви, никога не сме били по-сигурни в нещо.

— Но защо там? Не разбирам.

— Може би и не трябва, ако схващате какво имам предвид.

— Молох, не ми пробутвай някой от тези глупости за „неведоми пътища“. Това просто няма смисъл — сграбчих картата и я разтърсих пред лицето му. — Искам отговори, полковник. Искам да знам защо.

— Сър, може би отговорът е просто „защото“ — той разтвори ръце. — Какво значение има защо? Просто е там. Бъдете благодарен, че знаем и толкова.

— Предполагам. Аз само... аз само винаги съм си представял, че ще е някъде в Хималаите — навих картата. — Ще взема това копие.

— Разбира се, сър. Искате ли да чуете стратегиите ми за нашествие?

— Изложи ги в доклад. Точно сега искам да мисля за отбраната. Войската да е нащрек.

— Сър, всичко наред ли е?

— Не съм сигурен — стиснах картата в ръце. — Задава се буря, Молох. Може би просто иска мен, но всички трябва да сме предпазливи.

— Луцифер, знаете, че ще се борим до смърт, за да ви защитим.

Молох изглеждаше толкова решителен и дребен, като териер, готов да се пребори с ураган.

— Зная. Благодаря ти. Може скоро да имам нужда от теб.

— Би било чест за мен, Генерале.

Отвърнах на поздрава му и напуснах, преди да мога да му кажа истината: че вече в нищо няма чест.

[1] Libera Eas de Ore Leonis — „... освободи ги от устата на лъва...“ (химн „Offertorio“). — Бел.пр. ↑

Ingemisco Tanquam Reus^[1]

Върнах се обратно в офиса, твърдо решен да се заема с по-сериозни дела, за да докажа на останалите, че не съм се превърнал в мекушав, некадърен плужек, че в мен не само бе останало достатъчно зло, но и знаех в каква посока да го насоча.

Картата ме безпокоеше. Между телефонните обаждания и консултациите я разгръщах и внимателно разглеждах червената звезда и местоположението ѝ, опитвайки се да разбера значението, криещо се зад очевидната абсурдност. Прелистих тефтера с адресите и колекцията от визитни картички, в търсене на някого, на когото бих могъл да се доверя. Някой, който би могъл да разгадае част от пъзела.

Джана.

Да, тази карта водеше към истина, която тя вече бе проумяла, истина, която дори не бях направил опит да разбера. Обадих се в офиса ѝ.

— Джана, аз съм.

— Какво искаш?

— Нуждая се от съвет — казах ѝ.

— Правен съвет? Мислех, че имаш свой екип от акули.

— Не, не е това. Нуждая се от... духовен съвет... или нещо подобно.

— Това номер ли е?

— Не. Джана, нуждая се от отговори, а ти си единствената, която може да ми помогне. Има нещо, което искам да ти покажа.

Телефонът замлъкна за няколко секунди.

— Добре. По-късно ще се отбия.

— Дано да си струва.

Отстъпих встрани, за да може Джана да влезе в апартамента ми.

— Би ли искала едно питие?

— Какво искаше да ми покажеш?

— До тук бяха любезностите — поведох я към всекидневната, където картата лежеше разгъната върху масичката за кафе.

Седнахме на дивана и Джана я разгледа. Посочи червената звезда.

— Какво е това?

— Това е задна врата, портал. Към Рая.

Тя се намръщи и започна да се изправя.

— Не дойдох тук, за да можеш да си играеш с мен, Лу.

— Не се шегувам — отговорих аз. — Повярвай ми, иска ми се да беше така. Ако лъжех, мислиш ли, че щях да я поставя точно на подобно място?

— Разбира се, защо не? Звучи правдоподобно.

Почти паднах от дивана.

— Така ли?

— Ако е това, което казваш, че е.

— Обясни ми го. Защо там? Очаквах да е в пещера, намираща се в планина висока поне три хиляди метра или може би в дъждовните гори на Амазонка.

— Не — Джана седна и посочи към звездата. — Това място е за хората. За страданието и състраданието. За смъртта. Изглежда ми подходящо.

— Но не е ли малко... скромно? Малко мизерно?

— Не можеш да си купиш билет за Рая — изрече тя. — Спомняш ли си? „Тъй ще бъдат последните първи, и първите — последни“.

— Как бих могъл да го забравя?

— Това, което искам да знам, е, как е възможно въобще да съществува?

— Физиката не е най-силната ми страна — отвърнах аз. — Но най-добрият начин да се обясни, е, че има нещо, хората го наричат чужда материя, притежаващо отрицателна енергийна плътност, а следователно има негативна маса и дори негативна гравитация. Всъщност чуждата материя отблъсква материалното и създава нещо като дупка. Ако дупката е достатъчно голяма, за да мине през нея човешко тяло, би предизвикала разкъсване в материята пространство-

време и тогава буквално Адът би се отрицал. Но всичко, чието съществуване е духовно, като човешката душа или ангелите, може да влиза и излиза през тези портали — ако вибрират с точните честоти.

— Какви са точните честоти?

— Зависи кой си. Нуждаеш се от различна квантова парола, така да се каже, за да влезеш в Ада или Рая. Те не могат да посещават нас, ние не можем да посещаваме тях. Не можем даже да засечем порталите си.

— Но ти си открил един от техните — промълви Джана. — Лу, ами ако тази врата е предназначена за теб?

— Имаш предвид като капан? Помислих си за това.

— Не, не като капан. Като покана.

— Това е невъзможно.

— Защо да е невъзможно?

— Неопростен означава неопростен. Завинаги. Дори да беше възможно, не бих отишъл.

— Защо не?

— Защото ти щеше да си тук.

— Ами ако това е единственият ти шанс? Ами ако не приемеш това предложение и то стане невалидно?

— Не ме интересува. Искам да бъда с теб.

— Лу...

Тя наведе. Кичур коса падна върху лицето ѝ. Отместих го назад и поставих длан на бузата ѝ.

— Обичам те, Джана. Бих се отказал от всичко, за да бъда с теб, така че, моля те, позволи ми го.

Целунах я нежно и почувствах как се отпуска под устните ми. Тя постави ръката си върху моята. Трепереше като ранена птица.

— Омъжи се за мен, Джана.

Тя се отдръпна назад, преглътна конвулсивно, после започна да се смее.

— Кое е толкова смешно? — попитах я.

— Да се омъжа за теб? Майтапиш се, нали?

— Не, не се майтапя. Преди не мислеше, че е смешно, в навечерието на Нова Година.

— Но тогава ти не беше... имам предвид, не знаех кой си бил.

— А сега?

— Хайде, Лу, не можеш да очакваш...

— Не мога да очаквам какво? — скочих от дивана. — Веднъж вече каза да. Знам, че нещата са различни сега, но ти призна, че все още ме обичаш.

— Обичам те, но...

— Тогава се омъжи за мен, Джана.

— Защо? — тя се изправи и застана срещу мен. — Защо би искал да се ожениш? Това е свето тайнство.

— Защото искам да имам нормален живот с теб, в очите на обществото, в очите на семейството ти. Защото искам да имам деца от теб.

Джана се отдръпна.

— Деца? Искаш от мен да родя децата ти?

— Никога не съм имал. Противно на легендата, не ходя наоколо да забременявам всяка жена, която видя. Мислиш ли, че харесвам идеята за банда свои копия, дебнещи по света? Не бих могъл да издържа на конкуренцията — пристъпих към нея. — Но с теб, мисля, че бих могъл да създам нещо красиво.

— Не! Няма да донеса още зло на този свят.

— Джана, чуй ме...

— Не! — тя протегна ръка, за да ме задържи настрана. — Бих се омъжила за Луис Карвало на секундата. Но ще умра, преди да дам живот на потомството на Сатаната!

Думата спря дъха ми. Оголих зъби.

— Казах ти НИКОГА да не ме наричаш така! — грабнах снежния глобус от масата до себе си и го хвърлих на пода в краката ѝ.

Пристъпих върху счупеното стъкло към нея. Мирисът на бебешко олио и боя изпълниха въздуха помежду ни.

Лицето ѝ се сгърчи от ярост.

— Не ме е страх от теб!

— А трябва! — улових брадичката ѝ с една ръка, а погледът ѝ ме изпепели. — Аз със сигурност се страхувам, по дяволите.

— Тогава ме пусни, преди да си направил нещо, заради което и двамата ще те намразим.

— Сякаш вече не е така — отдръпнах ръката си.

Джана потисна едно ридание.

— Какво направих? Трябваше да остана с Адам. Той беше истински ангел.

— Престани да изговаряш на глас всяка мисъл, която ти мине през ума. Без да искаш може да стане ясно колко е глупаво.

Тя ме зашлеви. Дори не трепнах. Удари ме още веднъж. И още веднъж. Накрая хванах ръцете ѝ.

— Престани!

Джана ме изрита в пиццала.

— Ох! — пуснах я и се превих от болка.

— Никога повече не ме наричай глупава.

— Не казах, че си глупава. Обаче това, което изрече беше глупаво.

— Наистина го мисля.

— Не, не е така. Не съжالياваш за нищо. Ако съжالياваше, не би била тук сега.

Тя не каза и дума.

— Уморих се да идваш и да си отиваш от мен, Джана — седнах на пода и разтрих крака си. — Мислиш ли, че не можеш да ме нараниш? Ако е така, тогава си глупава и жестока. Така че остане или си тръгни, но каквото и да сториш, трябва да е завинаги. Ако се опиташ да си тръгнеш...

Джана отстъпи крачка назад.

— Ако се опиташ да си тръгнеш — продължих аз, — ще те пусна. Без повече спорове. Време е съдебните заседатели да се оттеглят и да вземат решение — изправих се на крака. — Като говорим за оттегляне, сега отивам да си легна. Когато се събудя, ако изобщо заспя, ти или ще лежиш до мен, или ще си си отишла завинаги. Изборът е твой. Изборът винаги е бил твой — изкуцуках до вратата на спалнята и се обърнах да я погледна. — Обичам те, Джана, но ти не можеш да ме спасиш. Ако останеш, трябва да е заради теб, не заради мен. Помисли за живота си и реши дали аз имам място в него.

Оставих я да стои в центъра на всекидневната ми. Щом се пъгнах под завивките, в тишината на стаята успях да чуя риданията ѝ. Взирах се в дръжката на вратата с часове, но тя така и не помръдна.

Трябва да съм заспал, защото когато отново отворих очи, беше вече светло. Страхувайки се да разбере, че съм сам, протегнах ръка

назад. Студени чаршафи срещнаха пръстите ми. Затворих очи и се замислих дали не бих могъл да спя още век, докато болката отmine.

От всекидневната долетя някакъв звук. Скочих от леглото и отворих вратата. Джана лежеше на дивана.

— Съжалявам — каза тя. Очите ѝ бяха червени и подути. — Съдебните заседатели все още се съвещават. Прости ми.

[1] *Ingemisco Tanquam Reus* — „... стéна, като тоз, който обвиняват...“ (химн „*Dies Irae*“). — Бел.пр. ↑

Nil Inultum Remanebit^[1]

За да се разсея от емоционалната криза, прекарах сутринта потънал в четене на последното астрофизично изследване. През последните няколко години бях толкова зает със земните икономически и политически „реалности“, че престанах да следя развитието на човешкото знание по отношение на важните и маловажните въпроси.

Бях толкова погълнат от това проучване, че подскочих, когато Джана нахлу в офиса ми.

— Здравсти — казах аз. — Радвам се да те видя.

— Видя ли тази жестокост? — тя хвърли сутрешния брой на „Уошингтън Поуст“ върху бюрото ми.

Голямото заглавие гласеше: „Сенатор налага вето на законопроект за чуждестранна помощ.“

— „Редскинс“ са извън плейофите. Много жалко.

— Не, това.

Тя посочи към центъра на страницата. Подпухнал, оплешивяващ мъж — както го бе нарекла Джана, „Сенатор Скрудж“ — стоеше пред Конгреса, хванат по средата на високопарното си изказване.

— Тези хора умират от глад, а това чудовище няма да изпрати храна, защото са комунисти. Сякаш комунистите не изпитват глад.

— Знае, че изпитват — отвърнах й. — Доволен е да изпитват глад. Ако хората са достатъчно гладни, ще започнат да се избиват помежду си за прехрана и следващото нещо, което ще чуеш, е, че са станали капиталисти.

— Не можеш ли да направиш нещо по въпроса?

— Имаш предвид да спра глада? Това би включвало създаване, не унищожаване. Съжалявам — прегледах набързо статията. — Обаче вероятно бих могъл да направя нещо за сенатора.

— Той един от твоите ли е?

— Един от моите? — подсмихнах се. — О, това беше добро. Не, той е просто обикновен човек.

— О-о!

— Обикновен човек с жена, две деца и куче. Посещава майка си всяка неделя. Не, чакай... две кучета вече. Току-що са си взели ново пале — оставих вестника настрана и отпих още една глътка кафе. — Но мога да уредя да го убият, ако искаш. Само кажи точната дума.

— Не!

— Това не е думата, Джана. Думата е „да“.

— Не искам да го убиваш!

— Така ли? — изправих се и се наклоних през бюрото, за да може очите ни да са едно ниво. — Не мразиш ли този човек?

— Да, но...

— И не мислиш, че светът би бил едно по-приятно място без него?

— Аз...

— Той е застанал на пътя на толкова много добрини, нали? Не е честно такъв жалък и ограничен човек да има подобна власт.

Тя отстъпи половин крачка назад, но продължи да сезира в мен.

— Помисли за това — продължих аз. — Всички хора, които могат да бъдат спасени, страданието, което може да се избегне — пресегнах се и докоснах бузата ѝ. — Джана, нека да ти помогна по единствения начин, който знам.

— Лу, това не е правилно — тя хвана ръката ми и я махна от лицето си, но не я пусна. — Не е правилно.

— Това, което той прави, също не е — вдигнах телефонната слушалка. — Всичко, което е необходимо, е едно обаждане. Седем малки цифри. — Започнах да набирам. — 1-2-3... — Погледнах я. — Какво да бъде?

— Недей.

— 4-5-6 — придърпах пръста ѝ към последния бутон. — Всичко може да се поправи.

Джана издърпа ръката си от моята и я постави върху светещата лампичка на телефона. Сигналят свободно зазвуча от слушалката.

— Разбрах те — отвърна тя.

— Добре. Искаш ли да обядваме?

— Не, трябва да вървя.

— Защо? Среща ли имаш?

— Не — Джана отстъпи назад. — Просто мисля... Трябва да стоя далеч от теб за известно време.

— Отново? Сега пък какво има?

— Не ми харесва това, което правиш с мен, Лу — посочи телефона. — Наистина исках да се обадиш. Все още искам.

— И?

— И не харесвам тази част от себе си, която го иска. Не знам от къде дойде това.

— И мислиш, че вината е моя?

Приближих се към нея и видях, че за първи път се страхуваше от мен.

— Аз... не знам — Джана сложи длан върху дръжката на вратата. — Но ако мога просто да се отдалеча от теб, може би ще премине.

Тя отвори вратата. Аз я затворих със замах и се втренчих в нея.

— Не, Джана, няма да се махна.

— Пусни ме.

— Не.

— Моля те, плашиш ме.

— Не аз те плаша, Джана. Ти сама плашиш себе си — сграбчих ръката ѝ и я завлякох до огледалото. — Виж! — стиснах я за брадичката. — Погледни това уверено в принципите си малко лице. Погледни се в очите и си кажи, че си невинна, че аз съм този, който е посял тези тъмни импулси в сърцето ти.

— Лу...

— Не гледай към мен. Вгледай се в себе си, защото накрая само това ще имаш и трябва да приемеш всичко, което си — красивото и грозното, благородното и поквареното. Ако не застанеш лице в лице с греховете си, те ще те погълнат, както погълнаха мен.

— Не! — тя се изплъзна от хватката ми, отстъпи назад и ме посочи. — Аз не съм като теб!

— Не си ли? — отново се приближих към нея, но този път Джана дори не трепна. — Като кого си, тогава? — тя не ми отговори. Разсмях се. — О, да, по негов образ и подобие! Ти си наистина едно от децата му, щом съдиш тези, чието поведение не разбираш — взех вестника. —

Порази ханаанците, порази вавилонците... — хвърлих вестника в краката ѝ. — Защо да не поразиш и републиканците?

— Лицемерната ти логика няма да ме убеди да осъдя друго човешко същество на смърт.

— Нямах нужда от логиката ми, за да те убеди. Имаш фактите, историята на живота на този човек, живот, отдаден на тесногърдие и невежество, живот, който е по-добре да се прекрати, преди да нанесе повече щети. Не си ли съгласна?

— Не. Не решавам аз кой да умре, без значение колко изкушаваща може да бъде тази сила.

Тогава осъзнах, че няма да спечеля този спор с думи. Поех си дълбоко дъх.

— Права си — казах ѝ. — Понякога забравям, че не сме в една и съща лодка.

— Дори не плаваме в едно и също море, Лу — тя се обърна, за да излезе, после спря. — Просто ми дай още малко време, става ли?

— Добре. Колкото ти е нужно.

— Благодаря ти.

Джана посегна към вратата, погледна назад към мен за миг, след това си тръгна.

Вдигнах вестника от пода и го отнесох до бюрото си. Натиснах бутона за повторно набиране на телефона, след което набрах и последната цифра. Римон, личният ми лекар и най-незабележим убиец, отговори още при първото позвъняване.

— Добро утро, шефе. Какви са заповедите ви?

— Добро утро, Римон. Днес имам за теб поръчка с висок приоритет.

Той изслуша желанието ми.

— О-о, обичам публичните личности. Нищо не може да се сравни с това, да гледаш творението си по вечерните новини, нали? Предполагам, че не мога да попитам какво е подтикнало тази молба?

— Не.

— Просто проверявам. Независимо дали е част от грандиозен план или просто мимолетен каприз, аз съм тук, за да служа. Ще се заема с това.

— Ти си съкровище, Римон. Забавлявай се.

[1] Nil Inultum Remanebit — „... и неправда няма да остане
ненаказана...“ (химн „Dies Irae“) — Бел.пр. ↑

Ne Perenni Cremer Igne^[1]

Реших да прекарам вечерта в едно от обичайните си убежища — едно от най-модерните заведения на Капитолийския хълм, любимо свърталище на ревностните служители от конгреса и лобистката опозиция. Бях се присъединил незабелязано към оживена група, където няколко енергични млади професионалисти съпоставяха икономическата теория на Кейнс спрямо неокласическата, когато един от членовете на групата се втурна към масата с кана бира в ръка. Пивото се разплиска по вратовръзката му.

— Момчета, няма да повярвате на това. Вижте новините!

Барманът увеличи звука на телевизора и кръчмата затихна, за да чуе за внезапната кончина на един старши сенатор, повален от мозъчен аневризъм в тоалетната на конгреса.

Когато основното предаване приключи, новинарският екип започна кратка ретроспекция на кариерата на сенатора и спомена, че в бюлетина в десет часа ще излъчат по-обширен разказ за живота му.

— Мамка му — каза поклонникът на Милтън Фридман, стоящ до мен. — Не мога да повярвам, че е мъртъв.

— Да-а, а аз, че не съм си обула обувките за степ — измърмори жената до него и останалите я зяпнаха с отворени уста. — Хайде де, да не бъдем лицемери — отвърна им тя. — Направи доста неща, с които да вгорчи живота ни през последните няколко години. На всички ни е по-добре така, независимо дали ни харесва да си го признаем или не.

— Мисля, че човекът заслужава поне един тост — изрекох аз, — независимо какво изпитваме към него.

Този жест изглежда обедини групата и всички вдигнахме чашите си. Но преди още да бях успял да отпия от питието си, забелязах една фигура на входа на бара. Жената се взираше в мен със студена ярост.

— Извинете ме — станах от масата.

— Ще те видим ли по-късно? — попита тази, която мразеше сенатора.

Не отговорих докато минавах покрай стола ѝ на път към вратата.

— Здравсти — казах на Джана, която не отвърна на подкупващата ми усмивка. — Предполагам, че си чула.

Не ми отговори, но заби очи в моите, докато не извърнах поглед.

— Искаш ли да седнем на някоя маса?

— Мразя те.

— Или бихме могли да се настаним на бара.

— Чу ли ме? — гласът ѝ беше нисък и тътнещ като ръмженето на ротвайлер. — Казах, че те мразя. Ти си зла, ужасна твар и проклинам момента, в който те срещнах. Трябваше да си остана в леглото онзи ден, трябваше да си прережа гърлото, вместо да те допусна в живота си.

— Помислих, че ще си щастлива.

— Не, не си. Знаеше, че ще се ядосам, но искаше да ми докажеш нещо. Доказа какво жалко, гнусно същество си и винаги ще бъдеш — обърна се и излезе от бара. Последвах я.

— Направих го заради теб, Джана. Нали това искаше?

— Не схващаш, нали? Всичко, от което разбираш, е власт и желание. Искаш нещо и просто го взимаш, защото можеш. Но сега един човек е мъртъв и вината е моя.

— Не, не е. Не ти направи това, аз бях. Просто искаше той да изчезне, но не желаше да ти тежи на съвестта. Нямахме куража да оставиш душата си да приеме падението.

— Кураж?! Кураж да поискам гаджето ми, Дявола, да убие някого заради мен? — тя вдигна ръце нагоре. — За това не се иска кураж. За мен беше по-трудно да ти кажа да не го убиваш.

— Но аз ти дадох каквото искаше, без ти да носиш отговорност за това. Напълно печеливша ситуация.

— Не и за него. Той все пак е мъртъв.

— И?

— „И?“ Как може да мислиш, че един човешки живот е толкова маловажен?

— Чуй ме — обърнах я с лице към себе си. — Ти си жива. Ти си смъртна. Не осъзнаваш колко незначителен е живота, сравнен с това, което е отвъд. Много хора казват, че вярват в задгробния живот, но

никой не знае със сигурност дали има нещо, след тъмнината и безмълвието на мъртвото тяло. За вас няма нищо по-лошо от смъртта, защото ви е трудно дори да си представите непоносимата красота на Рая.

— Каквото и да има отвъд, животът все още е ценен — Джана отново завървя.

Останах няколко крачки зад нея. Минахме малко повече от половин километър, преди да забави ход и да се изравни с мен.

— Можеш ли да ми простиш? — попитах аз. Тя не отговори. — Опитвах се да помогна. Освен това, трябваше да ти покажа, че все още съм, който съм, и че не можеш да промениш това. Но се чувствам така, сякаш се превръщам в някой друг. Това ме ужасява. Да бъда зъл е всичко, което някога съм познавал, Джана. С цялата власт, която имам, е толкова лесно просто да кажеш „майната му“ и да направиш каквото искаш. За мен няма последствия — поне до сега.

— Значи аз съм свръх-Азът, който никога не си имал. Това е забавно.

— Джана, нуждая се от теб. Ти може да си единствения ми шанс.

— Шанс за какво? Световно господство?

— Не.

— Тогава какво? — тя спря и се обърна към мен. — Каква друга цел би могъл да имаш?

— Аз... — сведох очи, страхувайки се да произнеса най-съкровенията си надежда.

Джана ме изчака да заговоря, после прошепна:

— Ти ми каза, че не мога да те спася. Показа ми, че не можеш да бъдеш спасен. Но наистина ли го вярваш?

— Вече не знам в какво вярвам.

Усетих, че ако я докосна в този момент, щях или да я задържа, или да я загубя завинаги. Върховете на пръстите ми докоснаха нейните. Тя трепна, но не се отдръпна.

— Бих искала да видя това, което си видял ти — промълви Джана. — Може би тогава бих могла да разбера защо си толкова ужасен.

— Не, дори и тогава не би разбрала, а и това вероятно би те подлудило.

— Можеш ли да ми покажеш? Само да надникна?

— Не, не мога да направя това.
— Би убил за мен, но няма да ме пуснеш в съзнанието си?
— Точно така — казах ѝ, — защото видяното може да те нарани.
— Ами бъди внимателен, тогава.

Въздъгнах.

— Ти си истинска Пандора, а?
— Да. Искам да знам. Искам да видя.
— Жаждата ти за знание прилича прекалено много на моята.
— Значи ще го направиш?

Огледах натоварената улица.

— Не тук.

Влязохме във всекидневната ми. Отидох до бара и издърпах бутилка бренди и малка чаша.

— Вероятно първо трябва да пийнеш. Ще ти помогне да се отпуснеш.

Налях ѝ, поколебах се, после ѝ долях още. Тя изпразни чашата си на две глътки.

— Добре, хайде да започваме.

Седнахме на дивана и я хванах за китката, за да почувствам пулса ѝ.

— Сега просто се отпусни и погледни в очите ми, Джана. Каж ми, ако се чувстваш наистина зле.

Тя кимна и премигна в очакване. Затворих очи. Когато ги отворих отново, те се бяха превърнали в разтворени прозорци към спомените ми.

Зениците ѝ се разширяваха все повече и повече, докато мракът я притегляше към себе си. Оставих я да си проправи път със собствено темпо и скрих само най-отвратителните моменти от съществуването си. Отведох я назад през времето и споделих с нея малобройните си триумфи и безбройните си поражения. Сълзи се стекоха по бузите ѝ, а зъбите ѝ започнаха да тракат.

— Искаш ли да продължиш? — попитах я.

— Д-да. Не спирай.

Вече цялото ѝ тяло трепереше, а челото ѝ бе мокро от ледена пот. С мъка контролирах собствените си емоции, докато отново преживявах първите дни след Падението — отчаянието, яростта, кратките моменти на разкаяние. Самотата.

— Покажи ми... преди — каза Джана.

Стиснах ръката ѝ толкова силно, че се уплаших да не счупя крехките ѝ пръсти в дланта си. При първото мимолетно видение за Рая, моя предишен дом, тя рязко си пое дъх, все едно някой я бе пробол с нож.

— Толкова е... красиво.

В следващия миг зениците ѝ станаха като върховете на топлийки. Джана изкрещя.

Затворих очи и почувствах как тя рухва в ръцете ми. Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите. Дишаше учестено, а гърдния ѝ кош се вдигаше и спускаше като на току-що спасена от удавяне жертва.

— Б-беше ли това... беше ли това...?

— Да — казах ѝ. — Беше.

Тя изпусна още една последна въздишка, след което припадна. Положих тялото ѝ обратно върху дивана и галих косата ѝ, докато потъна в дълбок сън без сънища. Извадих купчина одеяла и я покрих с тях. Когато спря да трепери, седнах на стола срещу дивана и я наблюдавах как спи.

Джана не помръдна, докато първите кървавочервени отблясъци на зората не се плъзнаха по стените на стаята. Тя се изкашля веднъж, обърна се по гръб, после се изправи и седна. Аз скочих.

— Добре ли си? — попитах я.

Тя се обърна да ме погледне, след това, без да снема поглед от лицето ми, стана от дивана, дойде при мен и пропълзя в скута ми.

— Направи го пак.

— Какво? Луда ли си?

— Искам отново да видя.

— Джана, първия път сърцето ти на практика спря. Не, не е безопасно. Не трябваше да го правя дори и веднъж.

— О-о, но трябва. Моля тя.

— Казах не.

Тя се свлече на пода в краката ми и ме сграбчи за ризата.

— Да! — сълзите ѝ отново започнаха да се стичат. — Моля те, Лу, трябва да ми покажеш...

— Защо?

— Трябва да Го видя отново!

Удивено се вторачих в нея.

— Него? Трябва да го видиш отново? — махнах ръцете й от себе си и се изправих. — Ще го видиш достатъчно скоро.

Джана покри лицето си с длани и простена.

— Не разбирам — отдръпнах се от нея. — С теб съм всеки ден и всяка нощ, показвам ти, че те боготворя, поставям шибания свят в краката ти, а ти все още обичаш него повече от мен?

— Как мога да не го обичам? — дланите й се отместиха. — Ако те обичах повече от Бог, бих била толкова обречена, колкото си и ти.

— Тогава защо си тук, Джана? Защо просто не избягаш и оставиш Как-Му-Беше-Името да те топли през нощта?

Тя скочи на крака.

— Защо просто не кажеш името Му? Защо не можеш да Го наречеш Бог?

— Защото ми е забранено!

Гневът в погледа й изчезна и Джана остана с отворена уста.

— Да, забранено ми е — казах й. — Забранено ми е да говоря с него, забранено ми е да го призовавам, забранено ми е дори да прошепна глупавото му малко име. Ето колко съм изолиран.

Джана се свлече обратно на стола и наведе глава.

— Не знаех. Извинявай. Винаги съм мислела, че си просто...

— Какво? Че просто съм противен?

Тя кимна.

— Държах се противно — признах аз. — Ние всички се присмиваме на това, което не можем да имаме.

Джана придърпа колене към брадичката си.

— Когато бях... в съзнанието ти снощи, видях... — отново трепереше. — Видях всичко... през което си преминал... и го изживях с теб — взря се в мен. — Как го понасяш? Отхвърлянето, безнадеждността...

— Намерих утеха в злото, в малките действия на незначитане, които можех да извърша и в другарството с приятелите ми бунтовници. Свикнах с отчаянието, защото то бе всичко, което познавах. Докато не те срещнах. Когато за първи път правихме любов — продължих аз, — когато наистина правихме любов, имам предвид — не онзи акт на чиста похот в библиотеката — видях нещо... нещо, до което ми бе невъзможно да се докосна откакто се помнех. Беше повече от спомен, по-скоро като видение. Беше все едно да съм... там, отново — сълзите

се гонеха една след друга по лицето ми. — Джана, тази любов помежду ни би могла... би могла да промени всичко.

Коленичих пред нея, обвих ръце около краката ѝ и притиснах буза до коляното ѝ.

— Имам нужда от теб, Джана, но се боя, че ще те унищожа. Боя се, че той ще застане между нас, че ще ме накаже, че съм толкова щастлив. Той е ревнив бог и ако някога си ме обичала повече от него...

— Шшшт — тя вплете пръсти в косата ми и ме целуна по главата. — Луцифер, ако Бог вижда в сърцата на хората, а аз мисля, че Го прави, тогава Той вече знае.

— Знае какво?

— Той вече знае, че те обичам повече от всичко.

Джана притисна бузата си в моята, така че сълзите ни станаха една гладко, мокро петно. После ме целуна, целувка, която гореше с отчаянието, познато само на онези, стоящи на границата на спасението и проклятието. В този миг не бях сигурен кой от чия страна на границата е застанал.

Тя се изправи и взе ръката ми, за да ме поведе към спалнята.

— Сигурна ли си? — попитах аз.

— Да. Само... позволи ми...

Затворих очи и не помръднах, докато ме събличаше и покриваше тялото ми с най-нежните целувки и ласки, откривайки късчетата болка и отчаяние, които все още се криеха във всяка моя клетка.

Джана прави любов с мен цяла сутрин в меката светлина на зимното слънце.

Не говорихме през останалата част от деня, само останахме близо един до друг, обединени от безмълвно удивление. Някъде вътре в мен зад ребрата, в задната част на гръдния ми кош, неспокойно се разшава една малка, боязлива частица от чувство, което бях чувал хората да наричат надежда.

— Джана, събуди се.

Разтърсих рамото ѝ в тъмното. Тя се раздвижи и се протегна, после отново заспа. Отново я разтърсих.

— Джана, събуди се, трябва да ти кажа нещо.

— Какв...? — претърколи се, за да ме погледне. — Какво има?

— Реших да спра.

— Ъ? Да спреш какво?

— Да спра да бъда Дяволът.

Тя потърка носа си.

— И какво ще правиш вместо това? Ще продаваш застраховки?

— Каквото и да е. Искам да имаме нормален живот.

— Не мога да повярвам, че чувам това.

— Искам просто да бъда Луис Карвало, мъжът, в когото се влюби.

— Но това няма да си истинския ти.

— Мога да започна от начало — казах аз. — Хората го правят през цялото време, нали? Всичко, което правя, е да играя роля, както ти каза, и то все по-старомодна. Вече не мога да я играя. Не и докато ти си в живота ми, което се надявам да е докато си жива.

— Ами след това? — Джана се изправи. — Ами след като умра, тогава какво ще правиш?

— Не съм мислил толкова далеч напред.

— Ами ако не е за толкова дълго?

— Ще бъде — казах й.

— От къде знаеш?

— Сънувах смъртта ти, повече от веднъж — пресегнах се и докоснах брадичката й. — Ти си много стара, в този сън, и все още много красива. Имаше млади хора там, и мисля, че бяха наши деца.

— Сънищата ти пророчески ли са? Винаги ли се сбъдват?

— Невинаги. Но този изглежда истински.

Тя се облегна на горната дъска на леглото. Светлините на града, промъкващи се през прозореца, проблясваха в очите й.

— Значи, прекарваш следващите петдесет години като си играеш на домашар, докато не хвърля топа, а после какво ще правиш до края на вечността?

— Ще скърбя.

— Това няма ли да бъде отегчително?

— Не знам — аз също седнах. — Виж, Джана, не знам какво ще правя до края на вечността. Може да започна пак откъдето съм спрял още на следващия ден след погребението ти. Но засега не искам да се прибирам вкъщи при теб и да не съм в състояние да говоря какво съм правил в офиса. — Докоснах ръката й. — Можеш ли наистина да

очакваш да продължиш да ме обичаш, ако знаеш, че всеки ден правя нещо, с което да увеличи страданието? Не би ли искала вместо това да върша нещо добро, или дори нещо неутрално поне за малко?

— Само ако това е твоят избор — отвърна тя. — Не искам да пожертваш твърде много заради мен. В противен случай по-късно ще ме намразиш.

— Не мога да те мразя — положих глава в скута ѝ и обвих ръка около ханша ѝ. — Особено след като ще те цедя за пари, докато не пробия в музикалния бизнес, което не би трябвало да отнеме твърде дълго, щом като имам толкова много контакти.

— Би ли ми обещал нещо, Луис?

— Всичко.

— Обещай ми, че след като умра, ще обмислиш да използваш онази врата. Вратата към Рая.

Прегърнах я по-силно.

— Винаги адвокат, дори и посред нощ. Разбира се, обещавам да го обмисля. Какво пък, по дяволите.

— Ще трябва да ми повториш всичко това отново на сутринта, защото все още ми се струва, че сънувам.

— Добре.

— Наистина го мисля — настоя тя. — Ако си промениш решението по някое време, просто не казвай нищо. Ще реша, че е било сън.

— Добре.

На следващата сутрин станах рано, настроих алармата на часовника за Джана, след което на разсъмване тръгнах към офиса. До кафеварката оставих бележка, на която пишеше:

„Трябваше да тръгна рано, за да си разчистя бюрото и да проверя обявите за работа.

С любов, Луис.“

[1] Ne Perenni Cremer Igne — „... спаси ме от вечния огън...“ (химн „Dies Irae“) — Бел.пр. ↑

Mors Stupebit et Natura^[1]

— Искал си да ме видиш.

Велзевул стоеше на прага на офиса ми с ръце, кръстосани пред гърдите.

Изправих се и посегнах към палтото си.

— Да се поразходим.

Купихме си по чаша кафе от магазина на Конститушън авеню, след това закрачихме надолу по улицата. Слабото януарско слънце не можеше да смекчи остротата на вятъра. Бяхме единствените на тротоара, които не бързаха да се скрият някъде, подгонени от студа.

— Мислих си за това, което каза, Вел. За това, че ти и другите не се нуждаете вече от мен.

— Лу, не го мислех, знаеш това. Просто бях вбесен.

— Имаше право. Имаше право да се вбесиш, имаше право и за начина, по който вършех работата си. Не съм ви от полза в това състояние, така че реших да си взема сабатикал.

— Сабатикал?

— Няколко години почивка, в които да преследвам други интереси.

— Знам какво е сабатикал — отвърна той. — Колко години?

— Само около четиридесет или петдесет.

Велзевул спря.

— Четиридесет или петдесет?! Да не си се побъркал?

— Не е нищо, което да не съм правил и преди. Спомняш ли си как преди няколко века, след като Как-Му-Беше-Името замлъкна завинаги, си взех почивка заради музиката си? Ще го направя отново. Музиката ми страда, когато съм заобиколен само от зло, когато не изживявам пълния спектър на...

— Не е заради музиката ти, нали? — попита ме. — Четиридесет или петдесет години — колкото ѝ остава на Джана да живее?

— Точно така.

Той хвърли наполовина пълната си чаша кафе на тротоара. То се разплиска по обувките ми и по ствола на едно малко дърво.

— Не вярвам на това, мамка му! Не стига, че вече не те виждаме, не стига, че отиде да празнуваш Коледа с нея и провали плановете ни за глобален терор! Сега напускаш, за да бъдеш с нея?

— Не напускам. Това е само временно. За нас двамата петдесет години са нищо.

— А когато се върнеш, всичко ще си е по старо му, така ли?

— Аз...

— Няма да бъде! — Велзевул размаха пръст към мен. — Не ме лъжи и не ми казвай, че ще се върнеш обратно и ще поемеш управлението на машината на злото все едно си бил само в кратка почивка!

— Вел...

— Избра много лош момент, знаеш ли? Говорих с Молох и знам, че сме в навечерието на поредната конфронтация с Рая.

— Още една причина да се оттегля. Те искат мен, не теб. Може би нещата ще се успокоят малко, ако ме няма.

— О, значи сега трябва да повярвам, че правиш всичко това от загриженост към нас? Толкова е мило, че чак ми се къса...

— Не е необходимо да харесваш това, което правя — казах му. — Просто трябва да го приемеш.

— Мислиш, че можеш да промениш същността си само като го изречеш?

— Да. Това е Америка.

— Луцифер, кога ще осъзнаеш, че да си това, което си, не е обикновена професия? Не можеш просто да се измъкнеш от съдбата си и да я закачиш в гардероба като униформа.

— Няма такова нещо като съдба.

— Но определено има такова нещо като природа, а това, което правиш, е против природата ти.

Той сграбчи ръкава на палтото ми.

— Тя се опитва да те превърне в нещо, което не си.

— Не! — отблъснах ръката му. — Ти си този, който прави това, Велзевул. Ти се опитваш да ме вкараш в собствената си представа за мен, в образа на чистото зло. Но аз не съм чистото зло, а ако се освободиш от страха си за момент, би осъзнал, че и ти не си.

Хванах юмука му точно преди да достигне челюстта ми. Погледите ни се сблъскаха в яростен двубой.

— Не искаше да кажеш това — изръмжа той.

— Искаш да го повтора ли? Или да ти го напиша, за да не го забравиш?

— Не.

Велзевул издърпа юмука си от ръката ми и отстъпи назад. Оправи палтото си.

— Е, това един от онези „все още можем да бъдем приятели“ моменти ли е?

— Все още бих искал да се виждам с теб.

— Аха, ще дойда за коледната вечеря — той се изплю на тротоара. — После ще изпием няколко бири, ще гледаме мач, ще отдадем почит на Исус. Ще бъде забавно.

Приблжих се към него.

— Вел...

— Не — той отстъпи встрани и вдигна ръка на нивото на кръста си. — Ей, всичко е наред, ясно? — после хвърли поглед към часовника си. — Виж, имам среща в Световната банка след половин час. Ще се видим, преди да си тръгнеш. Имаме да обсъждаме бизнеса, ти и аз и Мефистофел, да се разберем кой чии проекти взима, такива неща. Може би дори ще ти организираме прощално парти.

— Имаш предвид парти „ще се видим по-късно“ — отвърнах аз.

— Точно така — бледосините очи на Велзевул срещнаха моите, после той извърна поглед. — До скоро.

Когато се върнах в офиса, се обадох на Джана.

— Ей — каза тя, — като говорим за Дявола...

— Само чакаше да използваш това, нали? Какво ще правиш тази вечер?

— Има един концерт, на който наистина искам да отида. Ще свирят Реквием от Верди в „Св. Матю“.

- Искаш ли придружител?
- Ще бъде в църква, Лу.
- Обичам Верди. Може би това ще потисне алергията ми.
- Сигурен ли си?
- Ако главата ми започне да експлодира, ще изляза и ще се срещнем след това, както направих на Бъдни вечер.
- Добре тогава. Вземи ме в шест.

Никога няма да забравя тази нощ.

От печалните, натрапчиви напеви на Requiem/Kyrie, до ужасяващите, опъващи нервите пулсации на Dies Irae, Реквиемът на Верди събуди в мен желание да ридая от ярост, страх и скръб. Джана стискаше ръката ми през цялото деветдесетминутно изпълнение. Изпълненият ѝ с копнеж екстаз от Бъдни вечер бледнееше пред неприкритата страст, която бе изписана върху лицето ѝ сега.

След като свърши, останахме безмълвни на скамейката. Най-накрая тя се обърна към мен и попита:

— Как се чувстваш?

— Чувствам всичко.

— Не, имам предвид твоите... алергии.

— Това е странното. Няма и следа от тях. Дори не съм мислил за тях откакто започна музиката.

— Беше невероятно изпълнение — отвърна Джана. — Никога досега не съм го чувала изпято на живо. Мисля, че в действителност вдигнах температура по време на Dies Irae.

— То ми хареса най-много.

— Естествено. Това е гадната част с целия онзи огън.

— Не, просто харесвам барабаните. Страхотни са.

Тя взе палтото си.

— Готов ли си да тръгваме?

— Да. Сега носът ми започна да се запушва, след като това място отново се превърна в църква.

Излязохме навън в мразовитата вечер. Джана провря ръка в моята, докато вървахме надолу по тротоара.

— Обмислях няколко неща.

— Например?

— Кандидатурата ми. Реших първо да се кандидатирам за Градския съвет. Може би след няколко години ще се преместя в Мериленд и ще се пробвам за Конгреса, освен ако до тогава не са назначили подходящ представител на щата.

— Позволи ми да съм мениджър на кампанията ти — казах ѝ. — Не можеш да изгубиш. Искаш ли да си президент? И това мога да ти осигуря.

— Не, аз...

— Няма да си първата.

— Защо ли това не ме изненадва? Никсън, нали?

— Не, шегувам се, разбира се. Специалитет винаги са ми били диктаторите от Третия свят. По-голям акцент върху оръжията, по-малък върху масовата хипноза. Е, за какво друго си мислеше?

— О, другото нещо — натискът ѝ върху ръката ми се увеличи за секунда. — Мислех си, че... бих искала да се омъжа за теб.

Краката ми сами спряха и почти се подкосиха.

— Какв...?

— Ще се ожениш ли за мен, Луис?

Останах с отворена уста. Студеният въздух нахлу и я изсуши твърде много, за да мога да изрека дори и една дума.

— Пръстенът все още е у мен — тя порови в джоба си и го измъкна. — Луис, кажи нещо.

Не можех. Сграбчих пръстена, изпуснах го, запълзях по тротоара и накрая го намерих точно преди да падне в канала. Джана се разсмя и коленичи до мен на бетонната настилка. Плъзнах го на пръста ѝ и я целунах така, сякаш това беше първата и последна целувка на земята.

Гласът ми все още беше изчезнал, така че просто беззвучно изрекох думите, които идваха от душата ми.

— И аз те обичам, Луис — тя се изправи и ме издърпа със себе си. — Знаеш ли какво? Това е новият ми най-любим момент, точно този.

— „Защото платата, що дава грехът, е смърт — изрече един глас близо зад нас, — а дарът Божий е живот вечен в Христа Иисуса, нашия Господ“^[2].

Погледнах над рамото ѝ и видях висок, луничав мъж да посяга навътре в якето си.

— Джана...

Тя започна да обръща глава, точно когато дулото на пистолета се опря в нея. После небето се разцепи и някой изкрещя.

За един миг, очите на Джана срещнаха моите, после угаснаха. Улових безжизненото ѝ тяло и паднах на колене. Сякаш от някакъв друг свят се носеха далечни викове, но в ръцете ми беше нетърпимата, задушаваща тишина на мигновената смърт. Вкопчих се в гърба на Джана и се възрях в тъмнината — тъмнината, в която никога не бих могъл да я последвам.

Тя си беше отишла. Отишла завинаги, без трогателната сцена на смъртното си ложе, без продължителни сбогувания, без трепетни последни целувки.

Беше си отишла.

От дъното на тишината, която ни заобикаляше, се откъсна вик на страдание, събрал в себе си скръбта на десет милиарда години самота. Виковете на всички мои безценни прокълнати души, обединени в хора на отчаянието, звучаха като обикновено скимтене пред звука, който се надигна от гърлото ми. Ако този вик не успееше да взриви портите на Рая и не събудеше дебелия, спящ гигант, живеещ зад тях, никога нищо не би могло.

Хората, които започваха да се събират около нас, се отдръпнаха и покриха ушите си с ръце. Някои залегнаха зад колите си, сякаш куршумите все още свистяха наоколо.

Мъжът, който уби Джана, мъжът, който щеше да се изправи пред най-великото от всички велики съдилища, вече се намираше на следващия ъгъл, тичаше към другата алея. Оставих го да избяга.

От кръвта на Джана се издигаше струйка пара в студения въздух. Зарових лице в косата ѝ, опърлена от изстрела и вдишах последните останки живот.

Заобиколиха ме червени светлини и сирени. Някакъв парамедик ми крещеше да я пусна.

— Твърде късно е — казах аз.

— Трябва да опитаме — той ме дръпна за ръкава. — Моля ви, сър, пуснете я.

Откъснах ръце от тялото на Джана. Там нямаше нищо останало от нея, само студената, красива обвивка, която някога бе обитавала. Сега вече беше... някъде другаде, не можех точно да усетя къде, само че... ме чакаше?

Видях лицето ѝ — без белези, удивено.

— Тя е мъртва — казах им. — Беше 22 милиметра, от упор.

Парамедиците ме избутаха встрани и започнаха да опитват да я съживят.

— Не ми я вземайте — помолих ги.

С крайчеца на окото си видях някакъв бездомник, който се подпираше на близката сграда, наблюдавайки случващото се. След това вече не виждах нищо, защото очите ми се заледиха от сълзите. Свлякох се в краката ѝ.

После, като че ли часове по-късно, някой разтърси рамото ми.

— Сър, можете ли да отстъпите от тялото, моля?

Не се помръднах и не проговорих.

— Сър, аз съм детектив Франк Брънър от отдел Убийства. Трябва да ви задам няколко въпроса за стрелбата, ако може. Трябва да оградим мястото на престъплението, така че ако дойдете с мен за момент...

Сграбчих кафявата ѝ кожена бота. Обзе ме безумният импулс да я отнеса със себе си.

— Сър, моля елате с мен.

С усилие на волята разтворих пръсти — един по един — и я пуснах, след което, без да я поглеждам, се извърнах и последвах ченгето в патрулната кола. Той ми наля малко гъсто кафе от термоса си и изрече:

— Вижте, знам, че това е тежко за вас, но колкото по-бързо получим някаква лична информация, толкова по-голяма е вероятността да хванем убиеца на приятелката ви. Успяхте ли добре да огледате стрелеца?

— Годеница.

Гласът ми беше пресипнал.

— Моля?

— Годеница. Сгодихме се. Само преди няколко минути.

Погледнах през прозореца на колата. Парамедиците влизаха в линейката, оставяйки Джана на тротоара. Униформен полицай увиваше полицейска лента около уличната лампа.

— Съжалявам, сър — той свали шапката си и разгледа козирката ѝ. — Това наистина е голяма трагедия.

Имах усещането, че започвам да се вкочанявам.

— Какво кавахте? — попитах го.

— Попитах дали сте огледали добре стрелеца.

Вперих поглед в тъмното кафе. Да, добре бях разгледал съзнанието му. Нямах да позволя на никого, включително на полицията, да ми отнеме справедливостта, която заслужавах.

— Не си го спомням — отговорих аз.

— Не си спомняте как изглежда?

— Съжалявам. Точно сега не мога да мисля. Може би на сутринта ще съм ви от по-голяма полза. Сега, аз просто съм... аз съм...

— Все още сте в шок, разбирам, но колкото по-бързо получим подробна информация, толкова по-голям е шанса да заловим този мъж.

Не казах нищо. Брънър въздъхна.

— Е, имаме някакво описание от другите свидетели. Ще се опитаме да получим поне няколко снимки, които да погледнете утре сутрин, ако не можем да направим очна ставка.

— Добре.

— Можете ли да ми разкажете за жертвата, сър? Името ѝ, някой от семейството ѝ, на когото да се обадим?

— Казваше се Джана О'Кийфи — гласът ми ми изневери, докато произнасях името ѝ. — Тя... тя има брат Марк, който живее в Балтимор. Ако бях на ваше място, бих се обадил първо на него.

Блуждаещият ми поглед се върна на бездомника, който все още се мотаеше около местопрестъплението.

— Имате ли някаква представа кой би искал да я убие? Имаше ли врагове?

Поклатих глава и не казах нищо. Детективът отново въздъхна.

— Господин Карвало, къде бих могъл да ви намеря утре сутрин?

Дадох му визитката си и излязох на студа, отклонявайки предложението му да ме закара до вкъщи. Колата на съдебния лекар спря до бордюра и медицинският следовател излезе, за да говори с партньора на детектива. Приблжих се толкова близо, колкото можах. Тялото на Джана вече беше покрито. Стомахът ми се сви на топка. Извърнах се и с препъване тръгнах към дома си, за да изчакам неизбежното обаждане на Марк.

Пред църквата някой сграбчи ръкава ми. Беше бездомникът.

— Не ме докосвай, мамка му! — Издърпах ръката си от неговата. След това видях лицето му. — Не...

Не тук. Не сега. Под плетеното кепе проблясваха кристално сиви очи. Майкъл отново посегна към мен.

— Луцифер...

— Какво правиш тук? Защо сега, защо... — погледнах към мястото на убийството, после пак към Майкъл. — „Защото платата, що дава грехът, е смърт“. Ти си направил това. Ти си поръчал да я убият.

— Не, аз...

Хвърлих се към гърлото му. Майкъл използва собствената ми ярост и подходящия момент, за да ме просне на земята почти без да ме докосва. Главата ми се удари в ръба на най-долното стъпало от мраморното стълбище на църквата.

— Луцифер, опомни се.

— Върни я обратно!

— Не мога да сторя това.

— Можеш да правиш чудеса. Той ще ти даде тази власт. Върни я обратно.

— Нищо не мога да направя.

— Нищо? — присмях му се и опитах да се изправя, но главата ми все още бе замаяна от удара. — Разбира се, че нищо! Всеки ден не правиш нищо. Само си стоиш там и наблюдаваш! — насочих треперещ пръст към него. — Страданието на хората е като зрелищен спортен спектакъл за теб. За теб и шибаният ти баща!

Майкъл поклати глава.

— Нашият Баща чува дори когато падне и едно врабче^[3].

Огнени искри се посипаха от устата ми.

— Сериозно? Е, Джана не беше врабче. Тя беше личност, с повече кураж и красота, отколкото всички вие, глуповато усмихващи се ангели, имате взети заедно, а сега нея я няма! — извърнах очи към вратата на църквата. — Все едно отново съм прокуден.

— Знам.

— Не! — изправих се и застанах срещу него със свити в юмруци длани. — Не знаеш. И представа си нямаш какво е никога да не си имал надежда, а след това да се появи за няколко мига, само за да ти бъде отнета отново. Ти не я познаваше и не я обичаше.

Направих крачка назад, преди да мога да се поддам на желанието да го удуша, да изтрия съжалението от свършеното му лице.

— Прекалено дълго си бил в този свят, Луцифер — каза той. — Сега се гневиш на смъртта като смъртен, скърбиш и се страхуваш от мимолетността на живота, а знаеш, че отвъд има много повече.

— Не се страхувам от собствената си смърт, ако подобно нещо съществува. — В мен проблесна надежда. — Чакай, за това ли си тук, да унищожиш и мен?

— Не, аз...

— Би ли го сторил?

— Да сторя какво?

— Моля те... — хванах го за реверите на балтона. — Ако има поне капчица състрадание в тази твоя непоносима душа...

— Махни си ръцете от мен.

— ... ще ме убиеш сега.

— Знаеш, че аз...

— Хайде, Майкъл, това е шанса на живота ти.

— ... не мога да те убия.

— Просто опитай!

— Не!

— Моля те, Майкъл...

— Не мога! — той отскубна ръцете ми от себе си и ме отблъсна.

— Направи го!!! — Разкъсах ризата си. — Какво чакаш, а? Страх те е, че не си толкова могъщ? Страх те е, че Татенцето може да се ядоса? Убий ме сега или ще те пратя обратно в Рая в пепелник!

— Спри.

— Не е номер, Майкъл, просто искам да умра — неповикани, сълзите ми сами потекоха. — Моля те... не ме карай да те умолявам...

Той стоеше безмълвно, скръстил ръце върху гърдите си. Отпуснах се тежко върху стъпалата на църквата и зарових лице в дланите си.

— Толкова много те мразя. Знаем, че и ти ме мразиш. Не можеш ли просто да сложиш край на всичко това на момента? Сигурен съм, че той ще разбере.

— Не те мразя, Луцифер.

— Ти си отвратителен лъжец.

— Не съм тук, за да те нараня. Тук съм, за да ти дам право на избор.

Вдигнах поглед.

— Право на избор?

— Да. Ще те оставя да решиш вечната съдба на Джана. Тя може да дойде с мен или...

— Или какво?

— Можеш да я вземеш със себе си у дома.

Бавно се изправих на крака.

— У дома?

— Да, у дома. И нямам предвид твоя луксозен апартамент на „Фоги Ботъм“.

Студеният нощен въздух изпълни гърдите ми. Загърнах се плътно с палтото и се извърнах.

— О! Този дом.

Джана О'Кийфи, Кралица на Ада. Можехме да управляваме заедно, да царуваме двамата сред демони и скърби. И това най-тъмно от всички царства щеше да бъде окъпано от светлина, подхранвана не от отчаянието, а от нещо по-възвишено. С нея до себе си, можех да го превърна в рай, който да съперничи дори на Небесата. Съвършеният баланс на вселената би се нарушил.

И винаги с мен... лицето ѝ, косата ѝ... Джана. Спомних си нощите, в които, страстно притиснати, лежахме заедно и в гърлото ми се надигна копнеж, толкова силен, че почти се задавих.

Обърнах се към Майкъл.

— Какво иска тя?

— Тя е отвъд всички желания, Луцифер. Сега съдбата ѝ е в твоите ръце.

Моето решение. Представих си кръстопътя пред нея, едната пътека — път на великолепие, другата — на окови. Възможностите запрепускаха напред-назад в съзнанието ми подобно на повредената лента от кинопреглед, докато вече не бях сигурен кое беше Рая и кое Ада.

— Не прави това — изрекох аз. — Не ме изкушавай с подобен избор — беше ми трудно да дишам, затова се подпрях на железния парапет на стълбището. — Джана... — сграбчих студената стомана и полуизвърнат, погледнах към Майкъл. — Няма да използвам душата ѝ като залог в тази твоя игра. Няма да избирам.

— Тогава не мога да ти обещая какво ще стане с нея. Тя е междинен случай — грижила се е за бедните, но е била изпълнена с

ярост и похот.

— Не мога да повярвам, че чувам това. Джана е междинен случай?!

— Заради любовта си към теб ще бъде или прокълнатата, или спасена, но не мога да кажа какво ще бъде Неговото крайно решение. Зависи.

— Зависи? — пристъпих към него. — От какво? От това дали е в настроение а ла Стария завет или а ла Новия завет?

— Искаш ли я или не? — попита Майкъл.

— Не знам! — обърнах се отново към църквата и вперих поглед в стъклениите витражи на прозорците, които в момента бяха тъмни. — Трябва ми време да помисля.

— Нямах време. Сега тя е в преддверието. Скоро ще осъзнае, че е мъртва и ще започне да се чувства сама и изплашена. Един от нас трябва да е там за нея.

Затворих очи. Как бих могъл да съществувам след това решение, без значение какво ще избира?

— Вземи я — казах му. — Ще е по-добре с теб. Имам предвид, ти си... който си, а аз съм... който съм.

— Сигурен ли си? Никога не ще можеш да си я върнеш, дори и за кратко.

— Знам и не, не съм сигурен. Така че, върви сега и я вземи, преди да съм си променил решението.

— Както искаш — чух, че Майкъл направи няколко крачки, после спря. — Постъпи правилно, Луцифер. Изненадан съм. Може и да има все още надежда за теб.

— Какво? — бавно вдигнах глава и се обърнах с лице към него. — Наистина ли го мислиш?

Той ме изгледа продължително и изрече:

— Не.

След това изчезна.

Вперих поглед в мястото, където бе стоял Майкъл. Последната му дума отекваше в ушите ми. Дълбоко в гърдите ми се зароди далечен тътен. Дим изпълни съзнанието ми и се процеди през порите.

Достатъчно!

Изкачих стълбите с един скок. Разбих вратите на църквата и закрачих по пътеката към олтара.

— Събуди се, Боже, това съм аз — Сатаната! На теб говоря! Без повече лакеи, без повече пратеници — само ти и аз.

Подскочих и се приземих пред олтара.

— Ще ме изслушаш, убиецо нещастен! Не ти натисна спусъка, но ти я остави да умре. Тя вярваше в теб, доверяваше ти се. Обичаше те, а ти я предаде! Искам да дойдеш тук долу и да ми го обясниш. СЕГА!

Изтръгнах дървеното разпятие от стената и го запратих на пода. Кръстът се разцепи през средата и отделилата се от тялото глава на Исус се затъркаля към ъгъла.

Скочих обратно долу.

— Обичаш човешките жертвоприношения, нали? — разбих шкафа до стената и издърпах чиния с нафора за причастие. — Преосъществяване: не просто добра идея, тя е закон! — от парчетата топла човешка плът в чинията започна да капе кръв. Тръснах я върху олтара. — И да не забравяме напитките.

Издърпах гарафата с вино и я разбих в ложата на хористите. Стените на църквата започнаха да кървят — първоначално по тях се стичаха само капки кръв, после заприличаха на прерязани червени пулсиращи артерии.

— Ти ядеш, пиеш и сереш нещастие, а после хората винят за всичко мен! — заизкачвах стълбите към амвона, ботушите ми жвакаха в потоци кръв. — Добре, Татенце, за теб е време да се запознаеш с чудовището, което създаде.

Под стъпалата ми изригнаха пламъци и се изстреляха едновременно във всички посоки. Ослушах се, напрегнах се да доловя някакъв отговор, някакъв гняв, насочен към мен.

Нищо.

— Чуй ме! Чуй ме, мамка му! Продължавай да ме игнорираш и целият свят ще изглежда така. Безценните ти човеци ще се издавят в кръв и огън. И ти няма да направиш нищо! Ще стоиш там на голямото си Божие канапе с бира в едната ръка и дистанционно в другата, и когато риданията им те отегчат, ще се прозинеш и ще смениш канала. Или може би ще ме размажеш, преди да оставиш малцина от тях живи. А те ще възхваляват милостта ти, ще се чувстват щастливи, че са избраните и никога не биха посмели да се усъмнят в мъдростта ти — в твоето безкрайно, неизразимо велико безумие!

Все още нямаше никакъв отговор под или над рева на пламъците и пороя от кръв. Представих си лицето на Джана, вече безизразно и спокойно, пълно със светлина и изпразнено от живот. Сега дори нямаше да ме помни.

Изтръгнах портата на олтара и я разбих в амвона. Порой от искри заваля около мен.

— Копеле такова, би могъл да имаш всеки, всеки друг, защо трябваше да е тя?

Свлякох се на пода. Пръстите ми раздраха горящия, пропит с кръв килим.

— Защо Джана? Защо сега? Защо?!

Все още нямаше отговор. Парчета от пламтящия таван падаха около мен. Опитах се да изрека една последна молба, но димът и виковете бяха изгорили гърлото ми. Когато чух сирената на пожарната да вие отвън, се измъкнах от църквата и се скрих в сенките.

Стоях на балкона си и подпалвах — катедрали, синагоги и джамии свършваха пленени в прегръдката на пламъците. Оранжевото сияние на отмъщението ми обагреше нощното небе. От всякъде виеха сирени, докато претоварената пожарна команда се опитваше напразно да се състезава с мен. Скоро пожарни коли от Мериленд и Вирджиния щяха да се притекат на помощ — точно на време за подпалването на собствените им черкви, останали без защита.

Дори да отнемеше месеци, щях да ги унищожа всичките по целия свят или да бъда унищожен, докато го правя. До този момент бях превърнал в отломки всички божии домове в Северозападните и Югозападните части на областта. Колкото по-отдалечени ставаха, толкова повече трябваше да се концентрирам и едва чух как телефона звънна няколко пъти.

След два часа и деветдесет и осем църкви, краката не ме държаха, а крайниците ми започнаха да се охлаждат. Свлякох се на колене на пода на балкона, стиснах решетките и си припомних лицето на Джана в последния миг от живота ѝ. В далечината едновременно избухнаха три черкви.

С мъка си поех дъх и продължих. Зъбите ми тракаха толкова силно, че си прехапах езика и вкусих собствената си кръв. Само ако

беше моята кръв по тротоара, вместо нейната...

Още четири църкви се изпариха.

— Лу!

Велзевул стоеше до мен. Втренчих се в него с невиждащи очи.

— Лу, видях по новините за църквите и разбрах, че е твое дело.

Какво по дяволите правиш?

— Те я убиха, Вел.

— Какво? Кой са убили?

— Те убиха Джана — изхълцах аз. Преглътнах сълзите си и изпепелих една духовна семинария.

— Помогни ми, Велзевул. Искам да ги изгоря всичките. Помогни ми.

— Мерникът ми не е толкова добър, не помниш ли?

— Не ме интересува! — сграбчих го за ризата. — Изгори всичко.

Моля те, толкова съм уморен. Просто изгори всичко.

Той кимна. Веднага щом Велзевул вдигна очи към пурпурния хоризонт, аз се свлякох до него и изпаднах в безсъзнание.

[1] Mors Stupebit et Natura — „... смъртта ще се смае, а природата ще се разтреесе...“ (химн „Dies Irae“) — Бел.пр. ↑

[2] Цитат от Библията (Рим 6:23). — Бел.ред. ↑

[3] Перифраза от Евангелие на Матей (10:29). — Бел.ред. ↑

Solvat Saeclum in Favilla^[1]

— Луцифер, накарай го да спре да плаче.

Яростното разтърсване на Велзевул ме изтръгна от съня без сънища. Рязко се изправих и седнах в леглото си.

— Какво?!

— Търсят те по телефона. Марк някой си.

Марк... Марк... Кой Марк?... Къде съм?... Коя година е? Вдигнах слушалката на апарата върху нощното шкафче.

— Ало?

— Луис... — гласът на Маркъс се задави в сълзи.

Реалността с трясък разпръсна замаяността ми и смаза гърдния ми кош. Джана беше мъртва. Бях наблюдавал как умира.

— Марк... — не можех да говоря.

Велзевул излезе от стаята и затвори вратата.

— Лу... Цяла нощ се опитвам да се свържа с теб. Дойдоха у дома...

— Кой? — Представих си как ангел Господен, с крива усмивка на лицето, му съобщава новината.

— Полицията и един социален работник. Детективът помислил, че трябва да го чуя лично. Говорих с него... той каза, че си бил там.

— Съжалявам — сълзи закапаха по бузите ми. — Марк, не можах да направя нищо, за да я спася. Искане ми се да бях аз. Бих дал всичко, ако можех...

— Лу, вината не е твоя. Моля те... Трябва да отида, за да идентифицирам... да я идентифицирам — гласът му заглъхна, после се възстанови. — Ще дойдеш ли с мен?

— Мога да го сторя вместо теб. Вече я видях.

— Трябва да е член на семейството. Жестоко е, но такъв е законът. Да се срещнем там след час, става ли?

— Добре. Марк... бъди внимателен.

Затворих телефона и поставих ръка върху студената възглавница, където за последен път бе положила глава Джана. Исках да пропъльзя под леглото и да се стопя в нищото, да умра потопен в скръбта си. Но бях обещал утехата си или поне присъствието си, на семейството й.

Когато, тътрейки се, излязох от спалнята, Велзевул слагаше масата.

— Направих ти омлет — каза той.

— Не съм гладен.

— Трябва да хапнеш нещо. Едва ли имаш някаква останала сила след миналата нощ.

Миналата нощ... пламъци и ярост. Отидох до прозореца на балкона.

— Всичко е в новините тази сутрин, по целия свят — продължи Велзевул. — Кметът на практика обяви военно положение, арестува всеки член на улична банда, за да бъде разпитан за най-голямата серия палежи в историята — той постави две чаши с кафе на масата. — Подгонили са и Сатанистите.

— Добре.

Утринното небе беше бледо от сажди и дим. Стомахът ми се сви.

— Колко хора умряха?

— Нито един, доколкото има информация.

— Нито един?

— Множество дребни наранявания, но нищо животозастрашаващо. Странно, а? Наричат го чудо.

— Чудо? — опрях чело в стъклото. — Предполагам, че това доказва погрешността на теорията ти, че Бог не се интересува. Интересува се. Просто не се интересува от нас. Ако се интересуваше, Джана все още щеше да е жива.

— Предполагам — Велзевул седна на масата. — Хайде, Лу, трябва да ядеш.

— Това искаше, нали?

— Какво?

Отворих плъзгащата се врата и излязох на балкона.

— Това е, което искаше, нали, вечно търпеливи мой татко? Да ме пречупиш, да ме смачкаш, да ме превърнеш в нищо. Даде ми Джана, само за да ми я отнемеш — обърнах се към слънцето, а сълзите

замръзваха по бузите ми. — Отнесе се с нея като с играчка — даде ми я, за да обикна най-накрая нещо и бронята ми да се пропука. Но тя бе повече от играчка за мен, а трябваше да бъде повече от това и за теб. Използва я, за да ме съсипеш.

Отпуснах се в един от столовете и за първи път се почувствах толкова стар, колкото бях в действителност.

— Сега щастлив ли си? Аз съм сломен и празен. Но омразата, която ми е останала, е като жив въглен, който макар и малък, има заряда на неутронна звезда и ще продължава да гори до тогава, докато не решиш да ме избавиш от нещастията ми. Ако си толкова милостив, колкото казват, ще ме довършиш точно тук и сега.

Заридах без сълзи, отпуснал лице в дланите си. Велзевул нежно докосна рамото ми, после постави ръка върху главата ми.

— Съжалявам — каза той.

Велзевул ме придружи до полицейското управление, където го накарах да ме изчака отвън. Мястото гъмжеше от репортери, които вдигаха врява, докато се опитваха да разберат нещо повече за историята с горящите църкви.

— Накъде е моргата? — попитах жената офицер на рецепцията.

Тя ми посочи надолу по коридора.

След като вратите на асансьора се отвориха на подземния етаж, видях Маркърс да седи на пейка пред врата с надпис „Морга“. Той вдигна зачервените си очи и срещна моите.

— Лу...

Марк се свлече в ръцете ми. Заридахме заедно, прегръщайки се силно.

Един патолог излезе през вратата и попита дали сме готови. Марк изтри носа си и кимна. След като преминахме през прага, сграбчи ръката ми.

— Не мога да го направя, Лу. Не мога.

— Тогава нека се обадим на един от братята ти.

— Не — той прокара пръсти през невчесаната си черна коса. — Трябва да съм аз. Аз съм най-големият. Трябва да бъда най-силен... — пое си дълбоко дъх. — Благодаря, че дойде с мен.

Патоложката ни поведе към някаква носилка, която стоеше зад един от ъглите. Под ярката бяла флуоресцентна светлина, лекарката повдигна чаршафа, разкривайки лицето на Джана.

Марк се взря в него за един дълъг миг, после внезапно се успокои.

— Тя изглежда... толкова спокойна.

— Тя е спокойна — казах аз.

Той посегна да я докосне, но се спря. Погледна към патоложката.

— Тя е — каза й. — Това е Дж... — гласът му се задави. — ... тя е.

Жената кимна, след това отново я покри. След това подаде на Марк малък хартиен плик.

— Това са бижутата на сестра ви. Засега дрехите й са задържани като доказателства.

— Благодаря ви — прошепна той.

— Нека погребалният агент да ми се обади веднага след като сте готови — подаде му визитката си. — Съжалявам за загубата ви, господин О'Кийфи.

Излязохме от моргата и застанахме в коридора.

— Мисля, че вече трябва да се обадя на мама и татко — каза Марк.

— Все още не си им съобщил?

— Искрах... предполагам, че исках да се убедя. Просто се нуждая от малко време — той се отпусна върху една от пейките, отвори хартиения плик и надникна вътре. — О, Боже! — посегна и извади топазена обеца. — Подарих й ги за Коледа — дори не направи опит да съдържи сълзите си, докато изсипваше останалата част от съдържанието в лявата си длан. — Какво е това? — той повдигна годежния пръстен. — Бяхте ли...?

— Да — гърлото ми се сви.

— Не знаех. — Марк погледна пръстена. — Защо не ми е казала?

— Защото се случи... снощи... точно преди да... — дъхът ми спря и подпрях глава на рамото му.

— Защо? — изплака той. — Защо това трябваше да се случи на нея? — прегърна ме силно. — Как се предполага да продължим да живеем?

Телефонът ми иззвъня в якето. Преглътнах няколко пъти, за да успокоя дишането си, преди да отговоря.

— Господин Карвало, тук е детектив Брънър. Имаме няколко снимки, които да погледнете, за да видите дали ще идентифицирате заподозрения. Можете ли да дойдете до управлението?

— Всъщност аз съм долу... — погледнах Марк. Взираше се в бижутата, лежащи в дланта му, с лице, потънало в сълзи. — Ще дойда възможно най-скоро — затворих. — Марк, имам малко работа с полицията. Ще се оправиш ли сам за няколко часа?

Той подсмръкна.

— Направи каквото трябва. Аз ще се справя.

Дадох му визитката си.

— Да се срещнем в апартамента ми след три часа. Ако имаш нужда от нещо преди това, обади ми се.

— Добре — каза той.

Изправих се, за да тръгна.

— Луис?

— Да?

— Не позволявай на този да му се размине. Направи каквото трябва да направиш, но го накарай да си плати.

Кимнах, след това тръгнах надолу по коридора и излязох от сградата през задния вход.

Почуках на вратата на бедняшката къща на Джеймс Бенсън, после отстъпих встрани, за да се скрия. Никой не отговори. Отново почуках, този път малко по-настойтелно. След няколко мига вратата се отвори само няколко сантиметра.

— Има ли някой?

Рязко бутнах вратата и блъснах убиеца на Джана навътре в къщата. Очите му станаха огромни и той издаде сподавен лай, преди ръката ми да се затвори около гърлото му.

— Ти...

— Позна ли ме, господин Бенсън? — бутнах го по гръб на стълбището. — Знаеш ли кой съм наистина?

Мъжът се задави и се заизвива. Обърнах брадичката му, за да го принудя да ме погледне. Взря се в очите ми за миг, после подскочи все

едно му бях пуснал ток.

— Ннееее! О, Боже, не!

— Млъквай!!

Ударих го по лицето с опакото на лявата си ръка, разпръсквайки кръв по износените дървени перила. С другата ръка го сграбчих за тънката червена коса.

— Чуй ме, господин Бенсън. Слушаш ли? — той изскимтя и се опита да кимне. — Добре. Сега имам две възможности. Мога да отскубна миглите, зъбите и ноктите ти един по един, преди да сваря сърцето ти в собствената ти кръв, или мога да счупя врата ти като вейка. Предпочитам да те убия бавно, да гледам как кървиш и повръщаш, и плачеш, и молиш смъртта да те спаси. Но никога не оставям да се каже, че съм напълно безмилостен.

— К-какво искаш от мен?!

— Искам истината. Кой те прати да я убиеш? Кажи ми и ще умреш бързо.

— Не знам кой беше! Не знам!

— Добре тогава. Бавно да бъде — посегнах към устата му.

— Имам предвид, че не си спомням!

— Ще видим това — разтворих насила жълтите му очи и си проправих път в ума му. Той изкрещя.

— Аааааа! Боли!!

— Добре. Стой мирен.

Мъжът се заизвива в хватката ми. Наклоних врата му назад колкото можех, без да го счупя.

— Казах да не мърдаш.

Отново вкарах съзнанието си в мозъка му, разравяйки невроните и ганглиите. Очите му се подбелиха, така че забавих търсенето си. Беше ми нужен жив, докато не намерех истината.

Отне ми пет минути да преровя всяко кътче в ума на Бенсън. Дори проверих крайните участъци, където никога не се съхраняваха спомените. Нищо.

Въпреки че не открих отговора, намерих това, което ми трябваше.

Пуснах го, стоварих се на стъпалата и покрих лицето си с длани.

Истина беше.

— Съжалявам — изрече Бенсън. Отново се закашля, после започна да хълца. — Съжалявам. Нямах намерение да го правя, човече. Не исках да го правя.

— Тихо.

— Те ме накараха. Някой ме накара, кълна се, никого не бях убивал досега.

— Казах тихо.

— Не знам как стана. Не си спомням, просто всичко, което помня, е как стоя там с пистолета в ръка, трябва да ми повярваш. И след това тя просто беше мъртва, а аз...

— Казах да МЛЪКНЕШ!!! — блъснах го и сграбчих главата му.

— О, Боже, не! Не ме наранявай повече, моля те!!

— Няма да има повече болка, само смърт. Като нейната смърт, безболезнена и бърза. Като тази на Джана — натискът ми върху черепа му се засили.

Бях готов да прекърша гръбнака му с едно бързо завъртане. Бенсън отвори очи и аз се взрях в уплашения му, кървясал поглед. Трепереше като мишка, попаднала в лапите на котка.

— Знаеш ли какво си ти? — прошепнах му. — Ти си само една пионка. Може да си взел царицата ми, но не си нищо повече от малка жалка пионка.

Пуснах го, изправих се и с натезали стъпки тръгнах към вратата. Когато ръката ми докосна дръжката, спрях. Семейството й се нуждаеше от справедливост.

Взех мръсния жълт телефон от края на масата и го занесох там, където все още лежеше Бенсън, проснат върху стълбите. Подадох му слушалката.

— Обаждам се на полицията — набрах номера. — Ти ще си признаеш за убийството на Джана или ще споя всичките ти пръсти и ще ги превърна в две безполезни лапи.

Той доближи слушалката до ухото си.

— А-ало?

— Попитай за детектив Брънър от отдел Убийства.

Бенсън направи каквото му наредих. Когато обаждането приключи, поставих телефона обратно на масата и се извърнах към него.

— Ще наблюдавам тази къща, докато дойдат за теб. Не си мисли да бягаш.

— Няма — мъжът изтри кръвта от носа си. — Съжалявам, наистина. Както казах, аз не...

— Шшт! — вдигнах ръка. — Зная. И аз съжалявам. Съжалявам, че беше въввлечен в това. Съжалявам, че дори съществуващ. Но ако не беше ти, някой друг щеше да натисне спусъка.

— Не разбирам.

Отворих предната врата и казах, без да го поглеждам:

— Нито пък аз.

Когато се върнах в полицейския участък, открих Велзевул все още да седи на стъпалата. Той ме видя и скочи на крака.

— Мислех, че си там вътре — посочи с пръст към сградата. — Чакам тук навън в ужасния студ от два часа. Къде по дяволите беше?

— Отидох да навестя господин Бенсън.

— Кой?

— Убиеца на Джана.

— О-о!

— Поне човекът, който е непосредствено отговорен, човекът, който натисна спусъка.

Тръгнах надолу по улицата, отдалечавайки се от полицейското управление. Велзевул ме последва.

— Той каза ли ти защо го е направил, кой стои зад това?

— Не.

— Как го уби?

— Не го направих.

Велзевул спря.

— Какво? Не си го убил? Как така?

— Бил е само инструмент. Убийството му би било толкова безсмислено, колкото и унищожаването на пистолета, от който е изстрелян куршума — завих по една тясна уличка. — Исках да го убия. Мислех, че ще ме накара да се почувствам по-добре. Но нищо не може да ме накара да се почувствам по-добре. Нищо и никога не би могло.

Няколко мига вървахме мълчаливо.

— Ей, Лу?

— Какво?

— Ще се оправяш ли?

Спрях и се обърнах с лице към него. Той ме погледна косо и малкият му нос се сбърчи като на заек.

— Имам предвид, изглеждаш като, не знам, като мъртъв или нещо подобно. Никога не съм те виждал такъв...

— Защо? — прошепнах аз.

— Ъ-ъ?

— Защо, Велзевул? Защо го направи?

Той спря да се мръщи.

— Какво? — отстъпи половин крачка назад. — Да съм направил какво, Лу?

— Нямахте нужда да отиваш толкова далеч. Погледни ме сега. Ти ме унищожи.

— Не знам за какво...

— Това ли искаше?

— ... говориш. Никога не съм направил нищо...

— НЕ МЕ ЛЪЖИ!!

Втурнах се към него и го бутнах на земята. За по-малко от секунда ботушът ми се озова върху гърлото му. Той изкряка в протест, но не можеше да се отбранява.

— Не, Лу! Аз никога...

— Не смей да ме лъжеш, Велзевул. След това, което си сторил, няма да ти позволя да ми кажеш, че не си бил ти. Никой друг не може да изтрие съзнанието на Бенсън толкова чисто, никой друг не е толкова добър колкото теб в това да ги кара да забравят.

— Лу...

— Ти я уби! Ти я уби и искам да знам защо. Кажи ми!

Велзевул се задави и се замята. Махнах ботуша си от врата му и поставих коляно върху гърдите му. Той простена и изхриптя.

— Трябваше... трябваше да го направя, за да те спася.

— Да ме спасиш?! — сграбчих яката му и го разтърсих. — Ти уби единствената, която бе способна да ме спаси. Как можа да ми го причиниш?

— Точно... точно заради това. Тя щеше да те спаси — закашля се сподавено. — Не можех да поема този риск.

— За какво говориш?

— Ти да се присъединиш към другата страна без нас. Ние се нуждаем от теб.

— Мислиш, че бих ви оставил, че бих търсил изкупление само за себе си?

— Заради нея... да.

Взирах се в странните сини очи на брат си и знаех, че е прав. Пуснах го и се изправих.

— Тогава си знаел колко много значеше тя за мен.

— Знаех — Велзевул се претърколи на една страна и се изкашля няколко пъти. — Знаех, но се оказа, че не съм знаел — опря чело в тротоара. — Е, какво ще правиш с мен?

— Не знам. Как мога да те накажа, когато ти си толкова прокълнат, колкото съм и аз? Адът и без това е твой дом.

Веднага щом го изрекох, разбрах какво трябваше да направя и че трябваше да го сторя бързо. Обърнах се с гръб към него.

— Уволнен си.

Отдалечих се от него.

— Какво?

— Чу ме.

Той се изправи на крака и затича, за да ме догони.

— Какво трябва да означава това?

— Означава каквото казах.

Не го погледнах, исках никога вече да не го поглеждам.

— Отрязваш ме? Гониш ме?

— Да.

— Луцифер, не може да го мислиш сериозно. К-къде ще отида? Какво ще правя?

— Честно казано...

— Не бях единственият, нали знаеш — той ме дръпна за ръкава. — Ще издам и другите, само не ме отпращай. Моля те.

— Знам, че не си действал сам, Велзевул.

— Не искаш ли да знаеш кои още бяха? Ей, дори... идеята дори не беше моя!

— Не ме интересува.

— Но това не е честно!

— Не ме интересуват другите — казах му. — Винаги съм се интересувал само от теб.

— Луцифер, това съм аз — старото ти приятелче. Аз бях този, който първи повярва в теб. Аз бях този, който те измъкна от огъня след Падението. Винаги съм бил готов да ти помогна!

— Тогава защо ме предаде сега, след цялото това време?

— Защо? Защото съм зъл! И мислех, че и ти си зъл. Ако не друго, ти си този, който предаде всички нас. Да се влюбиш като някой слаб, глупав човек. Как някога да ти се доверим след това?

— „Как да ти се доверим?“ — попитах аз. — Велзевул, за теб вече няма „ние“. Никога не можеш да се върнеш, „ние“ не можем повече да те познаваме.

— Защо? Защото ти казваш така? Може би ти си този, който трябва да бъде прогонен.

Сграбчих го и покрих лицето му с длан, така че да мога да го задържа, без да виждам очите му.

— Остави ме, Велзевул. Изживей мизерното си съществуване на тази земя както искаш, но никога не доближавай мен или братята ни. Ако някога те видя отново, ще те довърша, разбираш ли? Ще те довърша.

Гласът му дойде приглушен изпод дланта ми:

— Нямах такава сила.

Наведох се на сантиметри от лицето му и прошепнах:

— Може би я имам, може би я нямам. Но знам, че и двамата доста ще ни заболи, ако опитам, а аз ще опитам.

Той спря да се бори и хвана китката ми. Бавно пуснах лицето му. Плачеше. Призля ми.

— Не можеш ли да ми простиш?

— Не. Не и за това.

— Всичко, което някога съм правил — промълви той, — винаги е било заради теб.

Хванах и другата му ръка.

— Тогава направи за мен едно последно нещо. Напусни ме.

Велзевул извърна поглед, после кимна. Приблужи се, за да ме прегърне. Отстъпих назад, извън обсега му. Той пъкна ръце в джобовете си и забърза надолу по улицата, без да поглежда назад. Взирах се в него, докато не изчезна в тълпата пазаруващи.

[1] Solvet Saeculum in Favilla — „... землята под димяща пепел лежи...“. — Бел.пр. ↑

Requiem Aeternam Dona Eis, Domine^[1]

Погребението на Джана се състоя три дни по-късно в Пенсилвания. Прекарах тези дни със семейството ѝ, което бе толкова безутешно, колкото и аз самият. Роса хлипаше постоянно, независимо будна или не. Валиумът не ѝ помогна. Уолтър прекара по-голямата част от времето си да извежда Бобо на разходки. Дори самото бдение бе изпълнено с меланхолия и печал. Огромното количество алкохол, което погълнахме през това време, ни направи още по-мрачни.

Често излизах сам навън, за да изпълня поръчки за семейство О'Кийфи или просто за да избягам. Един ден седях в колата си пред някакъв супермаркет и гледах хората да влизат и излизат, заети със собствения си живот.

Как можеше останалата част от света да продължава, и да продължава, и да продължава без нея? Те дишаха и се движеха, и ядяха, и вървяха, и пазаруваха, и се смееха. Всичко все още продължаваше да живее. Всичко живееше.

Но не и тя. Не и аз.

Риданията, които разтърсваха гърдния ми кош, биха разцепили обикновен човек на две. Дори нямах смърт, която да очаквам с нетърпение, само едно безкрайно пропадане в нищото.

Утрото в деня на погребението ѝ беше безпощадно слънчево и студено. Пред църквата, Марк ми подаде отворен плик с надпис „Да се отвори, когато ритна камбаната“.

— Намерих го в депозитния сейф на сестра ми. Беше единственото нещо вътре.

Извадих листа.

— Виж датата — каза той. — Написала го е в деня на смъртта си.

„Скъпи Маркъс,
(или Матю или Люк, ако Марк вече е умрял)

Знам, звучи наистина налудничаво, но направих списък с цитати от Библията за погребението си. Тази сутрин ми хрумна колко важно е това и разбрах, че е по-добре да го направя, в случай, че ме блъсне автобус или отгоре ми падне метеорит или нещо подобно. Не се смей. Случват се такива неща с хората, и сам знаеш.

Както и да е, ето ги и тях:

Песен на песните Соломонови 5:9 — 16.

Псалм 31.

Йоан 4:7 — 19.

Лука 15:1 — 7.

Малко са в разрез с общоприетото, но не оставям мама да те разубеди, защото значат много за мен и, надявам се, много и за някого другия. Благодаря.

Ciao Bello^[2]

Малката ти сестричка Джана.

П.С. Кажи на Луис, че го обичам и че го чакам (поне докато си намеря по-секси ангел).“

— Не знам за какво става въпрос — каза Марк, — но ще направим каквото ни моли.

— Може ли да задържа това? — попитах го.

— Разбира се — той се взря в плика в ръката ми. — Понякога не мога да повярвам... сякаш все още не съм го осъзнал. Чувствам се сякаш съм някъде отстрани извън тялото си и се наблюдавам как скърбя и... — прокара ръка през косата си. — Страхувам се от това, което ще се случи, когато се върна в тялото си. Когато отново трябва да съм себе си и да проумея как да... — Марк се извърна. Докоснах ръката му, но той я дръпна извън обсега ми. — Не, нямам право да плача, аз съм един от тези, които ще носят проклетия ковчег!

Изрита един камък на паркинга.

— Вече съм уморен от това. Искам тя да се върне.

Стоях мълчаливо, докато той ритна още един камък, после още един. След това вдигна очи и каза:

— Я виж. Майката на Адам.

Застаряваща жена, облечена в черно, бавно пресече паркинга. Доближи ни и подаде ръка на Марк, който я пое в своите.

— Маркъс, толкова съжалявам. Просто не знам какво да кажа.

— Аз също. Благодаря, че дойдохте — той стисна ръката ѝ. — Госпожо Крофорд, това е Луис Карвало. Той беше...

— Знам кой си.

В големите ѝ, скръбни очи ме гледаха обвинително. Извърнах поглед. Чух я да потупва Марк по рамото и да изрича:

— Ще вляза, за да видя родителите ти.

Когато майката на Адам тръгна към църквата, Марк извади пакет цигари и ми предложи една. Поклатих глава.

— Не знаех, че пушиш — казах му.

— Само когато съм в траур — лицето му се скова при първото дръпване. — През последните десет години съм бил непушач за общо четиринадесет месеца. Мисля напълно да се откажа.

— От пушенето?

— От непушенето — Марк погледна към цигарата. — Всеки трябва да има нещо в живота си, което е непреходно — издиша дълбоко и рязко. — Толкова шибано стар се чувствам днес.

Не казах нищо.

Той ме погледна, после предложи:

— Защо не отидеш вътре и не седнеш с мама, татко и баба? Литургията би трябвало да започне всеки момент.

Влязох в църквата и тръгнах към първия ред. Очите ми бяха вперени в пода, докато вървах. Роса се премести, така че да мога да седна на мястото до пътеката. Стисна ръката ми за миг, после отново сграбчи огромната си купчина кърпички. В тишината, подсмърчането ѝ звучеше оглушително.

Процесията тръгна, докато малък хор пееше *Lacrymosa* от Реквиема на Верди, по моя молба. Меланхоличните ѝ звуци смразиха сърцето ми, когато си спомних как Джана се разплака, докато я слушаше в нощта на смъртта си. Братята ѝ, заедно с няколко братовчеди, съпровождаха ковчега по пътеката, след това се присъединиха към Дона и Дара на скамейката зад мен. След встъпителните ритуали, Маркъс се изправи и изкачи стъпалата до аналоя.

— Четене от „Песен на песните“:

*„Какво отличава твоя любим сред любимите,
най-хубава измежду жените?...
Лицето му е чисто злато,
къдриците му са като палмови листа,
черни като гарван...“*

След това се изправи Матю и зае мястото на Марк, за да прочете псалма.

*„Смили се над мене, Господи,
защото съм опечален,
очите ми от скръб погълнати са,
както и душата, и снагата ми.
Защото се изнури в тъга живота ми,
и годините ми във въздишки...
А в мъката си бях рекъл аз:
Отлъчен съм от очите Ти:
Но Ти чу молбите ми,
Когато извиках към Тебе.“*

След това беше ред на Люк да е говорител на Джана:

*„Възлюбени, да любим един другия,
защото любовта е от Бога...
Който не люби, не е познал Бога;
защото Бог е любов...“*

Нашият последен теологичен спор, а аз нямаше как да й отговоря. Почти се усмигнах.

Свещеникът пристъпи напред с Евангелието.

— Евангелие на Лука: „И той им изговори тая притча, като каза: Кой от вас, ако има сто овце, и му се изгуби една от тях, не оставя деветдесетте и девет в пустинята, и не отива след изгубената докле я намери? И като я намери, вдига я на рамената си радостен. И като си дойде у дома свиква приятелите си и съседите си и им казва: Радвайте се с мене, че си намерих изгубената овца. Казвам ви, че също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, нежели за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние.“

Прозрях какво бе планирала с този избор от цитати. Тя ме утешаваше с любовната поема, заиграваше се със страховете ми с псалма, караше ме да си задавам въпроси с посланието на Йоан, след което пращаше Евангелието да ме довърши. Взрях се в ковчега ѝ.

Ти си невероятна, казах ѝ. Да, разбирам. Липсваш ми.

Идеята ѝ за завръщането ми в Рая явно включваше повторното ни събиране. Искаше ми се това да е възможно, въпреки че беше малко вероятно някога да се върна там. Но сега тя вече не беше Джана О'Кийфи, а само субстанция без памет за земния си живот, без спомени за друго съществуване, освен това на свършено блаженство. Ако можех да бъда с нея в Рая, бих разбил портите му още в нощта, когато бе умряла.

Свещеникът изнесе кратка проповед, после започнаха молитвите. Когато коленичих, сълзите ми отново започнаха да текат. Борех се да не изкрещя скръбта си срещу стените и гредите на църквата.

Не взех участие в причастието, въпреки че част от мен копнееше за вкуса на това успокоение. Останах на колене, докато не приключи.

Мъжете пристъпиха напред, за да придружат ковчега извън църквата. Люк се препъна, очите му бяха заслепени от сълзите. Матю постави ръка на рамото на близнака си. Хорът запя *Amazing Grace*^[3]. В края на първия куплет, единствено хорът продължаваше да пее, всички други или се давеха в ридания, или открито плачеха. Роса мълчаливо вървеше между мен и майка си. Или отрицанието, или валиумът най-накрая ѝ я бяха подействали.

За първи път бях част от една от тези погребални процесии, на които винаги се подигравах. Седнах в първата лимузина на мястото до шофьора, а Марк и родителите му се настаниха отзад.

— Добре ли си, мамо? — попита той, щом излязохме на пътя. — Изглеждаш сякаш не си на себе си.

Тя не отговори.

Няколко минути по-късно пристигнахме в огромното католическо гробище и си проправихме път до парцела през сложния лабиринт от надгробни плочи. Носачите оставиха ковчега на Джана над гроба. Бе обсипан с толкова много цветя, че едва се виждаше.

— В несъмнената и сигурна надежда за възкресението за вечния живот...

Покрих лицето си ръце, когато свещеникът разрони шепа пръст върху ковчега.

— ... пепел при пепелта, прах при прахта...

Останалите рецитираха Божията молитва през тракащи зъби, докато аз се вирах в гроба и знаех, че завинаги ще намразя миризмата на цветя.

— Вечен покой й дай, о, Боже.

— И нека безкрайна светлина грее над нея — казахме ние.

Когато всичко приключи и другите си отидоха, аз и семейството на Джана останахме до гроба. Един по един и те се отправиха към топлината на лимузините, докато накрая бях сам с нея.

Извадих червено-бяла роза от вътрешността на палтото си и я положих върху ковчега.

— Джана... съжалявам, че те предадох — сграбчих полираното дърво. — Всичко, което някога съм искал... е да съм достоен за теб — коленете ми поддадоха и се свлякох на земята. — Дано Бог се смили над мен.

Опрых глава в замръзналата пръст, за да я напоя със сълзите си.

Изведнъж ме обгърна топлина като от увито около тялото ми одеяло и се задържа до мен с невидима сила. Толкова рязко си поех дъх, че почти се задавих.

Духът Му беше тук. Погледнах към другите, за да видя дали и те са го почувствали. Маркърс и шофьорът на лимузината пушеха и бърбреха през капака на колата. Всички останали се бяха скрили в колите.

Бях сам с Баща си за първи път от десет милиарда години.

— Здравей — казах аз. Той ми проговори не с думи, а с вълна от утеха и спокойствие. — Липсваше ми — избърбих, преди гордостта ми

да ме спре.

Покрих устата си с ръкава, за да задържа едно ридание.

— Значи това е нужно — изрекох бавно, — за да ни събере отново заедно. Ти си тъжен, садистичен кучи син. Предполагам, че от теб съм го наследил. Но на такава цена, толкова много скръб, само за да ме накараш да те призова. Всички хора, които я обичаха и всички, на които можеше да помогне. Ако нещо, което някога съм сторил, доведе до това, тогава съжалявам. Не съжалявам за теб или за себе си. Съжалявам за нея. Ще дойда при теб, както ѝ обещах, а ти можеш да ме приемеш обратно в царството си, ако е волята ти. Но няма да ти се подчинявам и няма да ти служа. Точно заради това бяхме разделени толкова дълго време. Просто ще бъда близо до теб. Ако любовта ти е толкова безусловна, каквато тя казваше, че е, няма да исках нищо повече — сведох глава. — Знам, че аз няма да искам нищо повече.

Топлината се задържа за момент, после премина през мен и изчезна. Потреперих.

— Довиждане, Джана — изправих се и докоснах ковчега ѝ с върховете на пръстите си. — Благодаря ти.

Маркъс се приближи.

— Готов ли си? — попита той.

Кимнах, след което тръгнахме заедно към лимузините.

— На кого говореше там?

— На Бог.

— О-о! Съжалявам, че ви прекъснах.

— Всичко е наред — отвърнах аз. — Той вече си тръгна.

— Е, това поне е успокояваща мисъл.

[1] Requiem Aeternam Dona Eis, Domine — „... вечен покой им дай, о, Боже...“ (химн „Lux Aeterna“). — Бел.пр. ↑

[2] Ciao Bello (итал.) — Сбогом, красавце. — Бел.ред. ↑

[3] Amazing Grace — християнски химн, написан от английския поет и свещеник Джон Нютън. Публикуван е за първи път през 1779 г. — Бел.пр. ↑

Et Lux Perpetua Luceat Eis^[1]

Скъпи Марк,

Не изпадай в паника. Не съм се самоубил, макар понякога ми се иска да можех да го сторя. Трябва да замина и вероятно никога вече няма да ме видиш. Иска ми се да можех да съм с теб и семейството ти, за да споделим скръбта си, но има място, където трябва да бъда. Моля те, разбери ме, въпреки че е много трудно.

Приложил съм няколко важни неща към писмото:

Първото е списък от цифри и пароли за всичките ми швейцарски банкови сметки. Парите сега са твои. Всички правни разпореждания бяха направени. Избрах теб, защото знам, че ще задържиш само първите няколко милиона долара за себе си. Моля те, дай остатъка за каквито каузи или благотворителни фондации поддържаше Джана. Срамувам се да призная, че докато беше жива, никога не се поинтересувах да разбера кои са те.

Останалата част от пакета съдържа музикалните ми произведения. Ако искаш, можеш да ги обявиш за свои. Просто се погрижи да бъдат чути.

Мисля, че много ще ми липсваш. Има частица от Джана, която живее вътре в теб. Запази я жива.

Твой приятел:

Луис

Замислих се дали да не добавя: „П.С. Пази се от брат ми“, но не исках да завърша писмото си със злокобна забележка.

След като изпратих пакета на Маркъс, направих пряк депозит от петнадесет милиона долара (след данъците) в сметката на Дафни и ѝ изпратих телеграма със следното съдържание: „Поздравления! Уволнена си. Приятен живот.“

Не можех да се насиля да се срещна с предишните си другари, знаейки, че някои от тях са заговорничили да отнемат живота на Джана. Но изпратих обща прокламация, с която официално прехвърлих цялата дяволска власт на Мефистофел. Той би бил способен и понякога дори блестящ Дявол. Прехвърлих Белиал в частна психиатрична клиника и осигурих достатъчно пари, за да живее там спокойно, докато не бъде призован в Рая, което се надявах да не е след прекалено дълго време.

Така протекоха приготовленията за края на пребиваването ми на Земята. Сега седя в библиотеката си, наслаждавайки се на чаша хубав скоч. Ще оставя този ръкопис, моя личен Реквием, тук, до перото от собствените си обгорени криле. Чудя се какви ли ще са новите ми криле, или дали изобщо ще стигна толкова далеч. Може би ще бъда унищожен в момента, в който прекрача входа, раздробен като листо в епицентъра на ядрен взрив. И в двата случая ще бъде по-безшумен Армагедон, отколкото всеки поет или проповедник би могъл да си представи.

Твърде много е да поискам да бъда запомнен с нещо друго, освен с ужаса, отчаянието и хладнокръвно предизвикания хаос; с нещо друго, освен със зло. Мога само да помоля музата на историята да включи и това сред заветите ми — че обичах Джана толкова, колкото можех.

Без да го осъзнава, тя ми даде в замяна частица от забравения рай. Ако Раят е слънцето, то за мен Джана беше луната — бледо, възхитително отражение на Божията любов в непрогледния мрак на дългото ми, тъмно съществуване.

[1] Et Lux Perpetua Luceat Eis — „... и нека вечна светлина блести над тях...“ (химн „Requiem&Kyrie“). — Бел.пр. ↑

ЕПИЛОГ

По здрач, на тъмна улица в дълбините на Анакостия, малко момче в сив суитчър с качулка се размотаваше пред магазин за алкохол. Синя спортна кола паркира до бордюра на няколко стъпки от него. Пари и шишенца размениха собствениците си.

Нощта стана още по-тъмна. Единствената работеща улична лампа в квартала светеше от другата страна на улицата пред приюта за болни от СПИН. Малко момиче, с коса сплетена на две плитки, приближи момчето.

— Лутър, мама каза да се прибираш за вечеря.

— Отдръпни се, кучко. Не виждаш ли, че работя?

— Ще ѝ кажа, че си ме нарекъл така!

Малкото момиче затича надолу по тротоара, след това спря и се загледа в приближаващата фигура.

По отсрещната страна на улицата вървеше висок, добре облечен бял мъж с черна коса. Той носеше голям, навит на руло лист хартия.

— Това един от клиентите ти ли е, Лутър? — попита момичето.

— Надявам се — момчето започна да се шляе по улицата, после видя мъжа да спира пред приюта. — Не, той е просто лекар или свещеник, или нещо подобно. Мамка му.

Мъжът проучи листа в ръцете си под бледата оранжева улична лампа, след което отново погледна сградата, наклонил глава на една страна. Набута хартията в задния си джоб и пристъпи към тухлената фасада. Без да се оглежда, той съблече дрехите си, докато не остана напълно гол.

— Какво по дяволите прави? — промърмори Лутър под носа си. — Не гледай, Миа.

Малкото момиче се зазяпа по голия мъж и разсеяно дръпна връвта на безпръстите си ръкавици.

Мъжът се поколеба само за миг, преди да протегне ръка към тухлата до вратата на приюта. Вместо да докосне стената, ръката му

премина през нея и изведнъж тухлите една по една се превърнаха в светлина, докато не образуваха светещ портал.

— Мамка му!

Лутър се затича към малката си сестра и я придърпа в прегръдките си. Започна да отстъпва от ръба на тротоара, докато гърбът му не се удари в стената на магазина за алкохол.

Мъжът пристъпи през портала от светлина. Веднага щом го направи, тялото му сякаш се разпадна, а после и то се превърна в светлина. Не се чу никакъв звук.

Внезапно порталът изчезна и тухлите отново станаха тухли.

Миа хленчеше в ръцете на Лутър. Той погледна към измокреното ѝ от сълзи лице, после обратно към сградата, после отново към сестра си.

— Да си ходим вкъщи, а? — предложи той.

Лутър се обърна и тръгна надолу по тротоара, а ръцете на Миа все още бяха увити около врата му.

— Мама направи картофени крокети — каза тя.

— Така ли?

— Ъхъ.

— Добре. Обичам картофени крокети.

Издание:

Автор: Джери Смит-Реди

Заглавие: Реквием за Дявола

Преводач: Fantastique

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3872>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.